

ПОЛИТИКИН

ЗАПОВЕДНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXII
БРОЈ
1030
24. IX 1971.

ИЗДАЈИ ПЕТКОМ

ДА ИМАМ
ЈОШ КОЈУ РУКУ,
ЕЛЕКТРИЧНЕ
ОРГУЉЕ И САКСО-
ФОН... И ЕТО
ОРКЕСТРА!

ВРТИ
МИ СЕ У
ГЛАВИ ОД ТОГ
ЛУДОГ
РИТМА!

ДОГОДИЛО СЕ...

НАЈВЕЋИ МАРЛИН. — Ова риба из породице истиофориде, коју често називају кљунаста риба због карактеристичног кљуна, у ствари је једна врста марлина. Тежином од 40 кг она представља рекорд међу уловљеним рибама ове врсте јер су досад највећи уловљени примерци били тешки до 37 кг. Срећни риболовац био је др Џон Вилијамс али се, ловећи на обалама западне Аустралије, много намучио док је рибу извукао из воде. Можда је због тога и одлучио да улов не стави на трпезу него у музеј.

УВЕК ОКРУЖЕН ДЕЦОМ! — Познати филмски глумац Ричард Харис снима филм на Палми де Мајорки. На снимање је повео и десеторо деце од којих су само троје његова. У једној изнајмљеној кући увек су сви весели а највеће задовољство и деци и Харису је возња чезама.

МРТАВ ОТКРИО СВОГ УБИЦУ!

ЏЕМС ДОЕРТИ ИЗ ЛАТРИМА, У ИРКОЈ, ОСУМЉИЧЕН ЗА УБИСТВО ПЕТРИКА КОЛИНА, ДОВЕДЕН У КУКУ УБИЈЕНОГ БРИЖНО ЈЕ У ПЛАЧ И ПРИЗНАО ЗЛОЧИН КАДА СЕ МРТВАЧЕВА РУКА ПОДИГЛА И ПОКАЗАЛА НА ЊЕГА!

(1900)

НА ГРБУ

НЕМАЧКОГ ГРАДА КРЕВЕЗЕ НАЛАЗИ СЕ ХРАСТ ЗА КОЈИ СЕ ВЕРУЈЕ ДА ЈЕ СТАР ПРЕКО 1000 ГОДИНА! ЗАХВАЉУЈУЋИ ТОМЕ ШТО ЈЕ УШАО У ГРБ ОВАЈ ХРАСТ ЈЕ ПОШТЕБЕН КАДА ЈЕ 1839. ГОДИНЕ СВЕ ОСТАЛО ДРВЕЊЕ У ШУМИ ПОСЕЧЕНО.

СИБИРСКИ МРКИ МЕДВЕД

ЈЕДЕ САМО РИБЉЕ ГЛАВЕ А СИБИРСКИ ЦРНИ МЕДВЕД С БЕЛОМ ШАРОМ НА ГРУДИМА ОДБАЦУЈЕ ГЛАВЕ И ЈЕДЕ ОСТАТАК РИБЕ.

Билока-Кораљуша

НЕМА КОРЕН ВЕК ПОДЗЕМНО СТАВЛО РАЗГРАНАТО КАО КОРАЛ ИЗ КОЈЕГ ИЗБИЈАЈУ НАДЗЕМНИ ИЗДАНЦИ.

ПАВИЉОН

У ВРТУ ДВОРЦА ШАРЛОТЕНБУРГ, У БЕРЛИНУ, САГРАДИО ЈЕ 1824. ГОД. ФРИДРИХ ВИЛХЕМ III ЧВРСТО УВЕРЕН ДА ЋЕ ТИМЕ ОСИГУРАТИ СЕБИ ЗАРАВЉЕ ЈЕР ЈЕ ЗГРАДА БИЛА ВЕРНА КОПИЈА КУКЕ У КОЈОЈ ЈЕ ОН ОЗДРАВИО ОД ВЕОМА ТЕШКОГ ГРИПА!

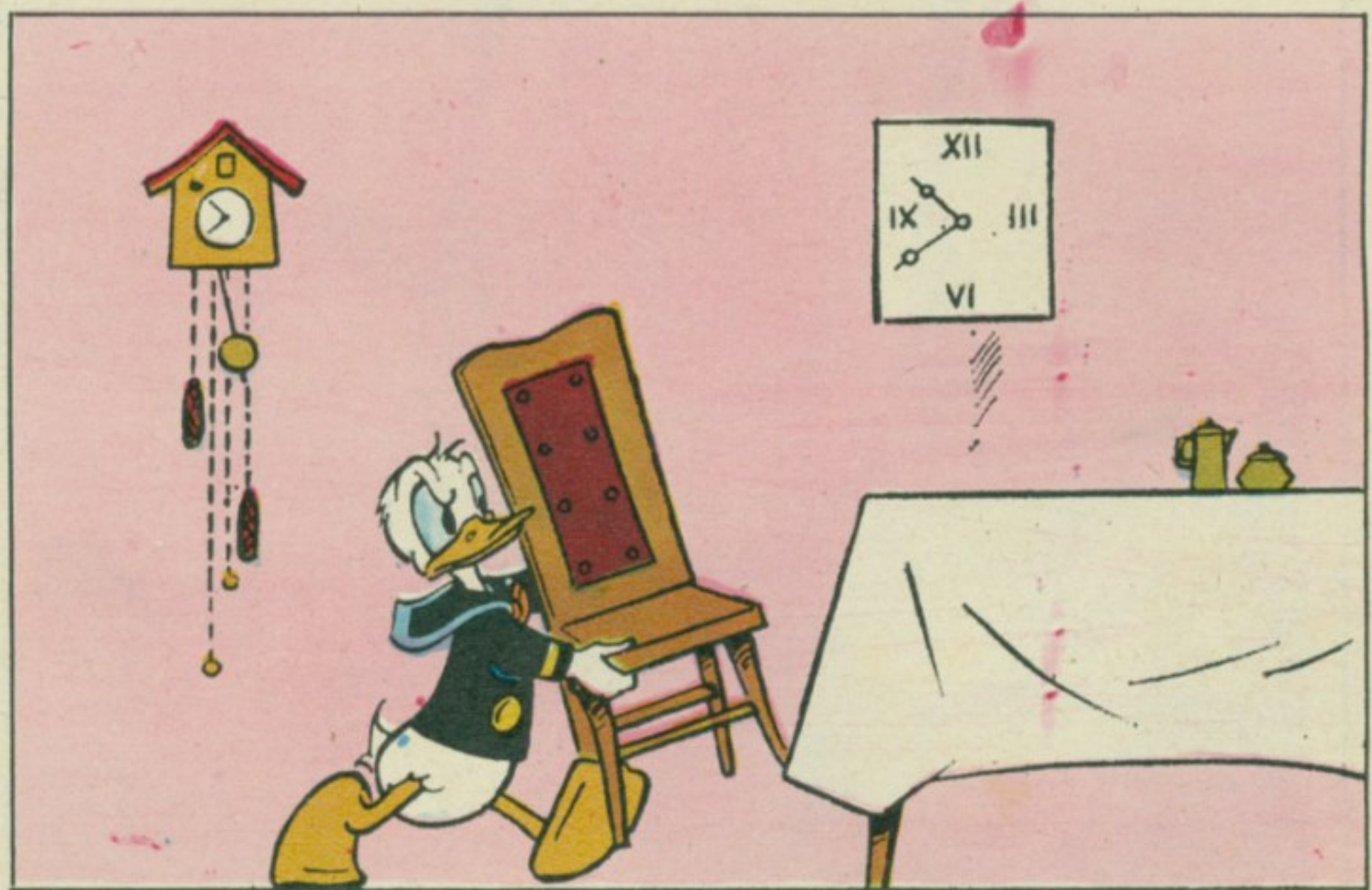
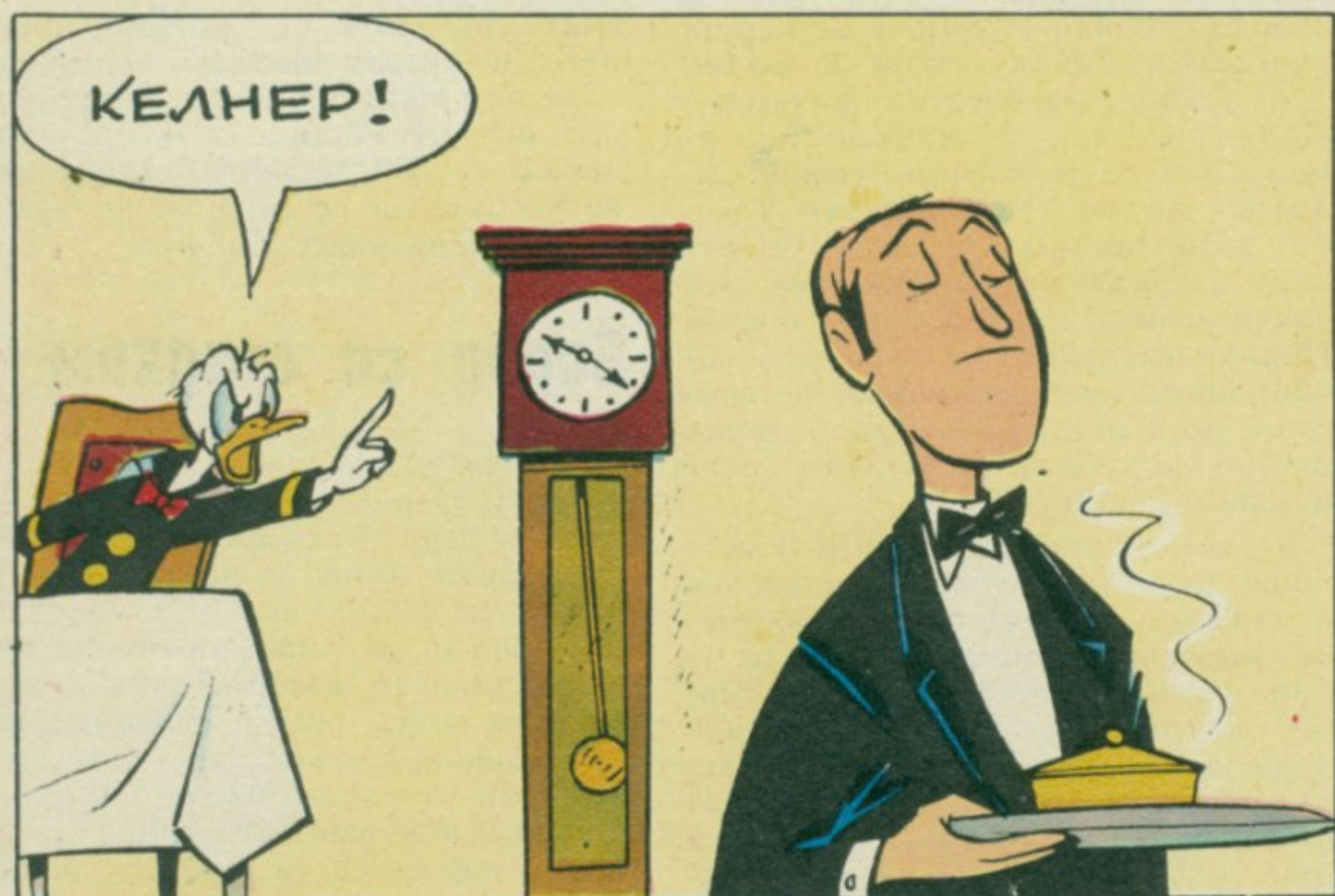
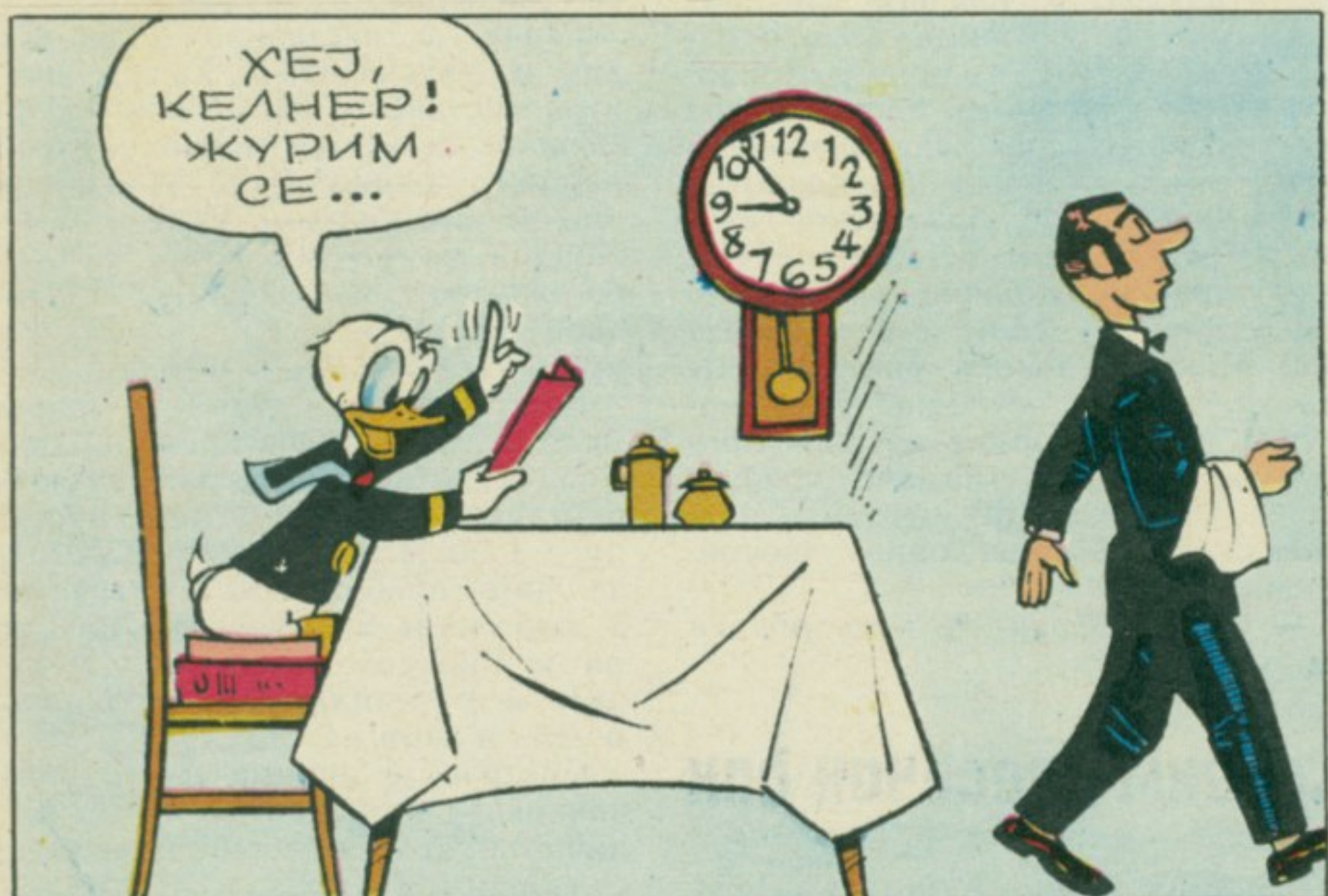

СРЕБРНА СТАТУА БОГОРОДИЦЕ

У ЦРКВИ Св. СИЛПИСА У ПАРИЗУ ИЗРАЂЕНА ЈЕ ОД СРЕБРНИХ НОЖЕВА, ВИЉУШАКА И КАШИКА КОЈЕ ЈЕ ЦРКВЕНИ ПАРОХ „УЗИМАО“ ОД СВАКОГ СВОГ ПАРОХИЈАНИНА КОЈИ БИ ГА ПОЗВАО НА РУЧАК.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

МИРАН ЧОК

ГАНДИ ЈЕ ИЗМИСЛИО ГЕНИЈАЛАН НАЧИН ДА ОТЕРА ЕНГЛЕЗЕ ИЗ ИНДИЈЕ

Кад се ситан, мршав, полунаг човек, увијен само у комад платна, с дрвеним нанулама на ногама и јефтиним сатом о пасу појавио 1931. године у Лондону, изазвао је својим изгледом праву сензацију. Још веће запрепаштење настало је кад је изјавио да је дошао да од британског краља тражи независност Индије. Касније, кад су необичног човека који је данас целом свету познат као Махатма Ганди, упитали није ли се осећао неугодно тако полунаг у разговору с краљем Британске империје, најјаче колонијалне силе коју је историја познавала, он је одговорио двосмислено:

— О, не! Краљ је био обучен за обојицу.

Сасвим просечан ђак

Ганди се родио 2. октобра 1869. године у градићу Порбандар на западној обали Индије у породици чиновника Гандија који је радио код једног пребогатог махараџе. Добио је име Мохандас Караманд али га је касније славни индијски песник Рабиндранат Тагор, који тек што је добио Нобелову награду, назвао Махатма што значи велика душа, а народ широм Индије прихватио је ово име сматрајући да оно ником боље не пристаје но Гандију. По том надимку постао је славан у читавом свету и ушао у историју.

У својој аутобиографији Ганди пише да је као дечак био плашљив и стидљив и признаје да му учење није ишло понајбоље и да је био сасвим просечан ђак. У својој искрености отишао је још даље па је, што је реткост код великих људи, рекао за себе: „Ја нисам посебно оштрог интелекта, али се на то не обазирем. Очигледно, постоји граница до које се може развити интелект, али зато нема границе у отварању срца“.

Детињство му је протичало као и свим његовим вршњацима. Једнога дана, било му је тада 13 година, отац га је позвао и саопштио му да се спреми за скоро венчање. Бракови између деце које уговарају њихови родитељи стари је индијски обичај који је почео да нестаје тек последњих деценија. Мохандас, наравно, никад пре тога није видео своју будућу супругу. Упознали су их пред само венчање. Звала се Кастурбаи и била његових година. „Не верујем да је за мене сазнање да ће ме оженити значило нешто више од изгледа да ћу добити ново одело, да ћу слушати свадбене бубњеве, обилно јести и добити једну непознату девојчицу с којом ћу моћи да се играм... Нисам ни сањао да ћу једног дана морати да критикујем оца што ме је оженио

тако младог. Међутим, тог дана ми се све чинило лепо и све ми се свиђало“.

Ганди је наставио школовање као и пре венчања. Кад је напунио деветнаесту све се поново променило: са нешто новца обучен у народну ношњу свог краја, кренуо је паробродом из Бомбаја у Лондон на студије. Био је то за бојаљивог младића из Порбандара сасвим нов и непознат свет, пун изненађења и изазова.

Прво што је у Лондону учинио било је да се обуче према моди из Бонд стрита „као прави енглески центлмен“. Међутим, није прошло дуго а он је разумео да га то одело није приближило Британцима. У огромном милионском Лондону, он је био сам. Завршавао је студије и у усамљености размишљао о себи и свом народу.

Сматрао је да има много заједничког у ономе што мучи њега лично и стотине милиона његових сународника. Страх и несигурност после толиких векова робовања туђину спутавали су не само њега него и читаву његову нацију. У томе је Ганди и видео главни разлог што се Индија, тако опромна земља са 350 милиона становника не усуђује да се подигне и збаца колонијалну власт Енглеза.

Борба са страхом

Пут ка независности он је стога видео у јачању самоуверености читаве нације. Али, пре свега треба да победи страх и несигурност у самом себи. Тек ако у томе успе, размишљао је, имаће право да покуша да исту храброст усади и у срца милиона својих сународника.

Следећих година је напорним вежбама самоконтроле и самодисциплине покушао да смири своју плаху нарав јер је сматрао да само миран, сталожен и срећан човек може бити заиста и храбар. Кад је завршио студије и почео да ради у Бомбају као адвокат, схватио је да још ни издалека није успео да надвлада своју несигурност. Често је губио спорове, како каже, од страха није могао да отвори уста. Решио је да још једном опроба себе и то на најтежем испиту. За Индијце је то тада била Јужна Африка.

После открића фантастичних налазишта дијаманата ова земља се почела нагло богатити, па су десетине хиљада Гандијевих сународника одлазиле тих година на печалбу у ту земљу. Али да би успео да и сам заради нешто, печалбар из Индије морао је у земљи где су већ владали бели до-сељеници из Европе да преживи разна понижења.

Индијци, као и домороци црнци, радили су најпрљавије и најтеже послове. Нису смели да путују у

ВЕК РУШИ ИМПЕРИЈУ

истим вагонима у којима и белци, могли су да живе само у посебним, сиротињским деловима великих традова, без одобрења власти нису могли да путују. Тако је то пружало деценијама а нико од стотина хиљада Индијаца и милиона црнаца није се усуђивао да та сурова правила доведе у питање. Јер, белци су у својим рукама имали оружје и власт.

Млади, сићушни Ганди је први решио да испроба своју храброст и покуша нешто. Сео је у купе резервисан за белце и када је је-

ције. Чак им налаже да се без икаквог противљења предају полицији кад ова крене да их хапси.

У Лондон — с козом

Тек нешто касније његовим сународницима и властима белих постаје јасна Гандијева тактика. Затвори у јужноафричким градовима препуни су „непослушних“ Индијаца. У њима више нема места ни за криминалце, а властима се не

врћем, сувим воћем и козјим млеком. Чак је и у Лондон, где је ишао да преговара са представницима британске владе, водио са собом козу, да не би зависио од Британаца.

За обичне индијске сељаке он је убрзо постао вођа коме су веровали као никоме пре њега. Многи од њих, заостали и сујеверни видели су у њему не само борца за слободу и независност, већ и неку врсту свеца и изасланика богова.

У сваком случају, сви су били

тражио од својих следбеника да обуставе сваку сарадњу са колонијалним властима. 1924. године проглашава свој први велики штрајк глађу у трајању од 21 дан.

Његове идеје биле се неисцрпне и средства борбе увек нова, заједничко је увек било то да су била ненасилна, и да нису Британцима омогућавала да прибегну сили оружја у којој су били надмоћни и да тако заплаше индијске масе.

У почетку су Британци олако гледали на Гандија и његове методе. Британски премијер Черчил је још тридесетих година овог века о њему са подсмехом али и љутито говорио као о „полунагом факиру“.

Што је време, међутим, протицало Британцима је постајало све јасније да Гандијева средства борбе нису ни тако безазлена ни тако узалудна као што је то у почетку изгледало. Већ крајем 30-их година становништво Индије слушало је само једног човека, Гандија, и само једну организацију, Конгресну странку којој је он стајао на челу. Британска војска и британско чиновништво представљали су сада само острво усред непријатељски расположеног океана. Када се други светски рат завршио, Британци су били принуђени да напусте земљу којом више нису могли да владају. После готово тридесет година упорне борбе под његовим вођством, Британија је била принуђена да напусти Индију. Био је то почетак краја њене власти над још десетак земаља Азије и Африке.

Светлост се угасила

Ганди, коме је у тренутку када је стизала независност већ било 78 година, сматрао је да је стигло време да се он одмори. Вођење Индије пренео је на свог најближег и највернијег сарадника Цавахарлала Нехруа.

Није, међутим, успео да у миру проживи ни последње часове. Непосредно после проглашења независности Индије, дошло је до великих сукоба између становника хиндуистичке и муслиманске вере, било је на хиљаде мртвих. Ганди је кренуо у масе, да смирује братоубилачке страсти али га је револвер једног фанатика у томе спречио. Погинуо је од метка атентатора 30. јануара 1948. године.

Увече истог дана Цавахарлал Нехру саопштио је: „Угасила се светлост у нашим срцима и свуда око нас је мрак“. За 350 милиона Индијаца био је то дан највеће туге. Није више било доброг сувољавог човечулка који је проповедао ненасилје и мир међу људима и који је готово без капи проливане крви донео слободу једној од највећих земаља света.

И данас, свакога дана хиљаде људи са свих страна те огромне земље долази у Њу Делхи да положи венац на гроб Гандијев и да се сети човека који је прво победио себе да би затим победио једну од најмоћнијих империја свет

Д. С. 5

дан од њих стигао и, пренеражен, тражио да одмах пређе у фургон, хладнокрвно је одбио. Дошла је полиција, Гандија су зграбили и насилно избацили из воза. Али он као да је добио нову снагу. Сутрадан је поново сео у дилижансу „за белце“ и поред врећања и протеста ипак успео да у њој стигне у Преторију. Следећих дана кроз читаву индијску колонију у Јужној Африци почиње да спруји прича о сићушном адвокату који је имао смелости да се супротстави ослцима.

У очима јужноафричких Индијаца Ганди добија ореол хероја и готово преконоћ постаје њихов вођ. Ганди размишља како да делује. Ако крене силом, белци ће употребити оружје, убити неколико његових сународника и осталима поново улити исти страх и покорност. Уместо тога он смишља нов, генијалан начин борбе. Организује протестне зборове и демонстрације али од својих следбеника тражи да се по сваку цену уздрже од било какве насилне ак-

исплати да хране толике хиљаде Индијаца. С друге стране, Ганди својим сународницима саветује да не престају са акцијама. После дугог натезања власти ипак попуштају. Први пут после много деценија Индијцима се признају бар нека грађанска права.

Године 1915. Ганди се враћа из Јужне Африке у Индију где га дочекују готово као хероја и спасиоца. За њега је Индија ново велико попрште на коме ће опробати средства борбе која је применио у Јужној Африци.

Ганди тих дана коначно са себе скида европску одећу, коју је као адвокат носио, и од тада па до краја живота облачи се исто као и обични индијски сељаци: прегачу од пругог, руком тканог платна, и дрвене навуле. Никад више није пристајао да станује било где другде до у колибама у каквим у становали његови најсиромашнији сународници. Путовао је само најјефтинијом четвртог класом путничког воза. Хранио се само по-

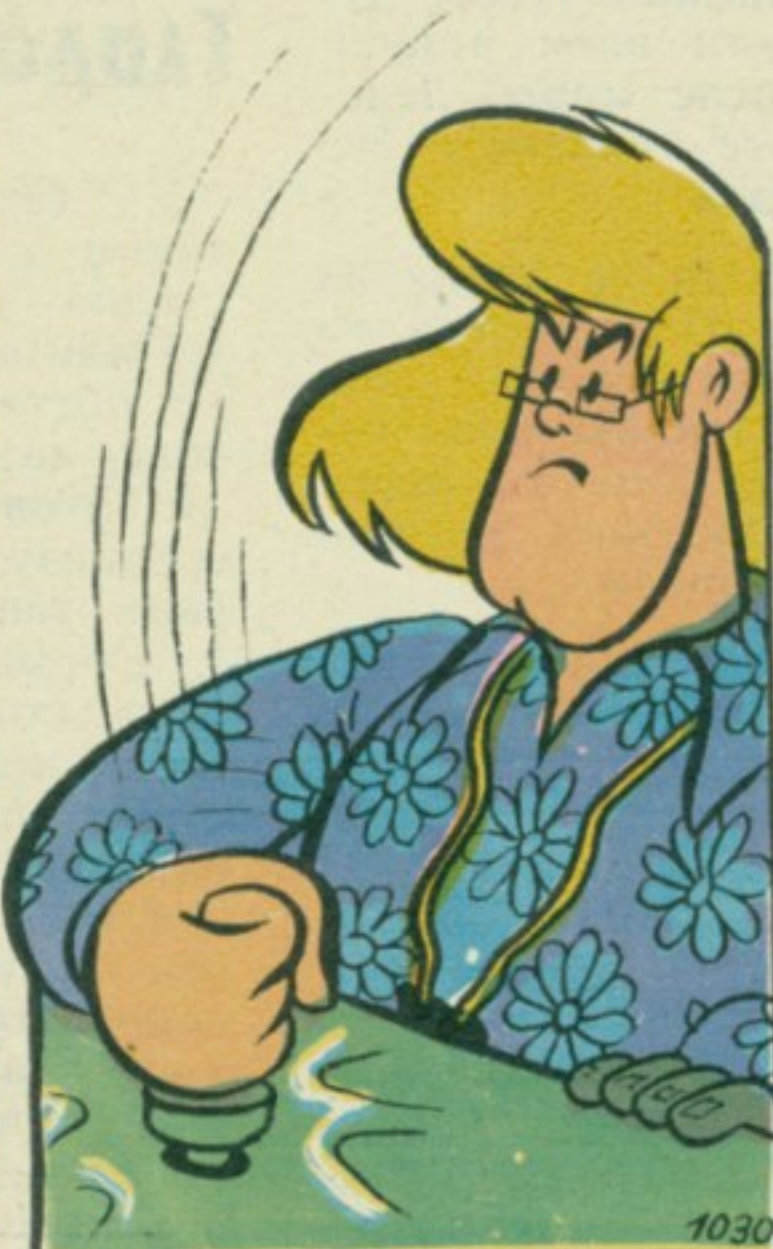
спремни да без поговора учине све што је од њих затражио.

Гладовоо 21 дан

Са таквом подршком Ганди је током следећих двадесет година стално доводио британске власти у Индији у све нове и нове тешкоће, постављао им стално нове изазове, на које оне нису знале како да одговоре. Једанпут би успео да организује штрајк који је неколико дана паралисао читав живот у огромној Индији. Други пут би приредио такве демонстрације које би пореметиле читав саобраћај, омеле снабдевање британских војних гарнизона и рад колонијалних власти. Трећи пут би наложио својим следбеницима, а њих је било неколико стотина милиона, да не купују ништа што је произведено у британским фабрикама — и то је британску индустрију оставило без највећег тржишта и довело је на ивицу кризе. Четврти пут је за-

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ

ПУТ У СИРМИЈУМ

АНГЛЕЗ ЈАПАНСКИ ГЕНЕРАЛ

КАД ЈЕ У МАЛОМ БРОДУ КРЕНУО ПРЕ-
МА ИСТОКУ, БРИТАНСКИ ПОМОРАЦ
ВИЛ АДАМС БИО ЈЕ ВИШЕ ЖЕЉАН УЗ
БУДЉИВИХ ДОГАЂАЈА НЕГО ЗАРАДЕ

Капетан Вил Адамс био је на грдној муци а није знао ни како је у њу доспео, а још мање како би се из ње извукао. Није му то било први пут да се нашао у тешкој ситуацији. Као морепловац много пута се борио са океаном, али то је било нешто друго. Сад је покушавао да се супротстави свемоћном јапанском цару чије мисли и ћуди није могао да погоди а у чијим се рукама налазио његов живот.

Било је то пре готово 400 година у време краљице Елизабете I. Неколико деценија пре тога Колумбо се вратио са новооткривеног континента и многи од важних Енглези, као и други Европљани, већ су се усуђивали да преко Атлантског океана заповеде према Америци. Али, било је мало таквих који су на тај дуги пут полазили само у научне сврхе. Желели су, пре свега, да се тамо обогате.

НЕПОЖЕЉНИ СТРАНЦИ

Кад је у то време једна холандска трговачка компанија одлучила да отпочне трговину са далекоисточним острвима пуним зачина, међу првима се за експедицију пријавио енглески поморац Вил Адамс. Понуда је одмах прихваћена јер је Адамс био искусан и поуздан а доспети до тих далеких острва било је много теже и опасније него отпловити у Америку.

Тако се Вил Адамс ускоро отиснуо на пучину, жељан више необичних доживљаја него зараде. Са његовим једрењаком, на коме је био постављен за капетана, из Ротердама су према далеком и богатим острвима заповирила још четири холандска трговачка брода.

У поређењу са данашњим модерним бродовима они су личили на флоту малих чамаца. Пловили су, наравно, много спорије али су коначно ипак стигли на другу страну Пацифика, на обале Чилеа.

Бродови су се ту зауставили да би се посада на оба ли снабдела храном и после одмора од неколико дана наставила пловидбу. Али, ту су почеле и прве недаће — напали су их Индијанци и убили 23 морнара.

Далеко одатле на северозападу налазио се Јапан који је за европске поморце у оно време био права обећана земља, али се нико од њих није усуђивао да му приђе. Јер, од 1542. године кад су Португалци и Шпанци открили Јапан и из њега донели најлепше ствари које је Европа до тада видела, почела је и из Европе права најезда трговаца на ову малу и богату земљу. Они ускоро нису више долазили само због трговине. Доносили су са собом ватрено оружје, мешали се у унутрашњу политику и пљачкали. Зато је Јапан протерао странце и свима осим Шпанцима и Португалцима забранио приступ.

ОБЕСИТЕ ГА, ВЕЛИЧАНСТВО

— Заузмите северозападни курс! — наредио је Адамс својим морнарима кад су се отиснули од обала Чилеа.

Била је то неочекивана и веома смела одлука, али непоколебљиви Вил Адамс је веровао да ће после толико година успети да поново европским трговцима отвори границе Јапана.

После дуге пловидбе стигли су на Хавајска острва

где су изгладнели морнари покушали да набаве храну. Овог пута изгубили су још двадесет људи јер су их на острвима дочекали и напали домороци. Због тога су морали одмах да наставе пловидбу. На крају, преостала малобројна посада стигла је до јапанског копна, до острва Кишу.

Становници овог острва били су гостопримљиви према уморном капетану и његовим морнарима који су се ту задржали неколико дана. А кад је јапански цар Ијуши чуо за њих морали су у Једо (Токио) где их је он очекивао. Било је неизвесно шта ће се са њима даље догодити.

У Токију је Адамс изведен пред Ијушиа који је на неразумљивом јапанском језику разговарао са једним португалским свештеником.

— Најбоље је да га обесите, величанство! — рекао је свештеник владару и непријатељски погледао Адам

са. Очигледно, није желео да било ко други осим његових земљака слободно улази у Јапан и тргује у овој богатој земљи.

Ијуши је ћутао, а онда је изненада одгурнуо свештеника и пришао ближе Адамсу. Гледао је дуго и радознало морнара пред собом, а затим се насмејао и потапшао га по рамену. Изненађеном Адамсу је најзад лакнуло.

ЗА ПОВРАТАК ЈЕ КАСНО

Следећих дана Ијуши је ослободио Адамсове људе, а њега задржао као свог „госта“. Био је сигуран да

Свом госту из Енглеске јапански владар је наредио да сагради шпански галеон, једрењак са четири палубе, погодан и за рат и за трговину. Адамс се бранио да не зна ништа о бродоградњи иако је провео дванаест година у бродоградилшту у Гилингхаму. Али, Ијуши није попустио и Адамс се ускоро прихватио посла.

Брод који је направио није био потпуно исти као шпански галеони, али је био неупоредиво бољи од малих јапанских бродова и Ијуши је био веома задовољан. Обасуо је Адамса почастима, дао му титулу високог лорда и чин адмирала. И Адамс се био већ навикао на живот у Јапану. Оженио се Јапанком и ништа му није недостајало. Ипак, је желео да се врати у своју домовину, али га Ијуши још није пуштао. 1613. године за то се указала прилика.

Источноиндијска поморска компанија послала је један енглески брод у Нагасаки са писмом за Вила Адамса и храбри капетан је похитао да види своје земљаке и после толико време на проговори својим језиком. Међутим, био је запањен: схватио је колико му је све то страшно и колико је заволео своју нову домовину и навикао се на њу. Остао је заувек у Јапану, а захваљујући њему Енглези су добили искључиво право за трговину са Земљом излазећег сунца.

После неколико година умро је Ијуши, а четири године касније и Ађин Само, како су Јапанци звали Адамса. Успомене на њега остале су и у Енглеској и у Јапану. Данас у Токију постоји улица која носи његово име.

Љ. Ј.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

ИНДИЈА

1

КАСНО ОТКРИВЕНА. — Најранија историја Индије, великог полуострва на југу Азије, испреплетана је легендама, митовима и маштом. Европа је открила Индију касно, тек почетком XVI века, када су се први португалски морепловци вратили кући и донели вести о фантастичној земљи и народима које су упознали. Подаци о раној индијској култури пронађени су у светим књигама Ведама где се мешају филозофија, религија, живот, књижевност, уметност, митови. На слици је древни обред купања у реци Гангу.

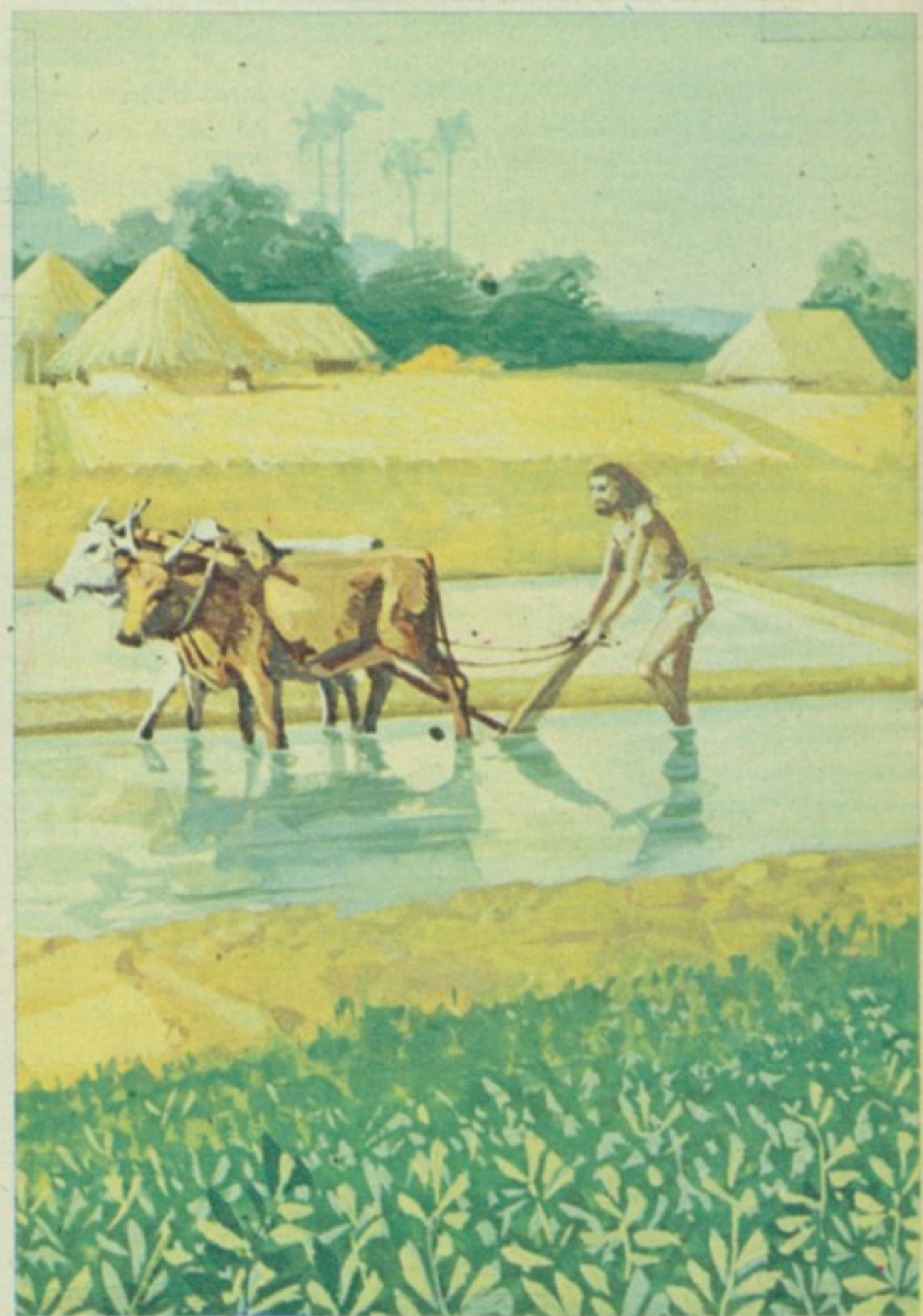
2

ХАРАПА КУЛТУРА — Најстарију индијску цивилизацију открили су археолози 1925. у долини реке Инда. Ту су ископани градови Мохенџо-даро и нешто северније Харапа у Пенџабу (затамњен на мапи). Ова

4

ДОЛАЗАК АРИЈАЦА — Пре око 4000 година племе Аријаца светлије коже од старих Инда спустило се са севера ка југу — према долинама река Инда, Сутлеја и Џамне. Њихово порекло није утврђено али се претпоставља да им је постојбина област Каспијског мора. Зна се да су на свом путу неколико векова боравили у Ирану: њихова религија, оружје и оруђе слични су персијским. Сточари Аријци донели су у Индију своју културу и начин живота. Прве Веде које говоре о њиховој најстаријој историји.

5

У ДОЛИНИ ГАНГА — Аријци су прво населили запад и северозапад Индије, односно Пенџаб и део Раџастана. У долину Ганга продри су знатно касније, привучени богатством плодне земље. Аријско пле

Дошли су са севера

култура стара око 5000 година названа је култура долине Инда или Харапа култура. Порекло народа који ју је стварао још увек је загонетно: није утврђено да ли се он доселио у долину Инда или је ту поникао. То су први познати становници Индије, њени староседеоци.

3

ЗАГОНЕТНО ПИСМО — У Мохендо-дару и Харапи нађени су предмети који указују на сличност културе Сумера из Месопотамије (данашњи Ирак) и најстаријих Инда. Ископане куће имале су по 2 и више спратова. У средини се налазило четвртасто двориште с низом соба унаоколо. Прозори нису гледали на улицу већ на унутрашње двориште. Хигијена је била на висини јер је свака кућа имала купатило а многе и базен у врту. Древни Инди имали су и писмо, недешифровано, које не личи ни на једно од познатих.

ме звало се Бхарата па су и крајеви које су они настанили у прво време добили име Бхаратаварта. Највећи део Аријаца населио се у Хиндустану — земљи „у средини“. Али, зауставили су се на обали мора јер им је религија бранила да плове према непознатим крајевима.

6

КРВАВЕ БОРБЕ — Продор Аријаца према југу и њихово освајање Индије нису били нимало мирољубиви. Староседеоци Инди, или Дравиди како су их називали Аријци, морали су да се бране и између њих и освајача дошло је до тешких борби. Али, Инди су унапред били осуђени на пораз јер, за разлику од дошљака, нису били ратнички народ. Аријци су их својим оружјем, на коњима и борним колима, просто прегазили, потиснули и временом претопили. Прихватили су, међутим, тековине њихове цивилизације.

НАСТАВИЋЕ СЕ

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

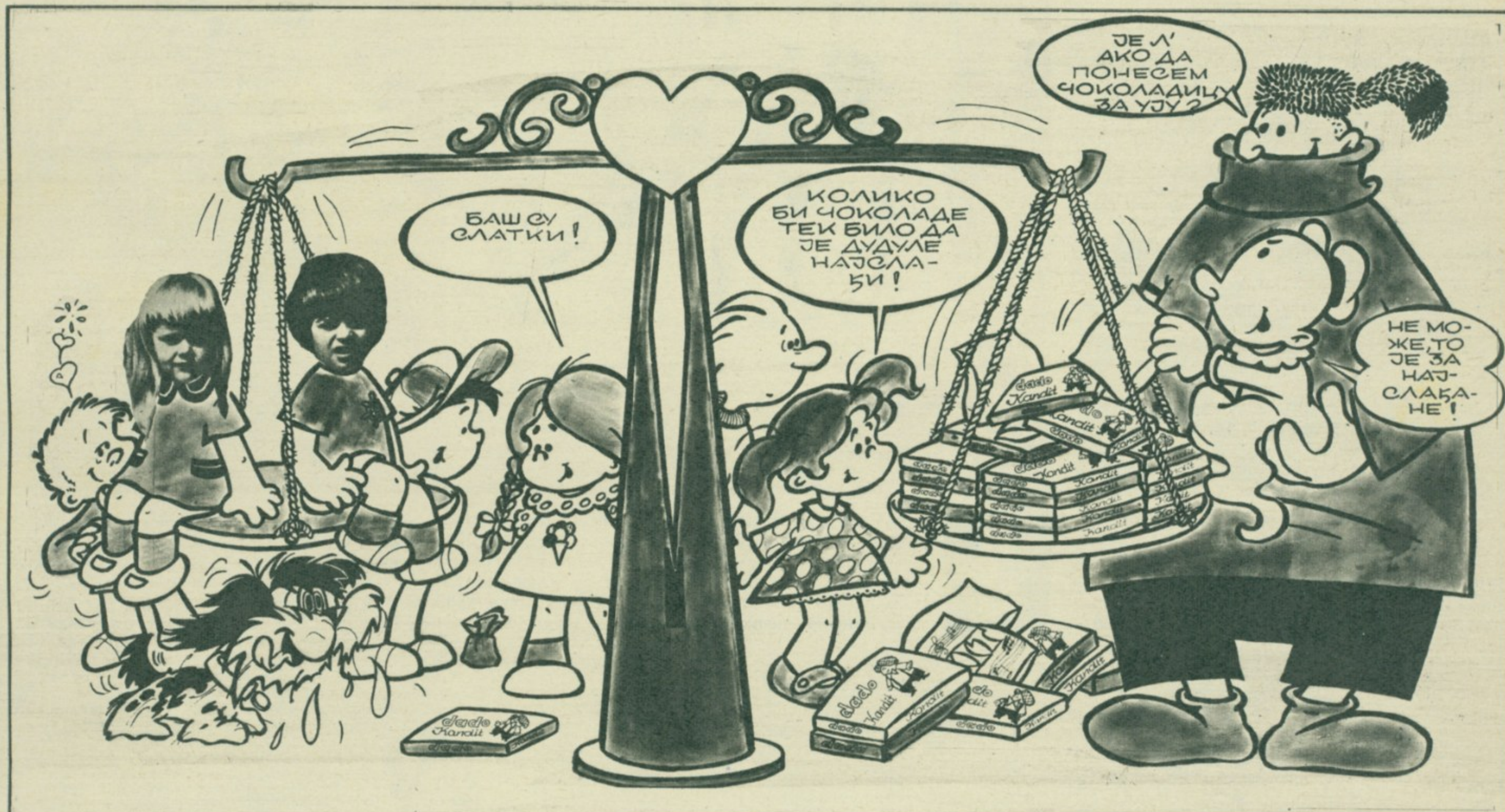

НАЈСЛАЂАНА И НАЈСЛАЂАН 1971.

НАГРАЂЕНИ НА КАНТАРУ!

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЛА НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1971. СА ТАЧНО ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ!

КЛАРИЦА КОЛОВИЋ ЗОРАН ЗРНИЋ

Читаоци „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ гласањем су изабрали НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1971. За дечака број 7 ЗОРАНА ЗРНИЋА из Зенице гласало је 297 читалаца а девојчица број 12 КЛАРИЦА КОЛОВИЋ из Светозара Милетића добила је 639 гласова!

Укупно је на овај конкурс стигло 2000 фотографија.

У фабрици чоколаде и бомбона КАНДИТ у Осијеку одржана је 25. августа свечаност на којој су НАЈСЛАЂИ ДЕЧАК И НАЈСЛАЂА ДЕВОЈЧИЦА 1971. године били гости. После обиласка погона у коме се праве чоколаде и бомбоне уз присуство својих вршњака, такође гостију фабрике КАНДИТ, стали су на вагу да би добили освојене награде:

Зоран 15,5 кг, а Кларица 14,5 кг ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА!

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ!

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

ЗЛАТО НА ДНУ

Недалеко од Сплита, негде на морском дну, лежи потопљен брод у коме се налази двеста великих сандука пуних злата. Многи су покушали да пронађу ово баснословно богатство али нико не зна тачно где се оно налази. Тано злато и даље лежи на морском дну и чека срећнијег трагача.

Како је дошло до овог потапања — то је дуга и узбудљива прича која почиње 1940. године у Хелсинкију.

Шпијунка слабих живаца

У престоници Финске позната пијанисткиња Лиза Бергер завршила је свој концерт и повукла се у хотелску собу. Уместо да легне, нер-

возно је пребирала по диркама клавира. Очигледно, некога је очекивала.

Одједном су се врата нечујно отворила и на њима се појавио висок и снажан мушкарац. Лиза га је запрепашћено погледала: то није био онај кога је очекивала. Зато је бесно повикала:

— Како се усуђујете да улазите без куцања? Ко сте ви?

Плавокоси мушкарац сео је у фотељу поред ње и мирно запалио цигарету.

— Зовем се Константин Проков

— рекао је најзад. Члан сам совјетске контролне комисије у Финској. Као прво желим да прегледам ваш пасош.

— О, каква љубав према путовањима — подсмехнуо се Проков кад је почео да листа пасош који му је она пружила. — Северна Америка, Шведска, Турска, Јужна Америка... Скоро да нема земље у којој нисте били.

— Да ли се уз пут бавите и шпијунажом? Његов глас је одједном постао груб.

— Ја се бавим само уметношћу! — промуцала је она трудећи се да сачува прибраност.

— И то са успехом — подсмешљиво је рекао Проков. Хитлер вас позива код себе, лично вас је одликовао, у пријатељству сте са Герингом и Гебелсовом породицом... Желите ли још да набрајам?

— Шта тражите од мене? — прошапутала је жена.

— Знам за вашу везу са мајором Корнелијусом из Финског генералштаба. Недавно сте провели са њим два месеца у Паризу. У Хелсинкију сте три дана, а колико сте већ пута успели да се видите с њим? Дакле, укратко, желим да видим све што вам мајор Корнелијус даје да однесете у Немачку. Јасно?

Пуцњава у хотелу

Она се тргла. На вратима се чуло тихо куцање.

— То је собарица — рекла је, замолила сам је да ми донесе чај. Отворите врата и узмите чај —

КАДРАНА

рекао је Проков. — Само, па- зите! Цео хотел је под нашом кон- тролом.

Лиза је одмереним корацима при- шла вратима и полако их одшкри- нула. Напољу је био мушкарац кога је она чекала. Муњевито је искочила у ходник, залупила врата за собом и појурила вукући мајора Корнелијуса за руку. Проков је стигао у ходник тек када су њих двоје улазили у лифт. Испалио је цео шаржер за њима, али било је касно. Лифт их је бешумно спустио доле, одакле су се кроз врт неопаже но извукли и заувек нестали из Финске.

У авиону којим су потовали у Немачку Лиза је плакала:

— Не, ја нисам за овај посао! То мора одмах да престане, иначе ћу полудети!

Лиза Бергер заиста није била ро-

ђена за шпијунку. Ова Швајцарки- ња, која је удајом за банкара Курта Бергера постала немачка држав- љанка, била је добра пијанисткиња, али је њена даровитост заостајала за амбицијама. Пошто се кретала у највишим немачким круговима, на- цистичке главешине су је запазиле.

Њено име је заблистало на му- зичком небу али је ту популарност морала скупо да плаћа. На кон- цертним турнејама она је у ствари обављала опасне шпијунске послове којима није била дорасла. То је и признала неколико месеци касније када је Хајнрих Химлер, врховни шеф немачке полиције и обавештај- не службе позвао њу и њеног мужа на вечеру. Био је ту и њихов помо- ћник, по злу чувени Хајдрих.

Двојица свемоћних људи пред ко- јима је дрхтала цела окупирана Европа, пажљиво су саслушавали

КАД ЈЕ ПРОПАО ХИМЛЕРОВ ПЛАН СА ЛАЖНИМ НОВЧАНИЦАМА, ПОСЛЕДЊА ШАНСА НАЦИСТИЧКИХ ВОЂА БИЛА ЈЕ ВЕЛИКА АКЦИЈА У ИТАЛИЈИ

све што је Лиза имала да каже. Онда је Химлер узео реч:

— Знам, госпођо, да није свако рођен за борца. Али свако мора, ако је добар Немац да се залаже за нашу победу. Ви, господине Бер- гер, нисте националсоцијалиста?

— Не, промуцао је Курт. Али сам добар Немац и спреман сам све да учиним.

— Радује ме што то чујем! — живо је рекао Химлер и скоро пос- кочио са своје столице. — Пружи- ћемо вам прилику да то и докаже- те. Ви сте познати банкар, па ме интересује да ли бисте могли да у Швајцарској и другим неутралним земљама отворите на своје име че- ковне рачуне и уложите веће коли- чине стране валуте?

— Могао бих, нарочито у Швај- царској где имам доста пријатеља, али под условом да ту валуту имам.

— За то не брините! — закључио је разговор Химлер. — Ваш следе- ћи задатак биће да одете у Швај- царску, заједно са вашом женом и уложите у тамошње банке веће ко- личине енглеских фунти. Детаље ће вам објаснити Хајдрих. — Имаћемо у виду и вашег сина, госпођо Бер- гер. Он је сада обичан војник, али ускоро ћемо га послати у официр- ску школу — рекао је Химлер спре- мајући се да пође.

Лиза је тад схватила: ако било шта учини против њихове воље, њен јединац ће бити у великој опа- сности. Због тога ће морати да са- рађује с нацистима.

Операција Бернхард

Тако је почео један од највећих и најнеобичнијих подухвата које су Немци предузели у току другог светског рата. Немачка је била у тешком положају јер се ратна срећа све мање окретала нацистима, али сада се спрема да протури на светско тржиште велику коли- чину лажних енглеских новчаница које ће Британију довести до слома и потпуне дезорганизованости.

У том великом подухвату, наз- ваном „Операција Бернхард“ по имену сина Бергерових, главну улогу требало је да одиграју Лиза и Курт Бергер. Њихов задатак је био да у све веће банке у неутрал- ним земљама протуре што већи број лажних фунти које ће добити од Хајдриха.

Два дана после договора Хај- дрих је повео Бергерове у концен- трациони логор „Заксенхаузен“ не- далеко од Берлина где је у најве- ћој тајности читав блок зграда и барака био претворен у фабрику за израду лажних фунти. Већ су биле донете огромне количине хар- тије на каквој је Енглеска банка штампала своје новчанице. Дошли су најбољи гравери и фалсифика- тор новца из целе окупиране Ев- ропе. Они, наравно, нису знали да ће после обављеног посла бити по- губљени како би тајна остала са- чувана. Цео процес израде лажних новчаница одвијао се под контро- лом најбољих немачких стручњака. Ускоро су Лиза и Курт препла-

вили швајцарске банке лажним фунтама а немачки агенти су их успешно растурали по банкама це- лог света.

Али, то није могло дуго да траје. У рукама енглеских банкара једног дана нашле су се фунте потпуно истих серија и бројева. Лако је би- ло закључити да се ради о фалси- фиковању. Енглеска банка је по- вукла из оптицаја све новчанице од по 5 фунти, које су Немци тако вешто фалсификовали, и заменила их новим, израђеним на дебљој хартији кроз коју је била провуче- на метална нит. Тако је пропала Хајдрихова замисао.

Умешали се амерички агенти

Пошто се рат ближио крају, не- мачке главешине су се све више грабиле за злато да обезбеде себи удобан живот после пропасти Не- мачке. Стога је Химлер у мају 1944. године наредио Лизи и Курту да оду у Рим и тамо откупе од Кар- бонеа, злогласног шефа римског подземља, велику количину злата које је овај радо продавао за фунте и доларе.

Карбоне је био опасан гангстер у Америци и пред рат је био протер- ан у своју домовину Италију. Он се и ту брзо снашао, а да га власт не би узнемиравала спрјатељио се с неколико фашистичких функцио- нера и богато их плаћао. Лизу и Курта примио је пријатељски зах- ваљујући посреднику који их је до- вео. Њих двоје били су запрепаш- ћени кад су угледали Карбонеове трезоре: пред њима је лежало двеста великих сандука пуних зла- та.

Узели су све то и платили Кар- бонеу суму коју је затражио, али лажним фунтама. Енглези су добро чували тајну о фалсификовању њихо- вих новчаница и он није ништа сумњао. Сада је требало злато пре- бацити у Немачку. Формиран је за то посебан воз кој је требало да прати један одред немачких вој- ника.

Међутим, ни амерички агенти ни- су седели скрштених руку. Неколи- ко авиона напало је композицију, а пре тога једна група командоса је већ покушала да заустави воз. Лукави Карбоне, који се такође на- лазио у транспортном возу са зла- том, одмах је схватио о чему се ради чим је кроз прозор угледао први амерички авион. Успео је да у једном тунелу заустави воз и та- ко су се сви спасли.

Пошто су били откривени, мора- ли су да промене план. Некако су набавили двадесет камиона и пре- бацили сандуке са златом у јадран- ску луку Анкону. Потом су их укр- цали на брод и кренули према југо- словенској обали одакле су намера- вали да се пребаце у Немачку.

Али, брод су недалеко од Сплита напали амерички авиони и потопи- ли. Тако је двеста великих сандука пуних злата остало заувек на мор- ском дну, јер нико не зна место на коме је брод потонуо.

Злато и Ел Терибла

ДА ЛИ ЈЕ
ГАВРАН
ДУГО-
ВЕЧАН?

ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО

7

КИВИ — Име је добио по свом продорном звиждуку. Живи на Новом Зеланду и сродник је изумрле птице моа. Киви је нелетач сасвим закржљалих крила која се чак и не виде. Труп му је обрастао перјем које личи на длаку. Женка носи велика јаја тешка око пола килограма на којима лежи мужјак. Киви је омиљен на Новом Зеланду — он је национални амблем, његовим именом зову све новозеландске војнике, лик му се налази на новчаницама и маркама. Нарочитим указом влада је забранила извоз ове ретке птице.

8

ГАВРАН — Живи у свим крајевима северне Земљине полулопте и припада истој породици којој и врана, чавка, креја. Спада у такозване интелигентне птице: лако се може научити да упамти и понавља људске речи па чак и дуге реченице, веома је радознао, брзо се припитомљава. Најкрупнији је представник читаве породице, величине око 65 сантиметара. Храни се стрвинама и разним другим отпаcima. Има га више врста. Гнезда често гради на високим стрмим литицама са којих се обрушава акробатском вештином.

9

КРЕЈА — Иако припада истој породици којој и гавран, на њега нимало не личи јер је мања и има веома лепо разнобојно перје на крилима и репу. Врло је спретна, као од шале скида мамац са замки и увлачи се у сеоске куће где краде све — од сапуна до металних стварчица и дувана. Креја има корисну навику да прикупља и гомила храну и захваљујући богатој зимници лако издржава и највеће хладноће кад већина птица гладује. Има је више врста разних боја: обична, плава, зелена, Стерлова, канадска, сибирска.

НАГРАДНИ КОНКУРС: Чувајте ову страну! Одговорите на крају серије на питање. Награде: Бицикл, часовници, књиге.

МАНАРАК

НЕПОСЛУШНИ ДЕЧАК

ПРЕД СУМРАК
У ЛУЦИ ЈЕДНОГ
МАЛОГ
ОСТРВА...

СЕР ХЕНРИ,
ОВО КРСТАРЕЊЕ
ЈЕ САВРШЕНО!
А ОВА НОЋ...
КАКАВ
МИР!

АЛИ, НЕ ЗАДУГО...
ДОЛАЗИ
ЏЕМИ!

МНОГО
ШТОШТА
ПАДА
С НЕБА!
КИША,
СНЕГ,
ГРАД...

... ПОНЕ-
КАД И
ПОНЕКИ
МЕТЕО-
РИТ
ИЛИ...

... ПАДОБРАНЦИ...

АЛИ, НИКАД НИШТА
СЛИЧНО
ЏЕМИДУ!

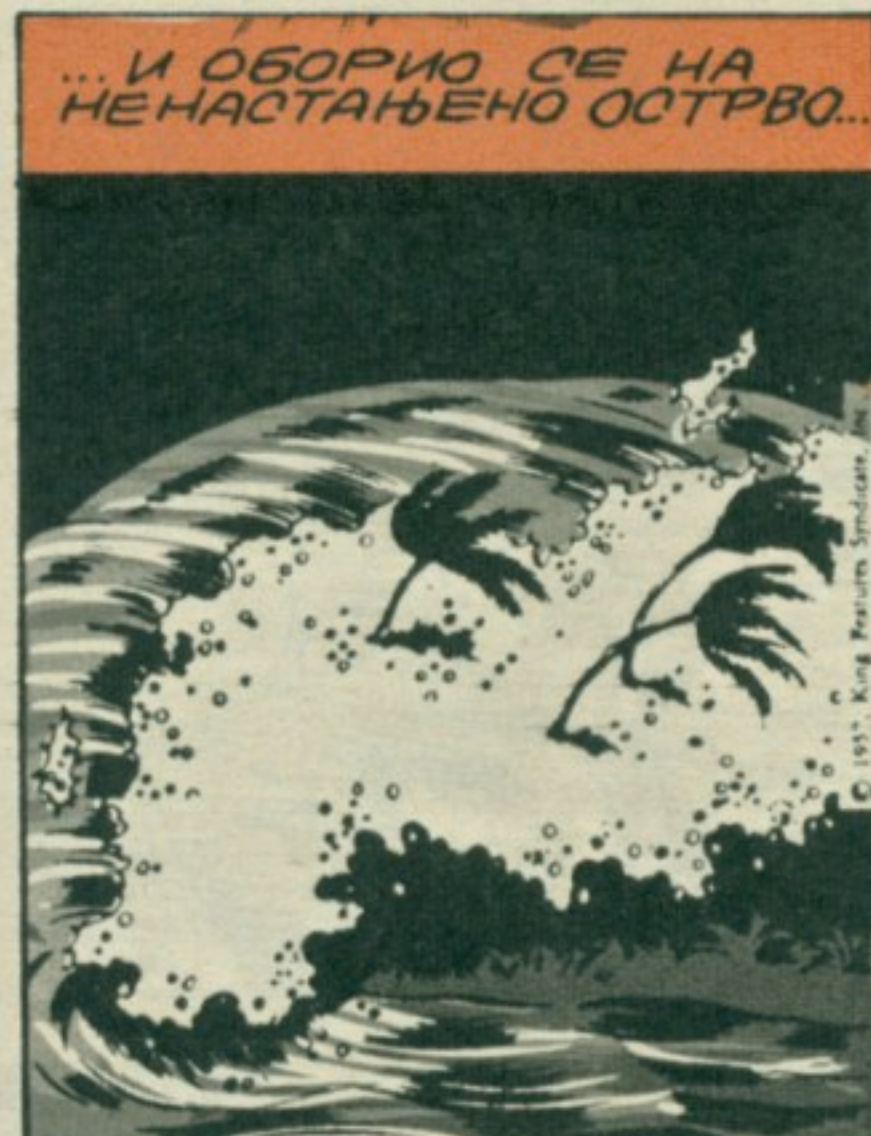

УСРЕД МИРНЕ НОКИ...

... ОГРОМАН ТАЛАС КРЕ-
НУО ЈЕ С ПУЧИНЕ...

... И ОБОРИО СЕ НА
НЕНАСТАЊЕНО ОСТРВО...

ПОГЛЕ-
ДАЈТЕ...
ТАЛАС!

НЕМО-
ГУЋЕ!
НОЋ ЈЕ
МИРНА...

ЏЕМИ ЈЕ СТИГАО!

ТАЛАС СЕ
ВАЉАО ПРЕКО
ПАЦИФИКА...

РАДИО
ЈАВЉА...
ОГРОМАН
ТАЛАС
СЕ ПРИБЛИ-
ЖАВА!

КАКО?
ЗАШТО?
ВЕТРА
НЕМА...
МОРЕ
ЈЕ МИРНО!

ДОЛАЗИ!
ШТА
ДА
РАДИ-
МО?

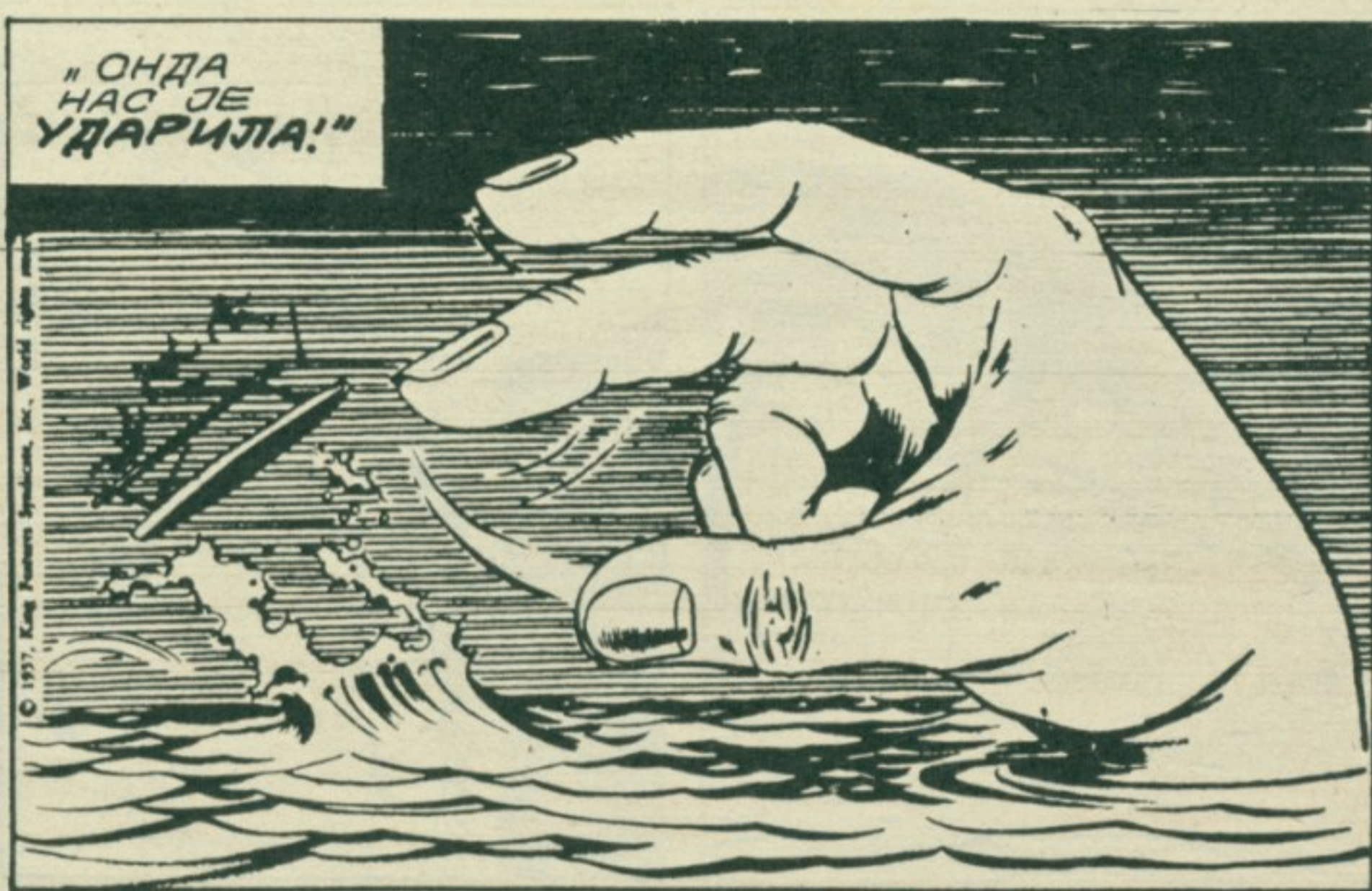
НИШТА!
ДРЖИ
СЕ ЧВРСТО!

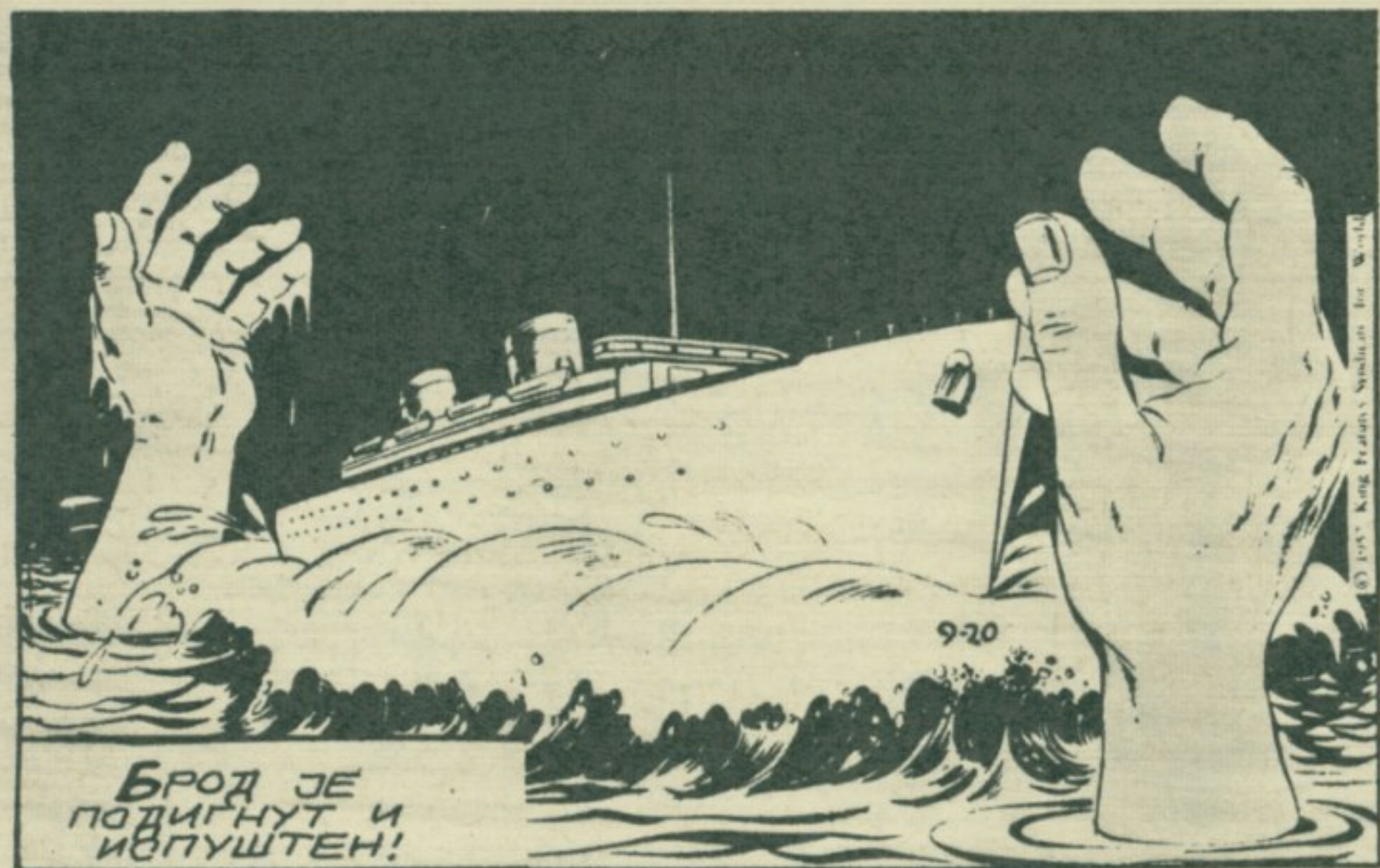
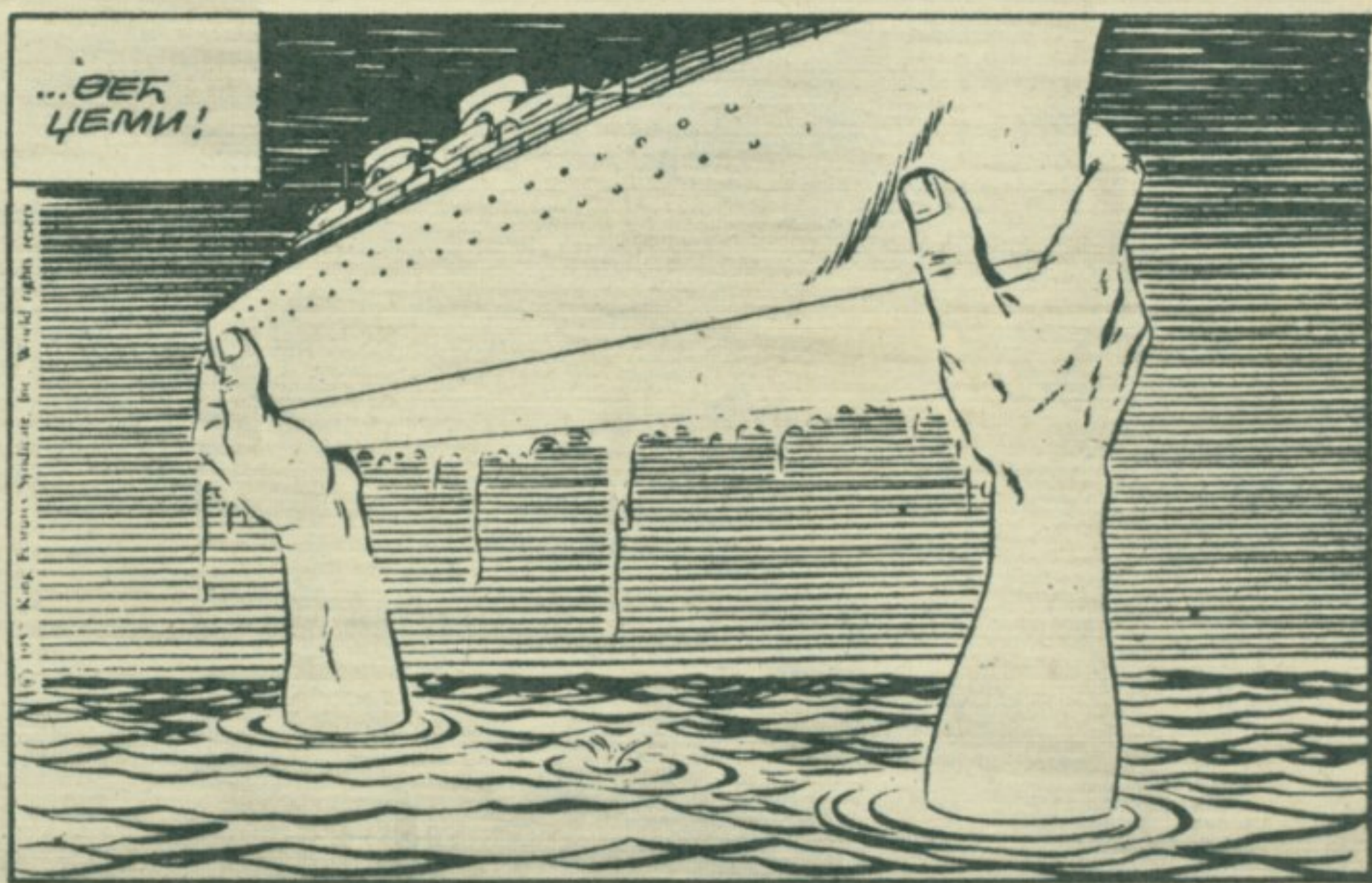
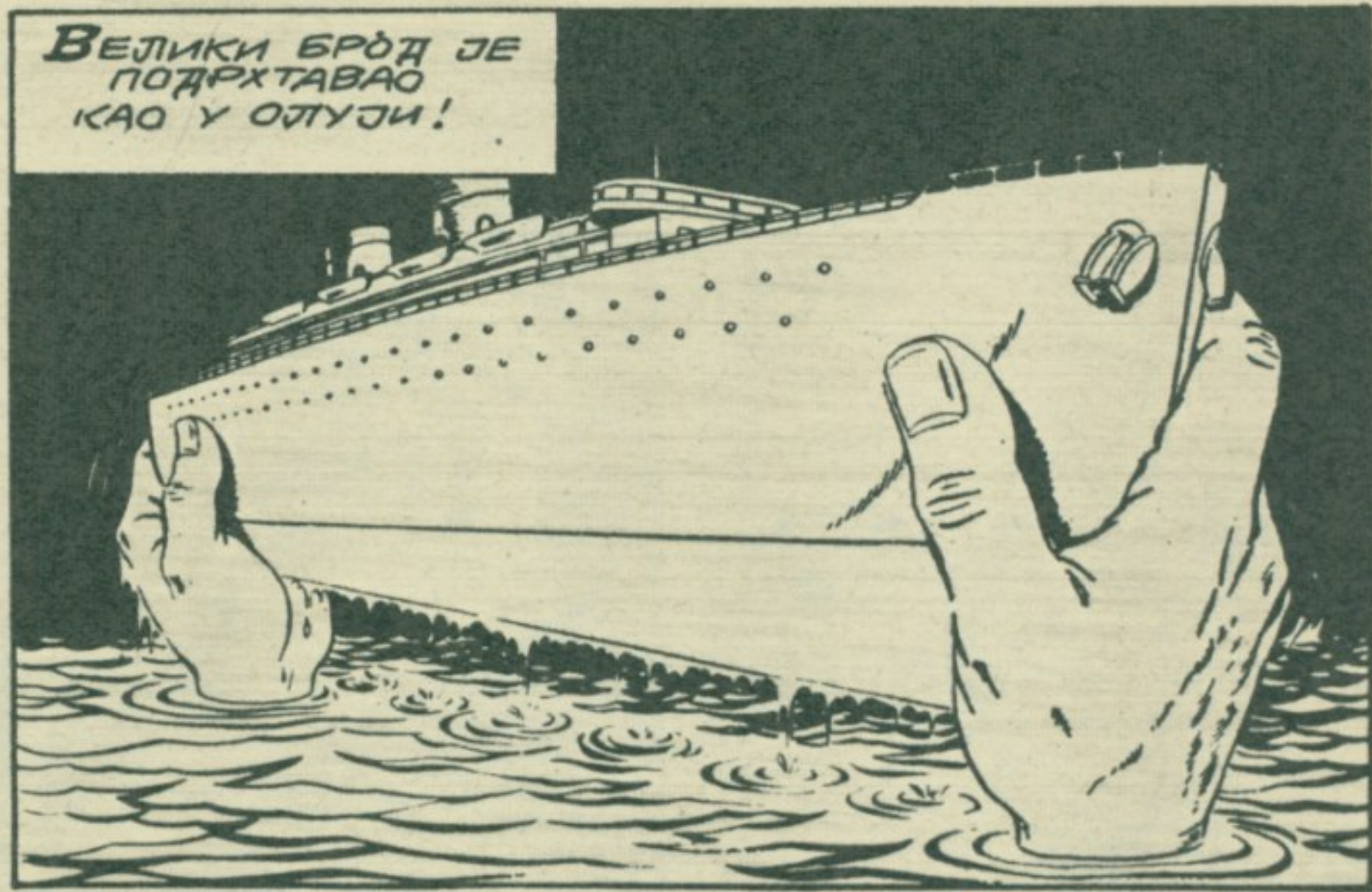

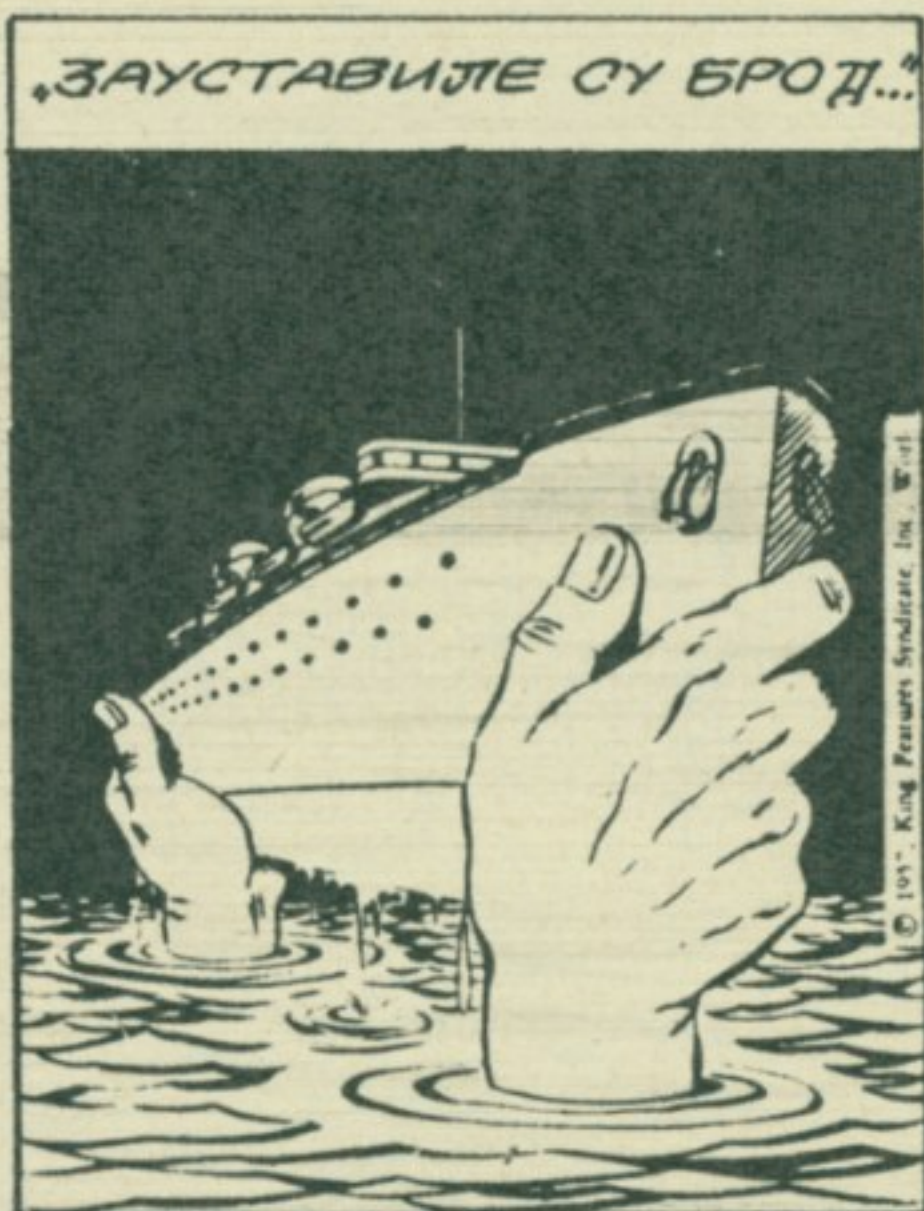
ЏЕМИ ЈЕ ТУ!

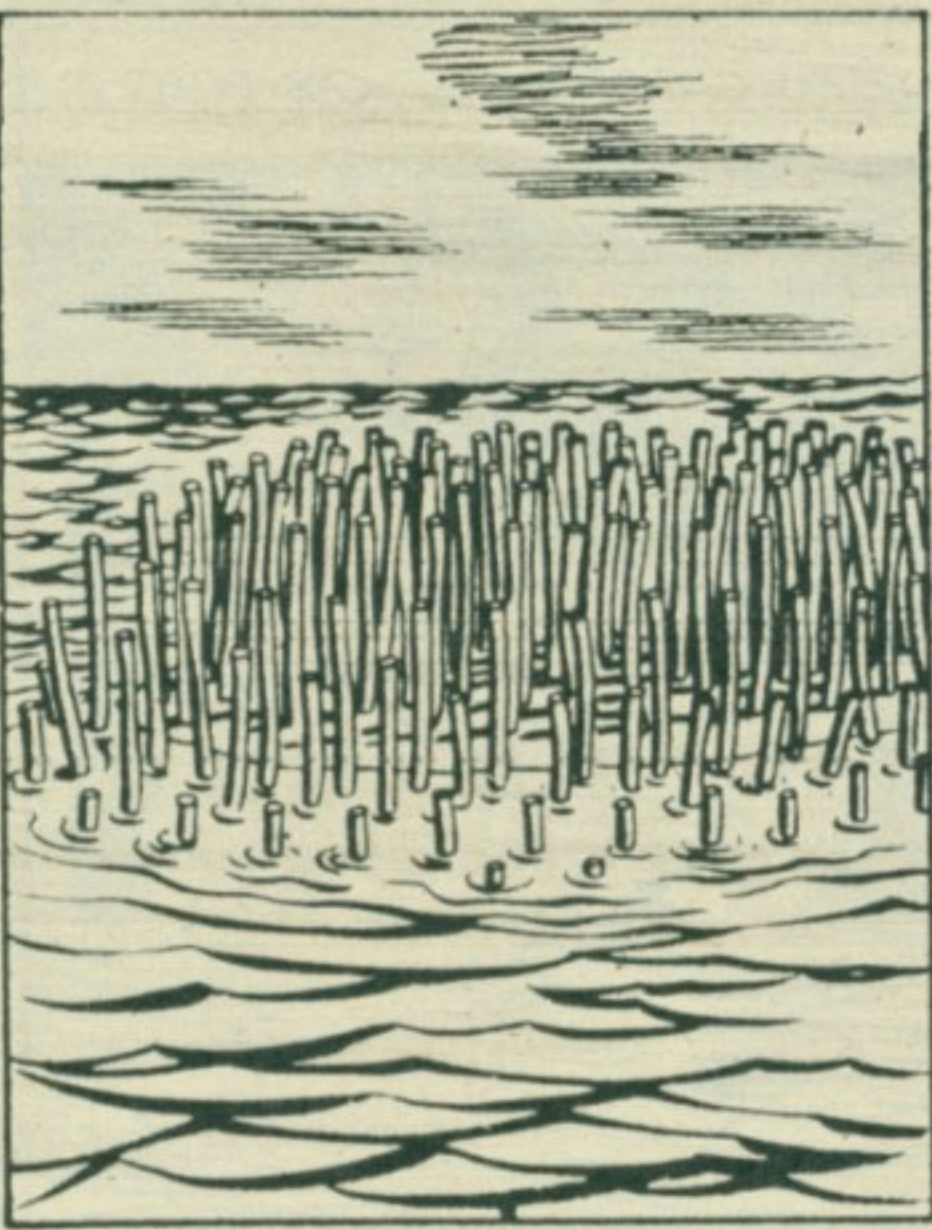

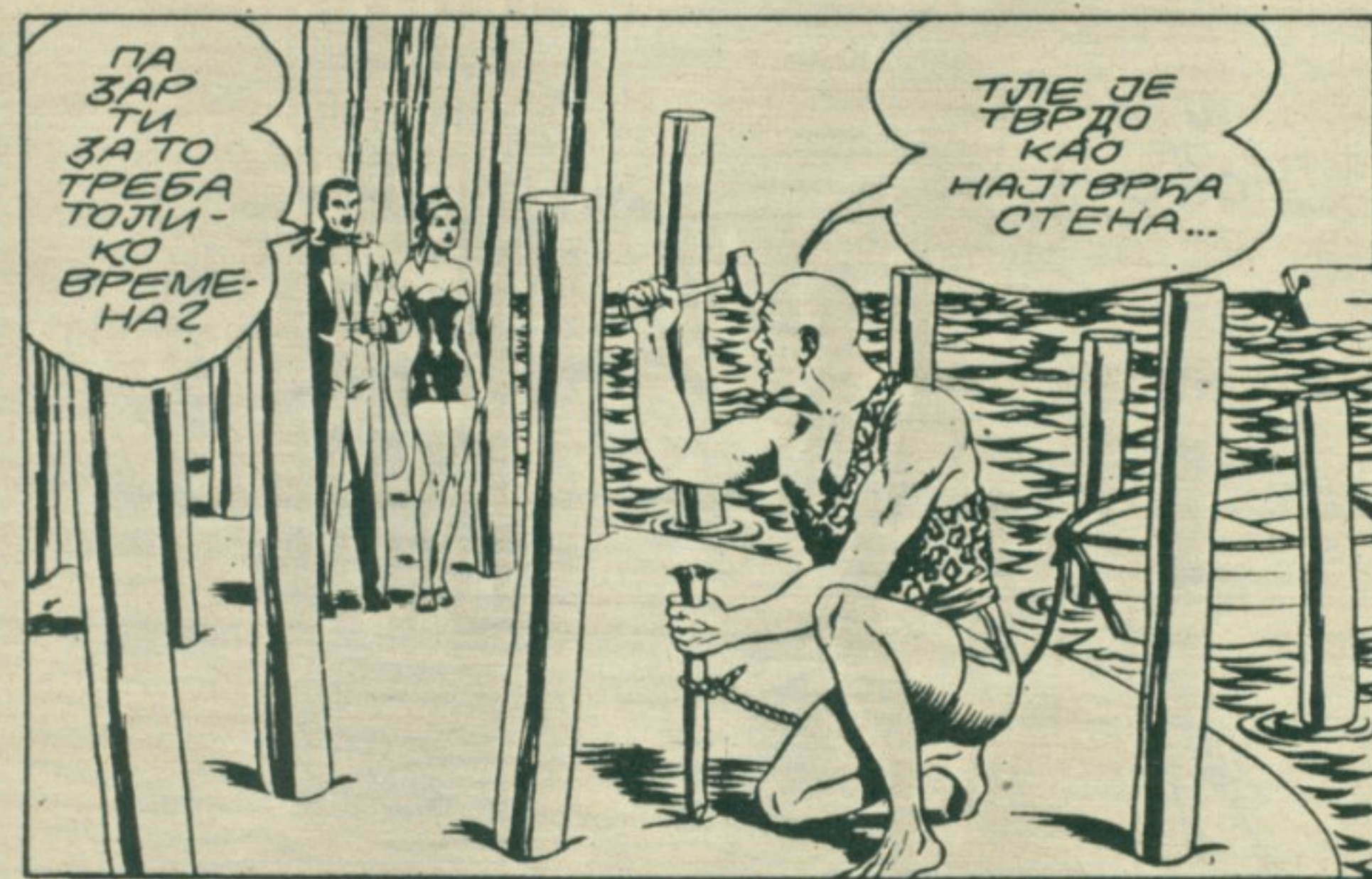
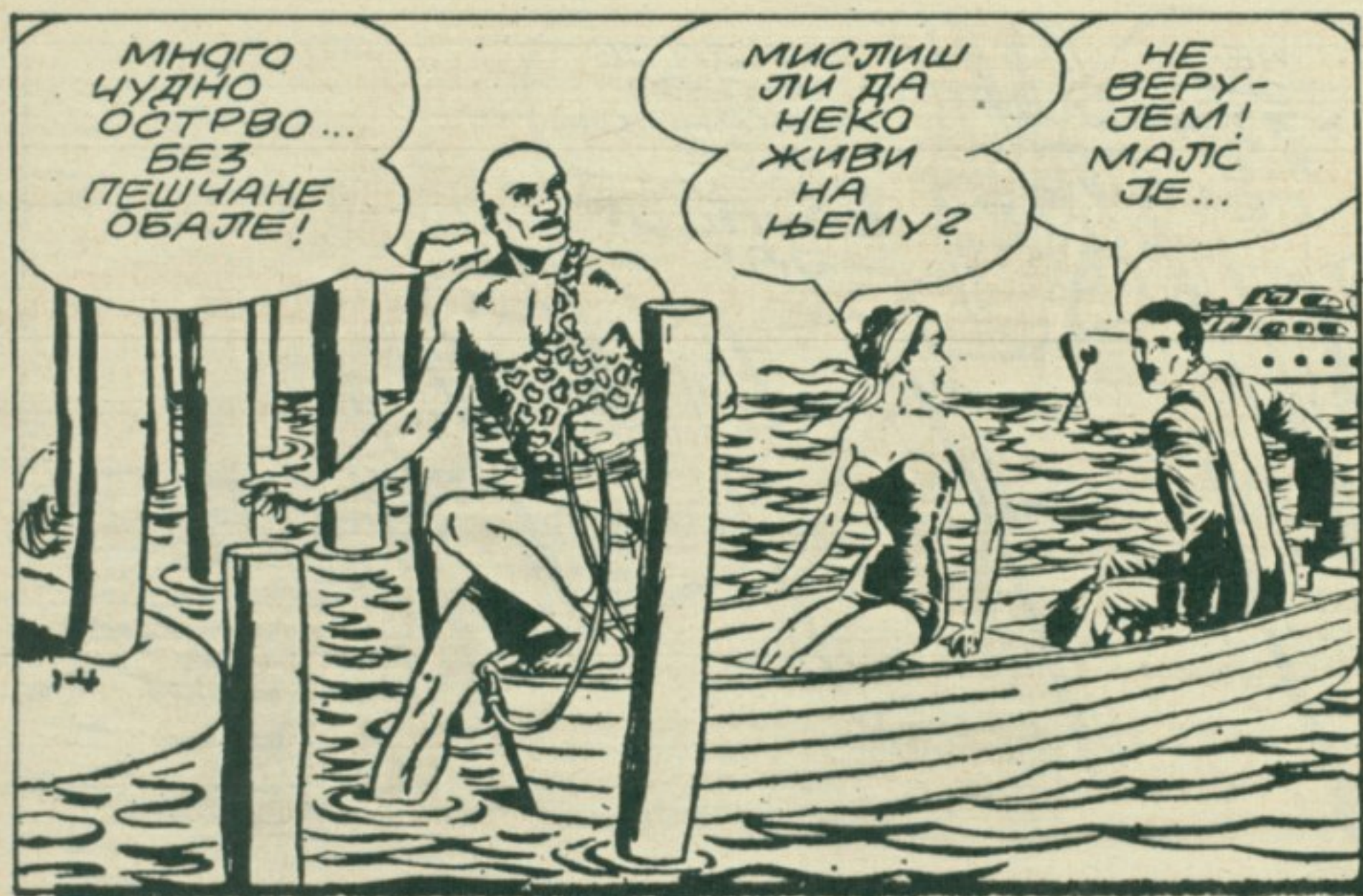

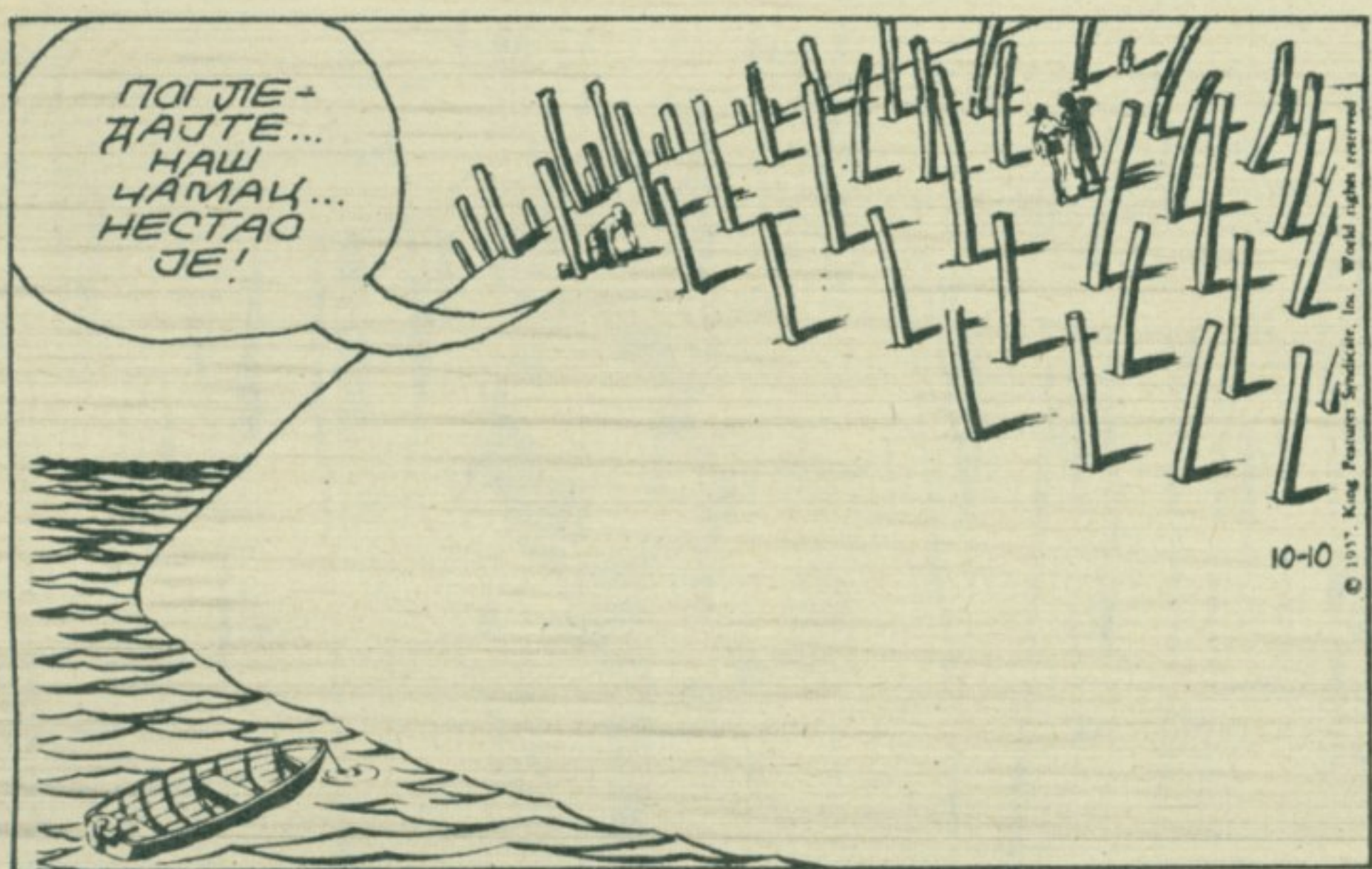

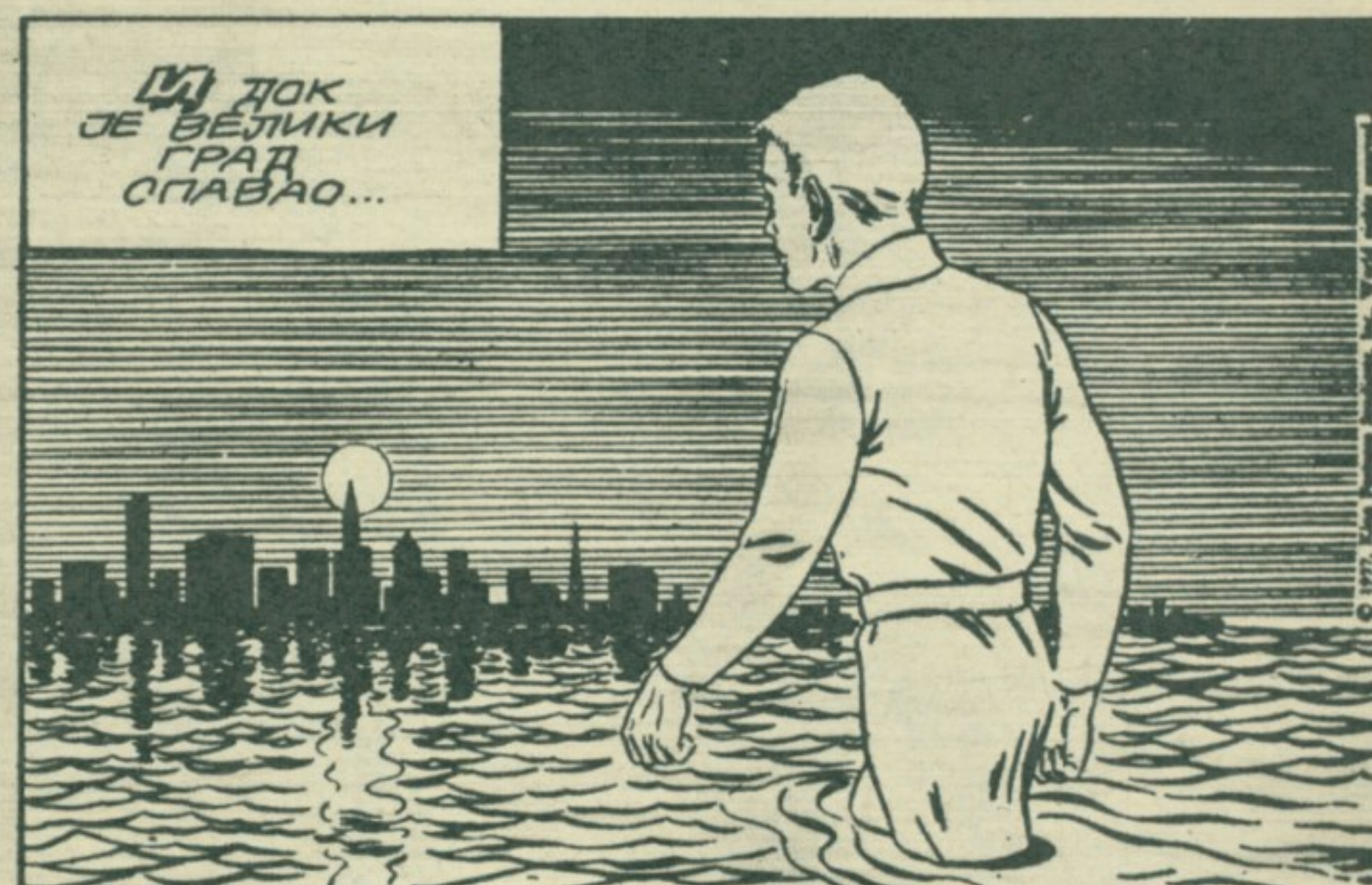
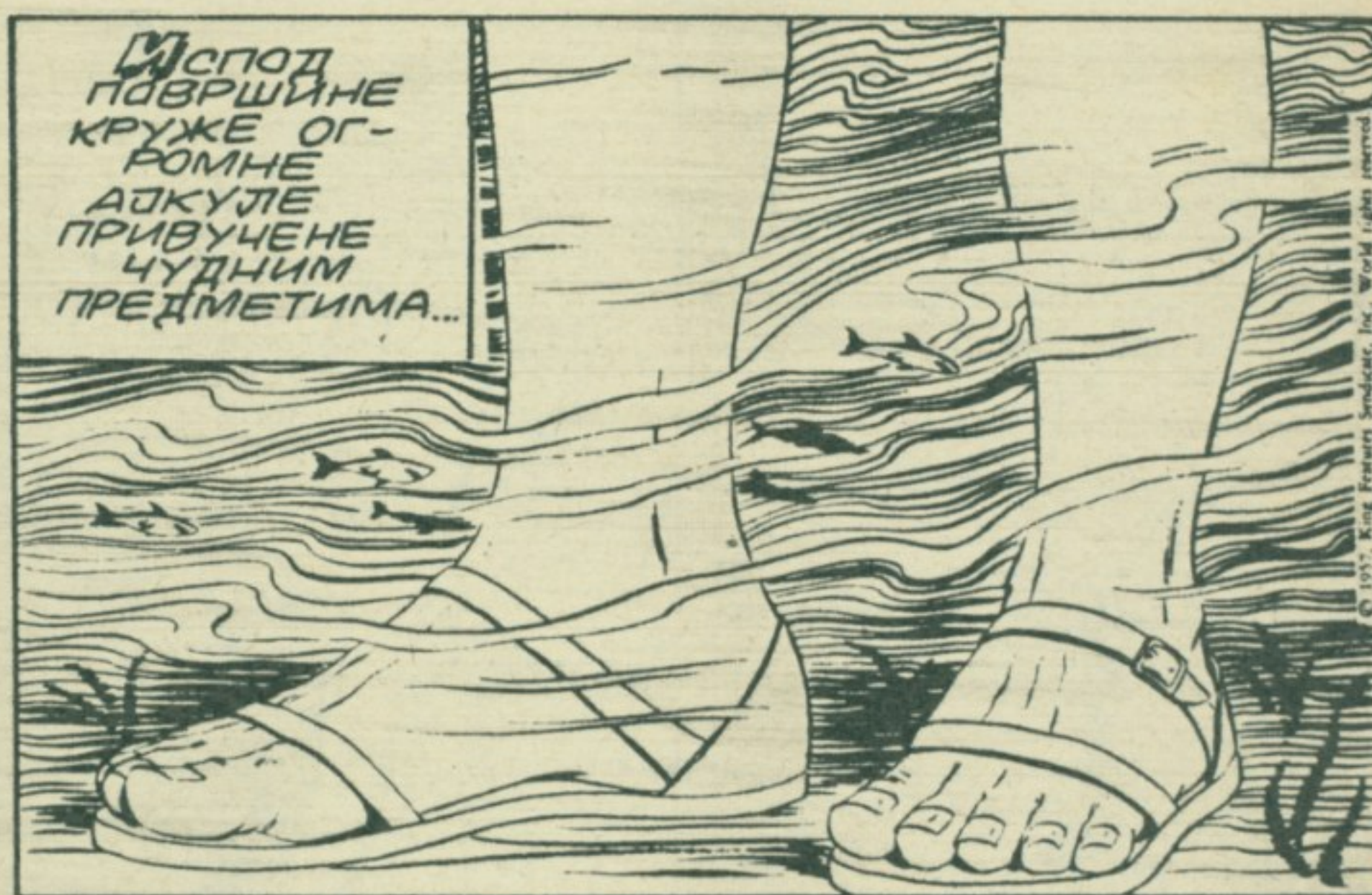

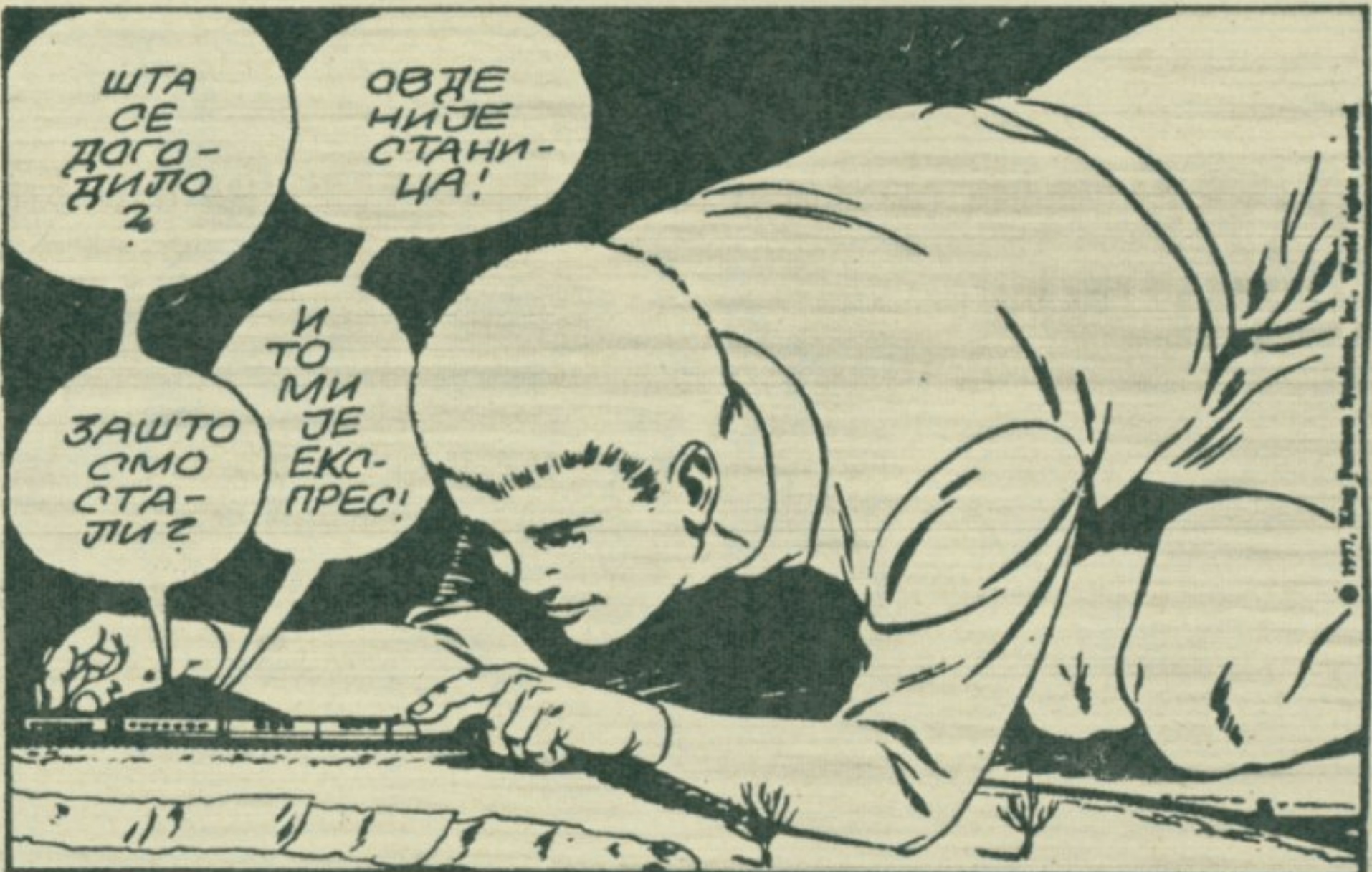
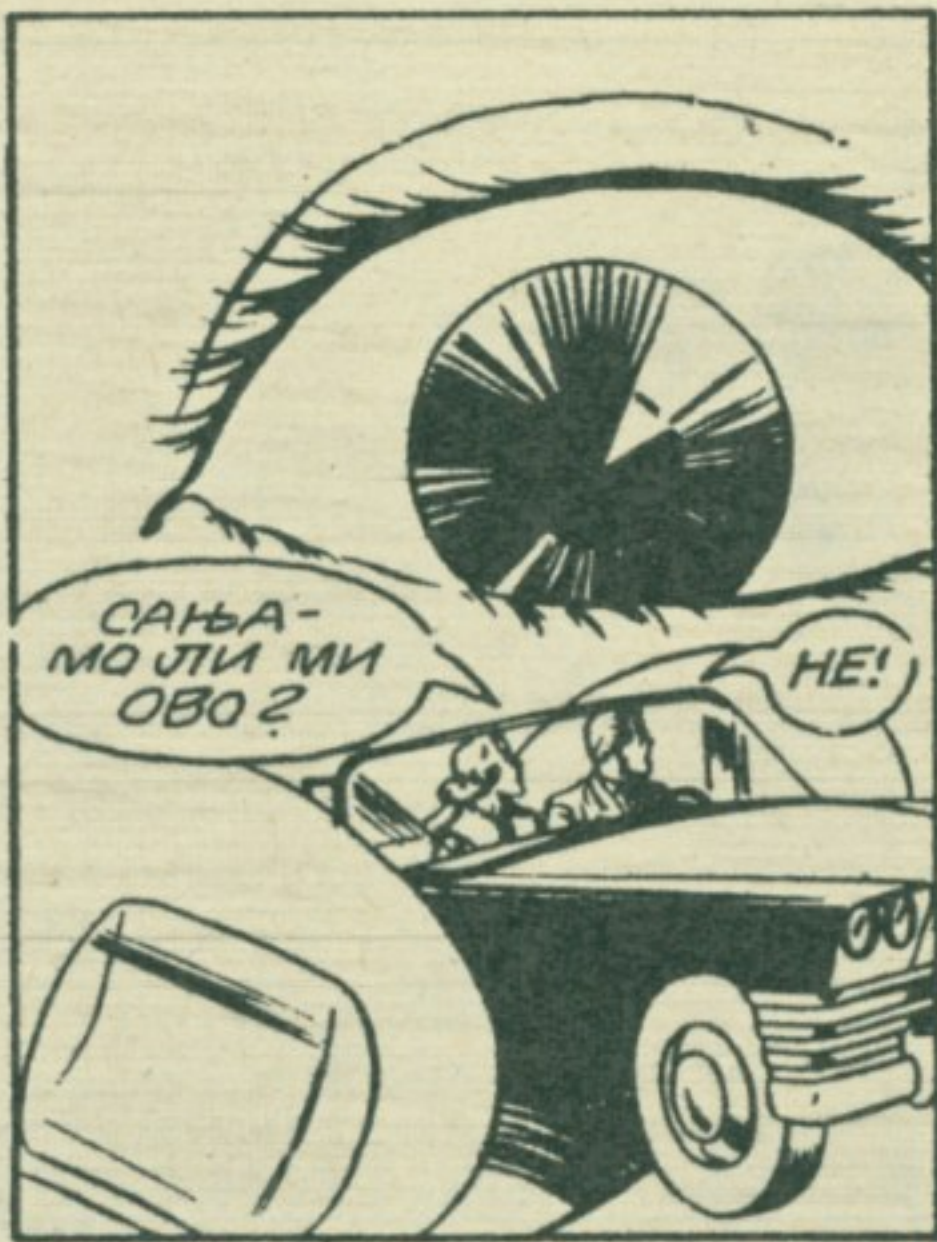
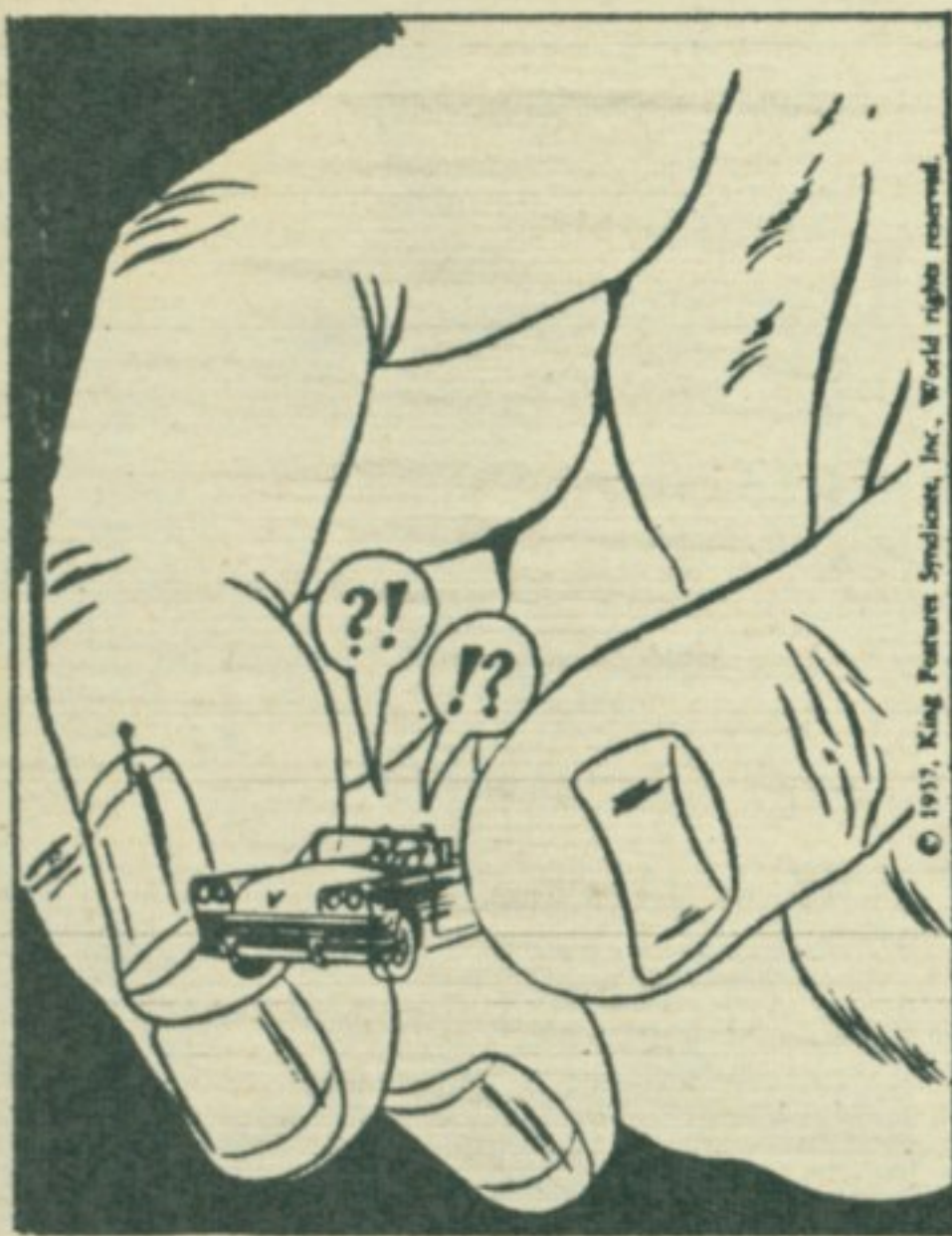

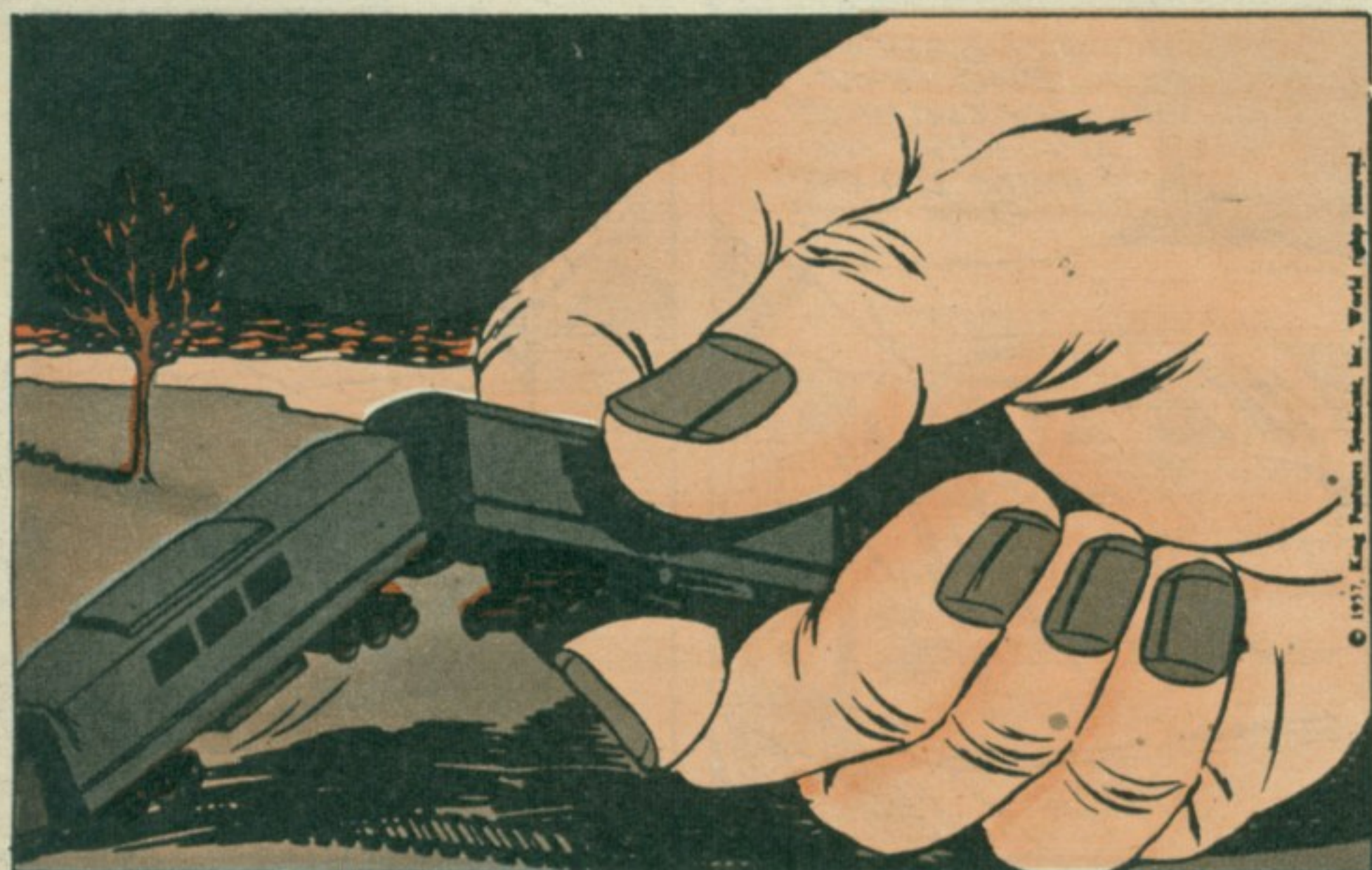

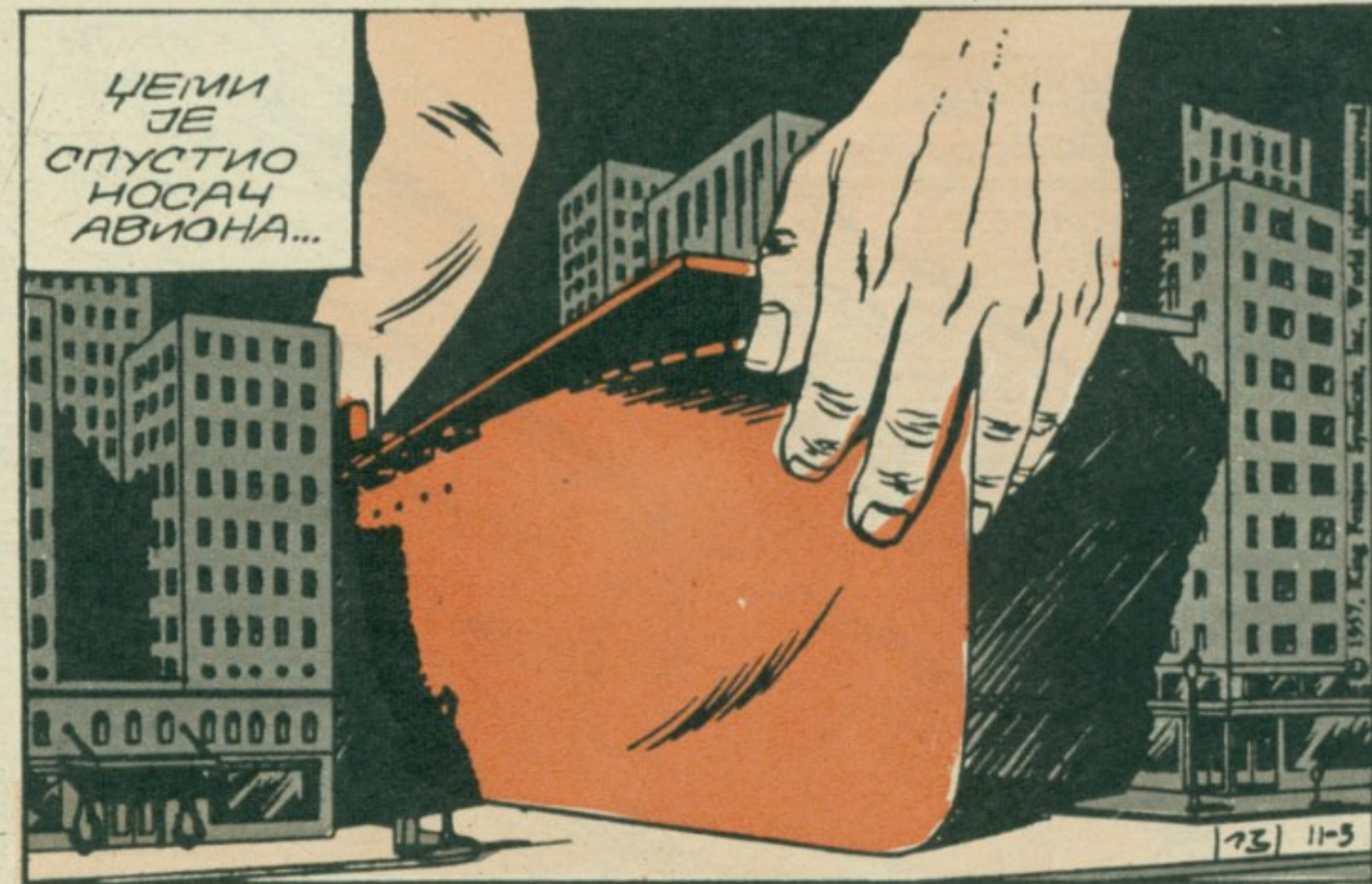
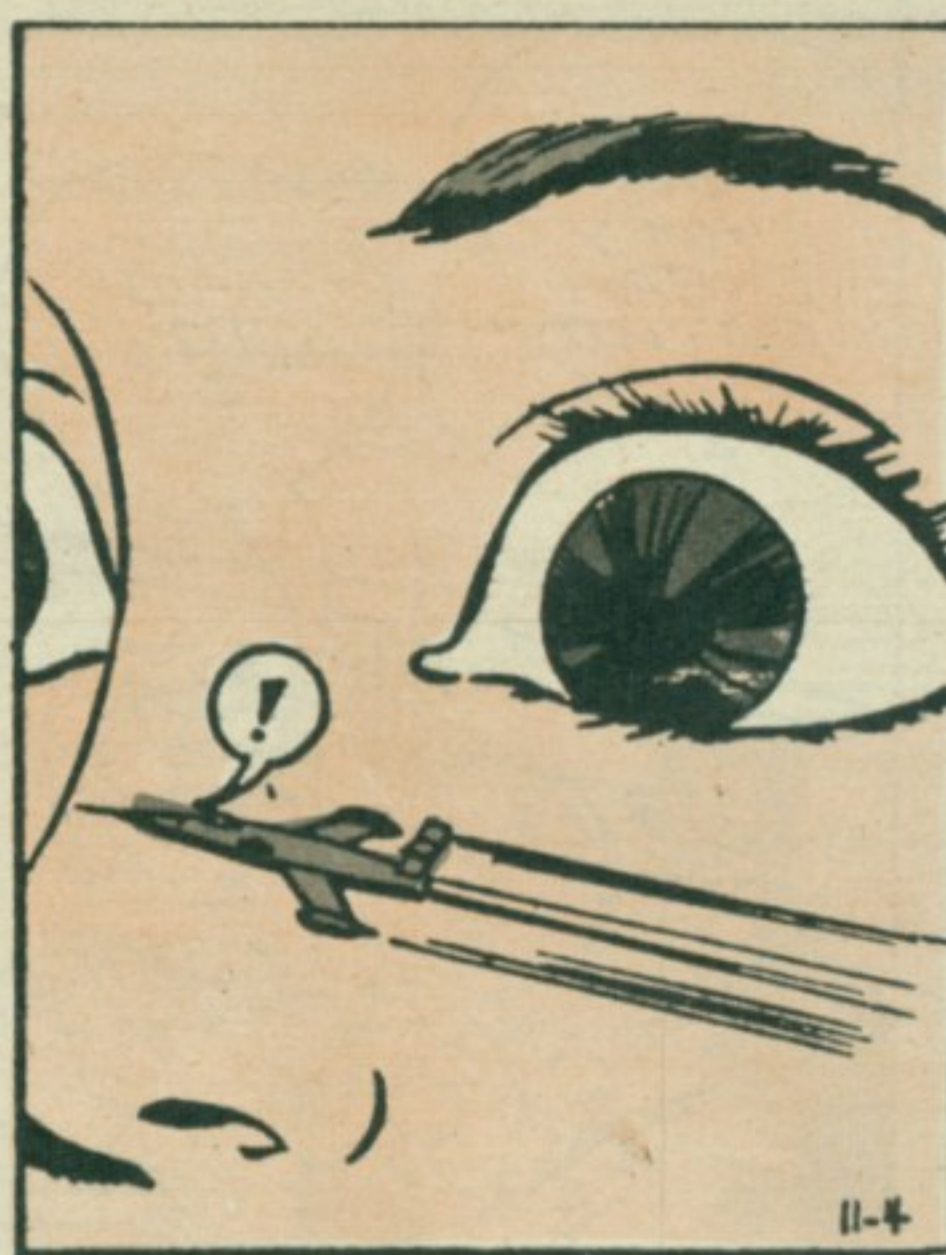

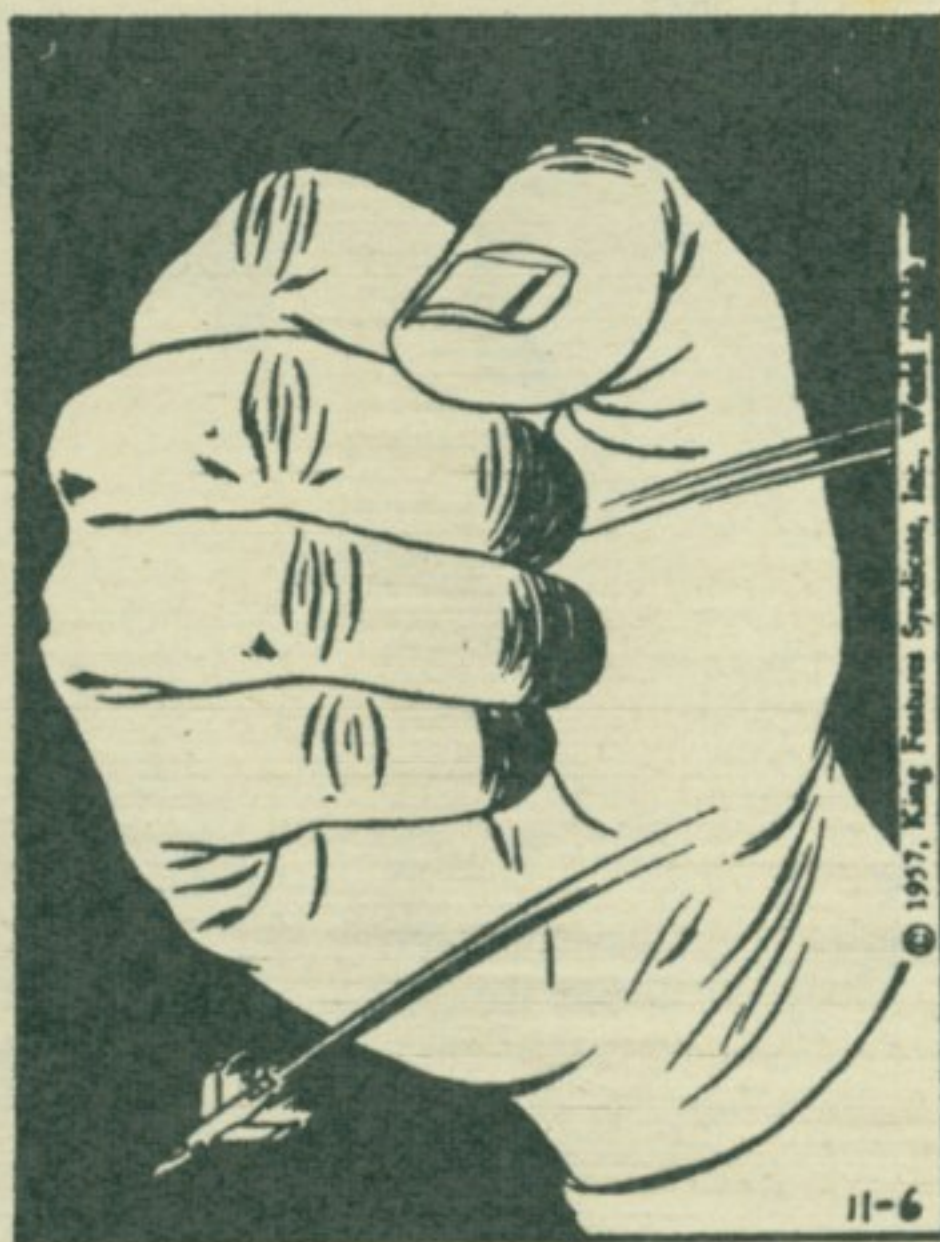

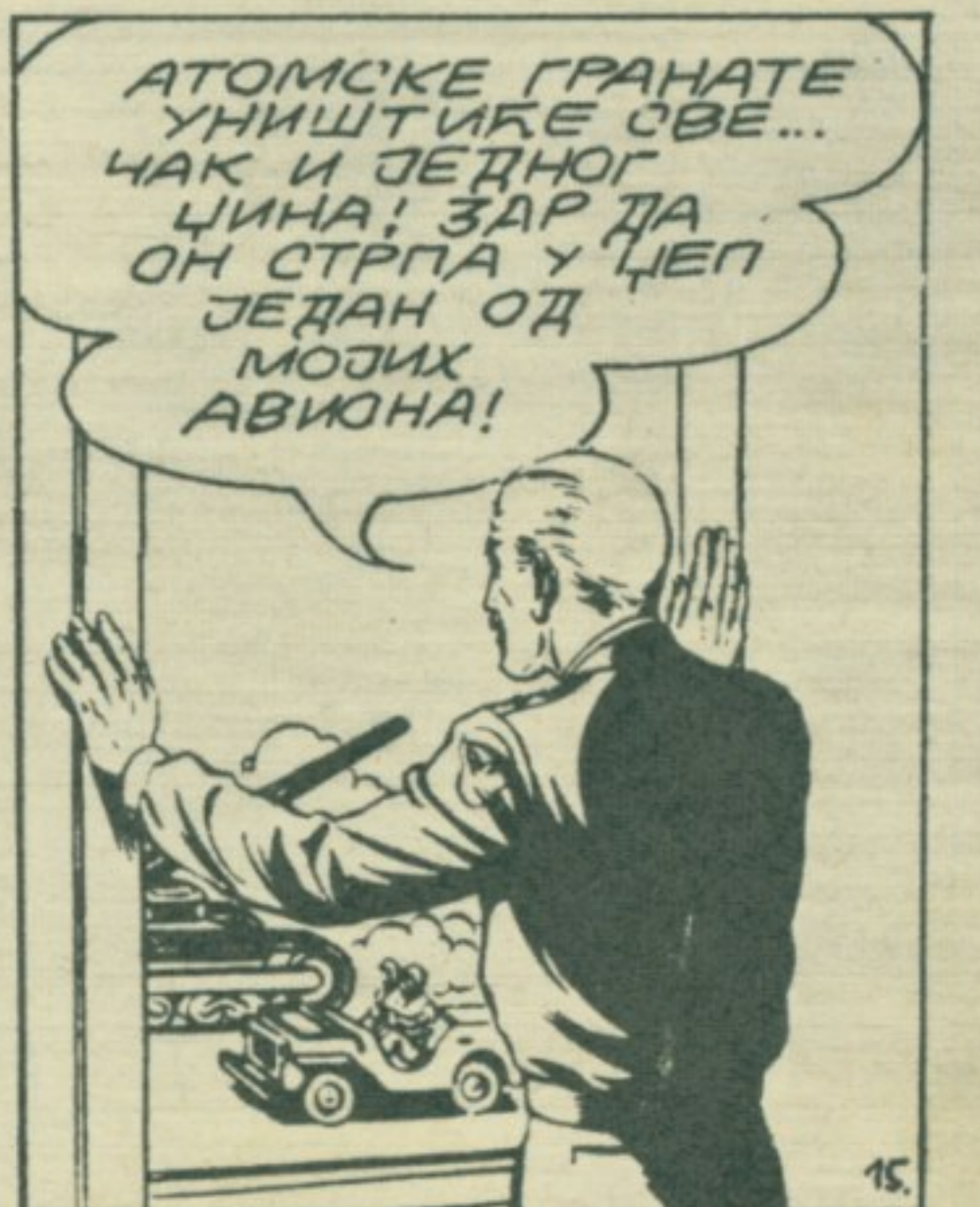
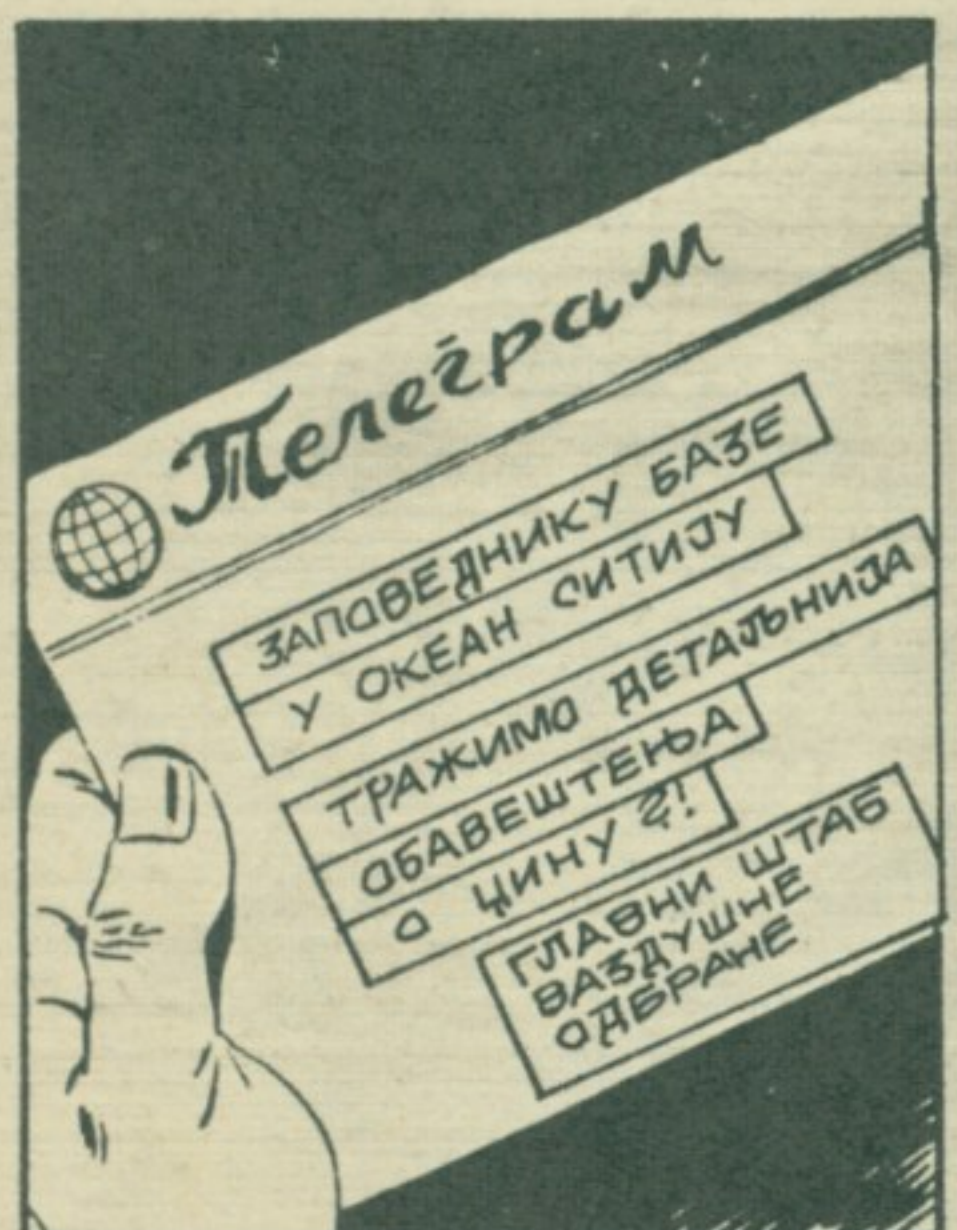
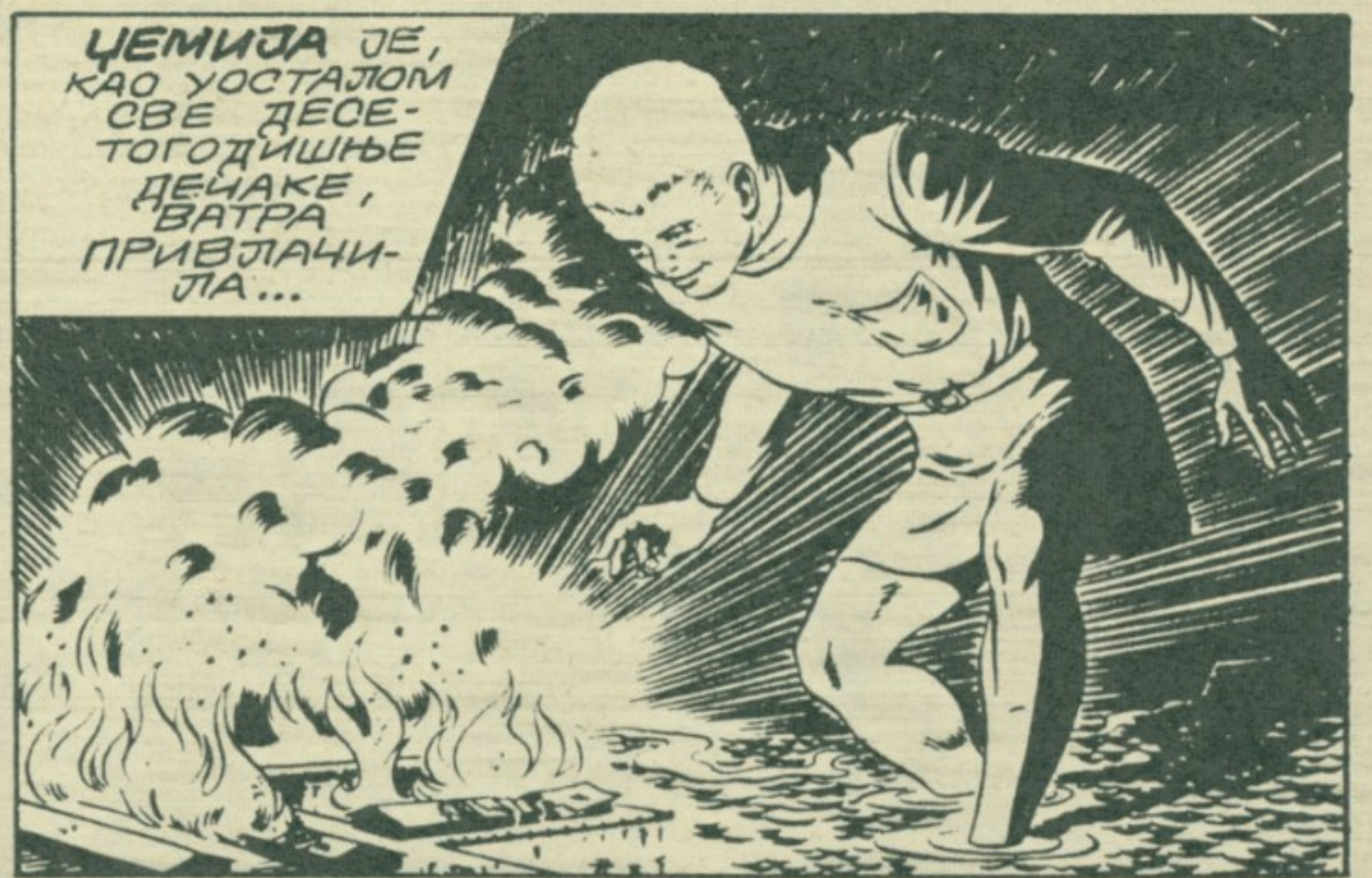

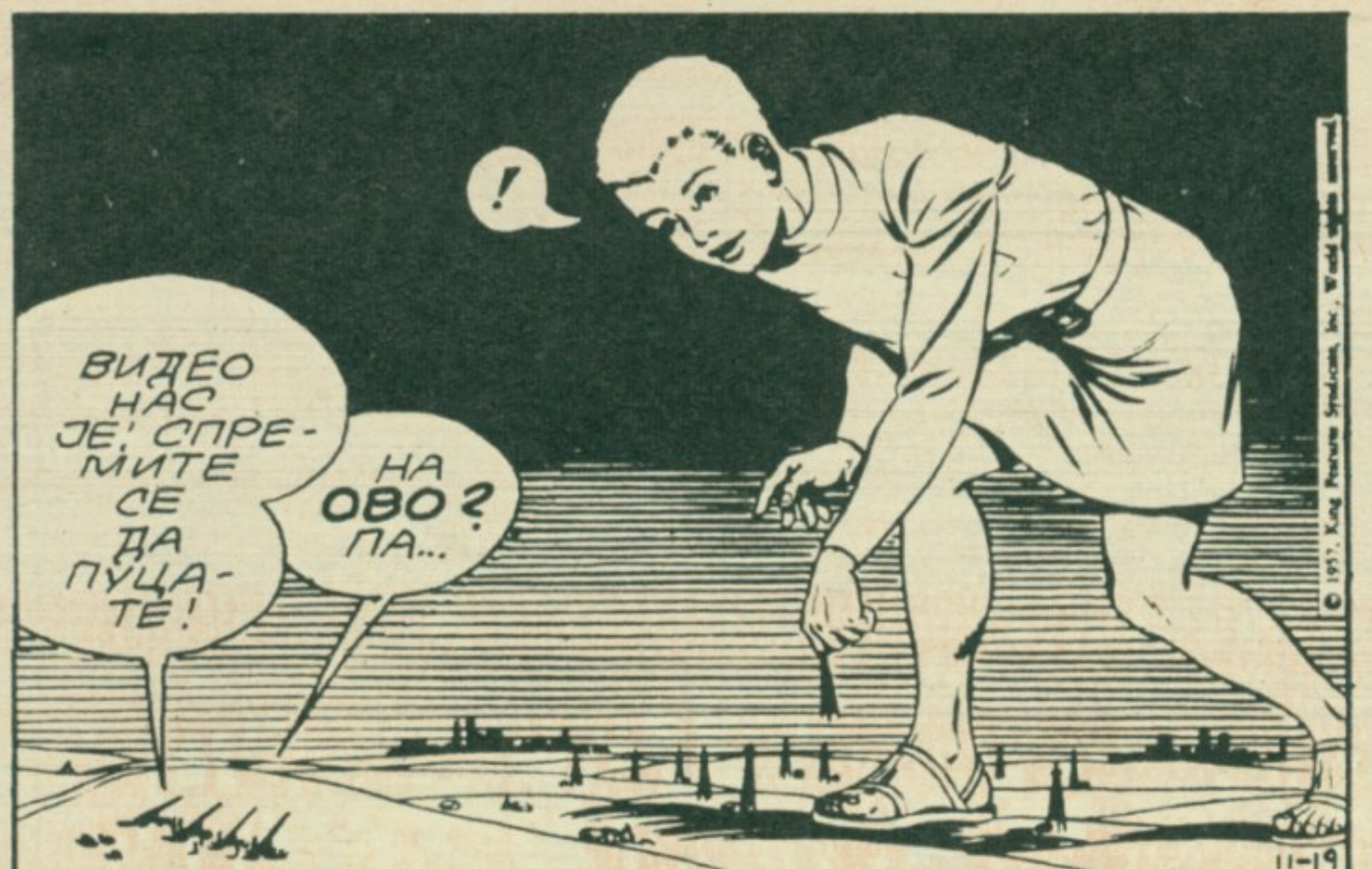
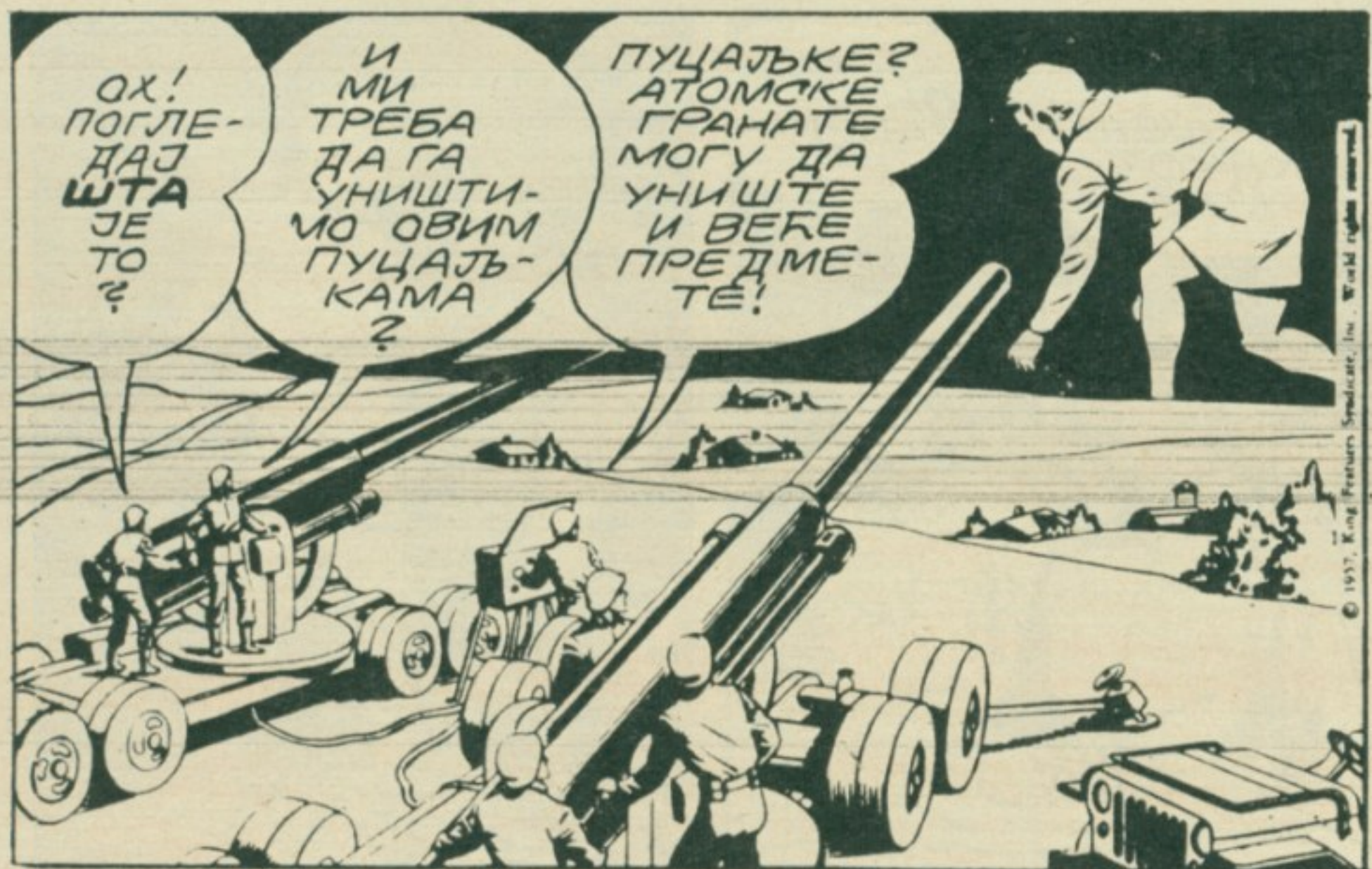
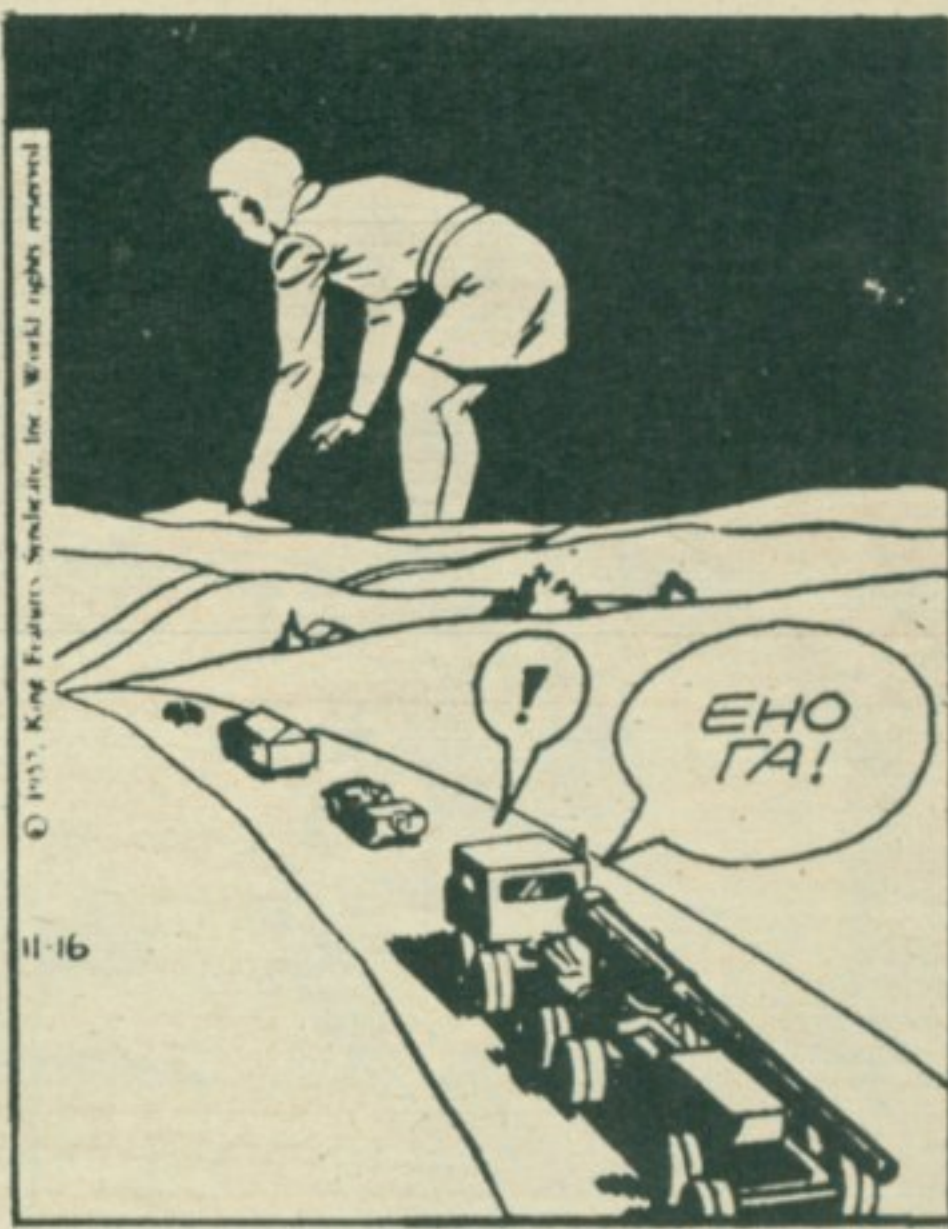

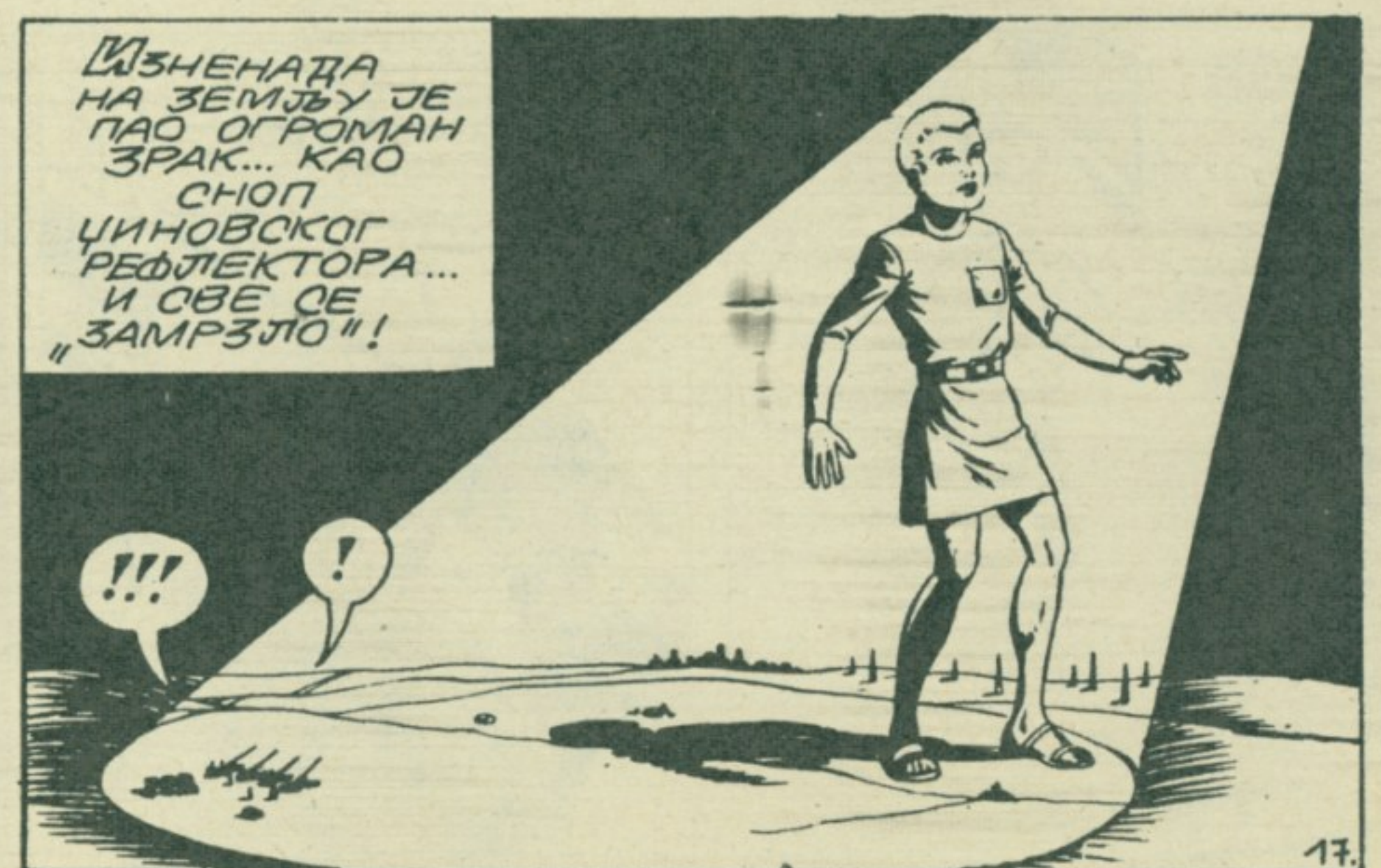
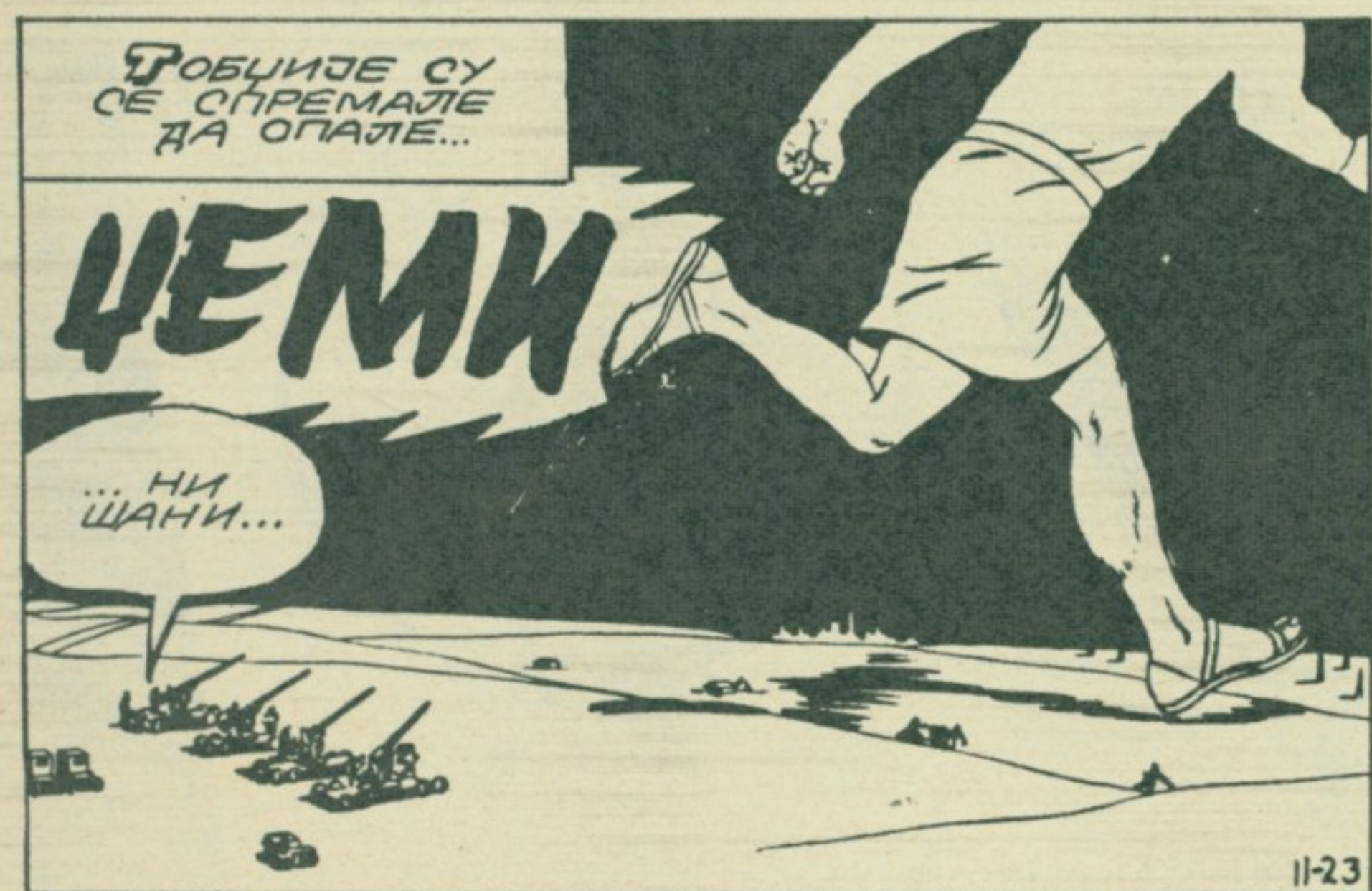

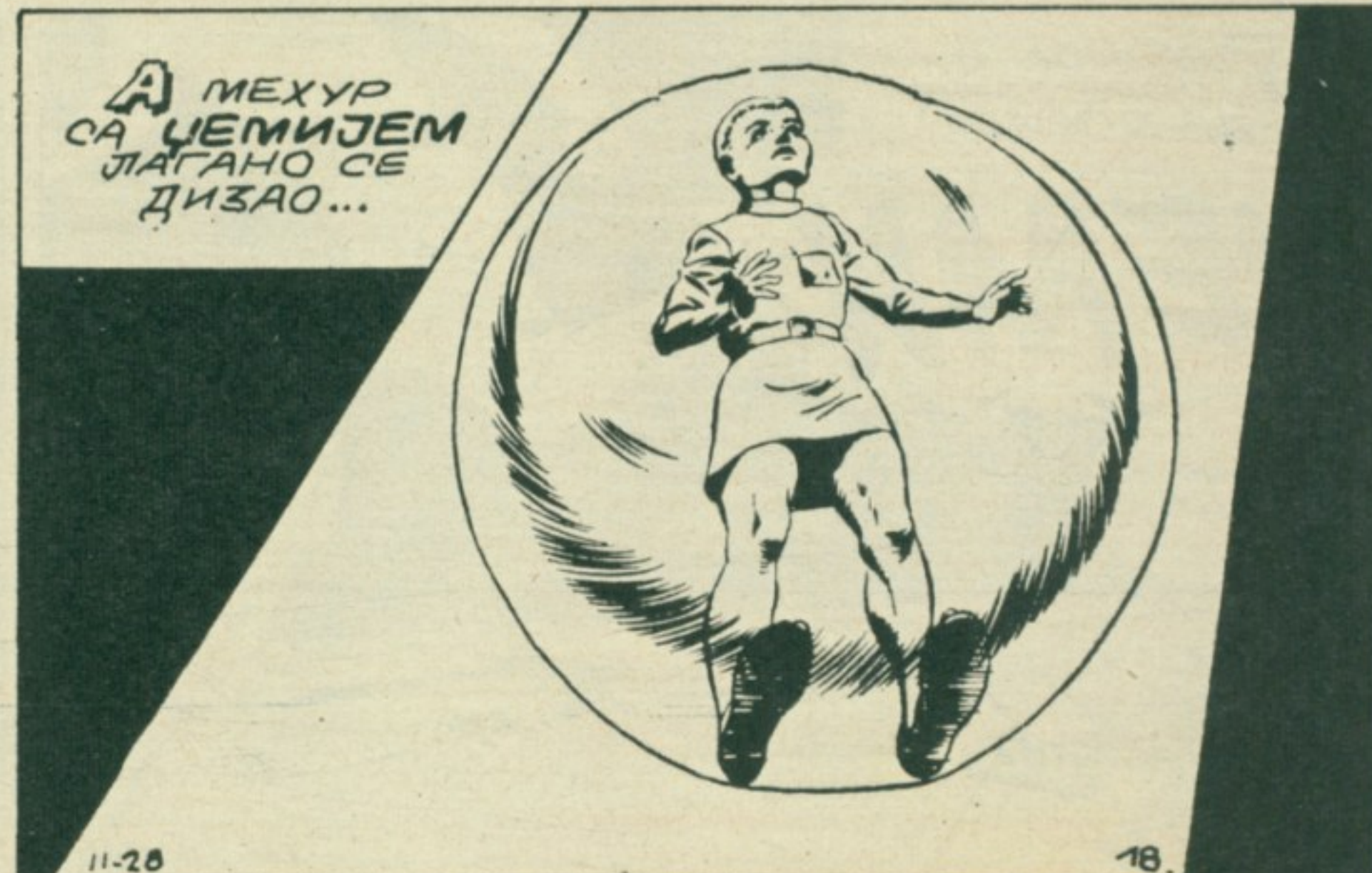

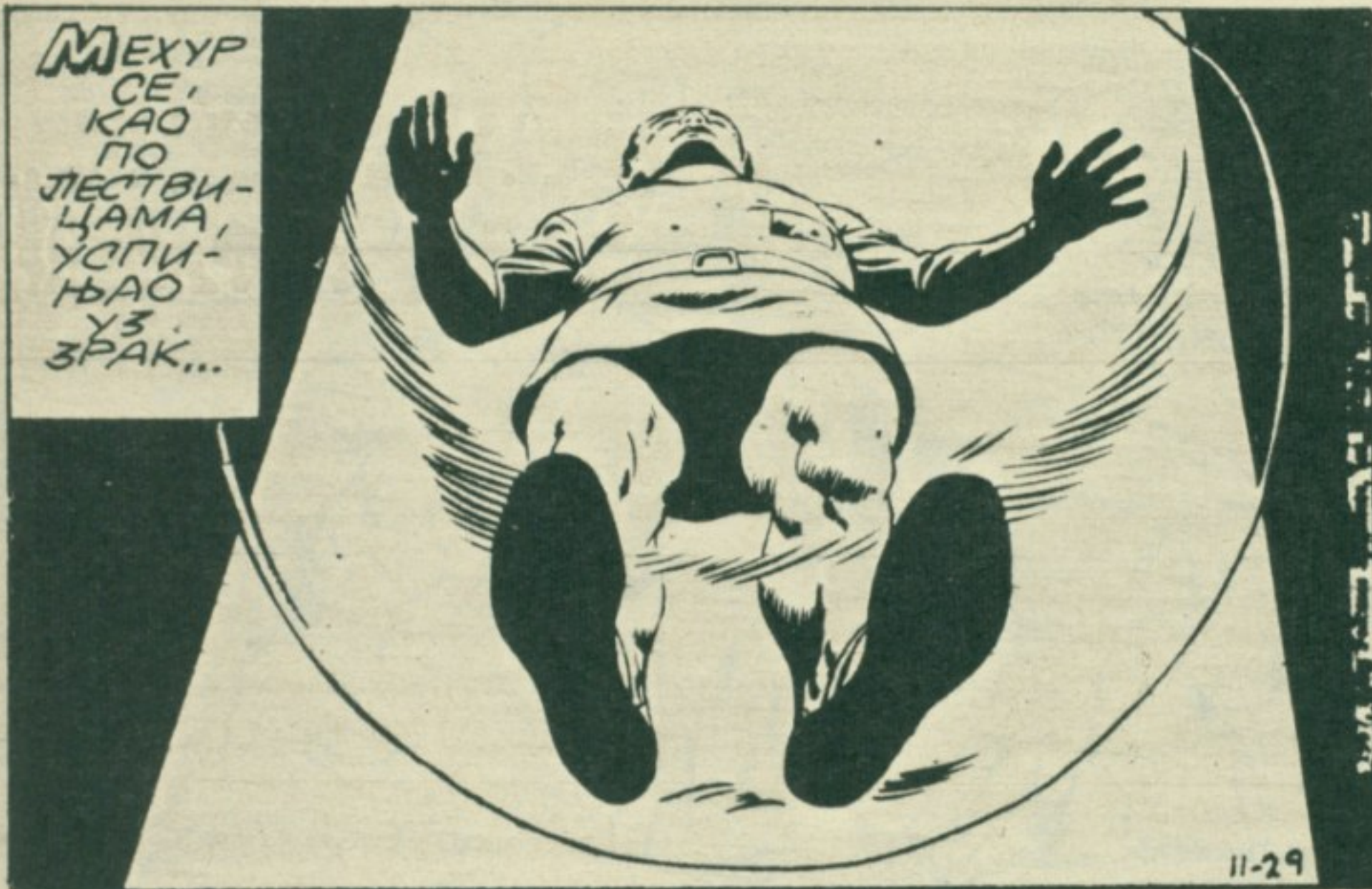

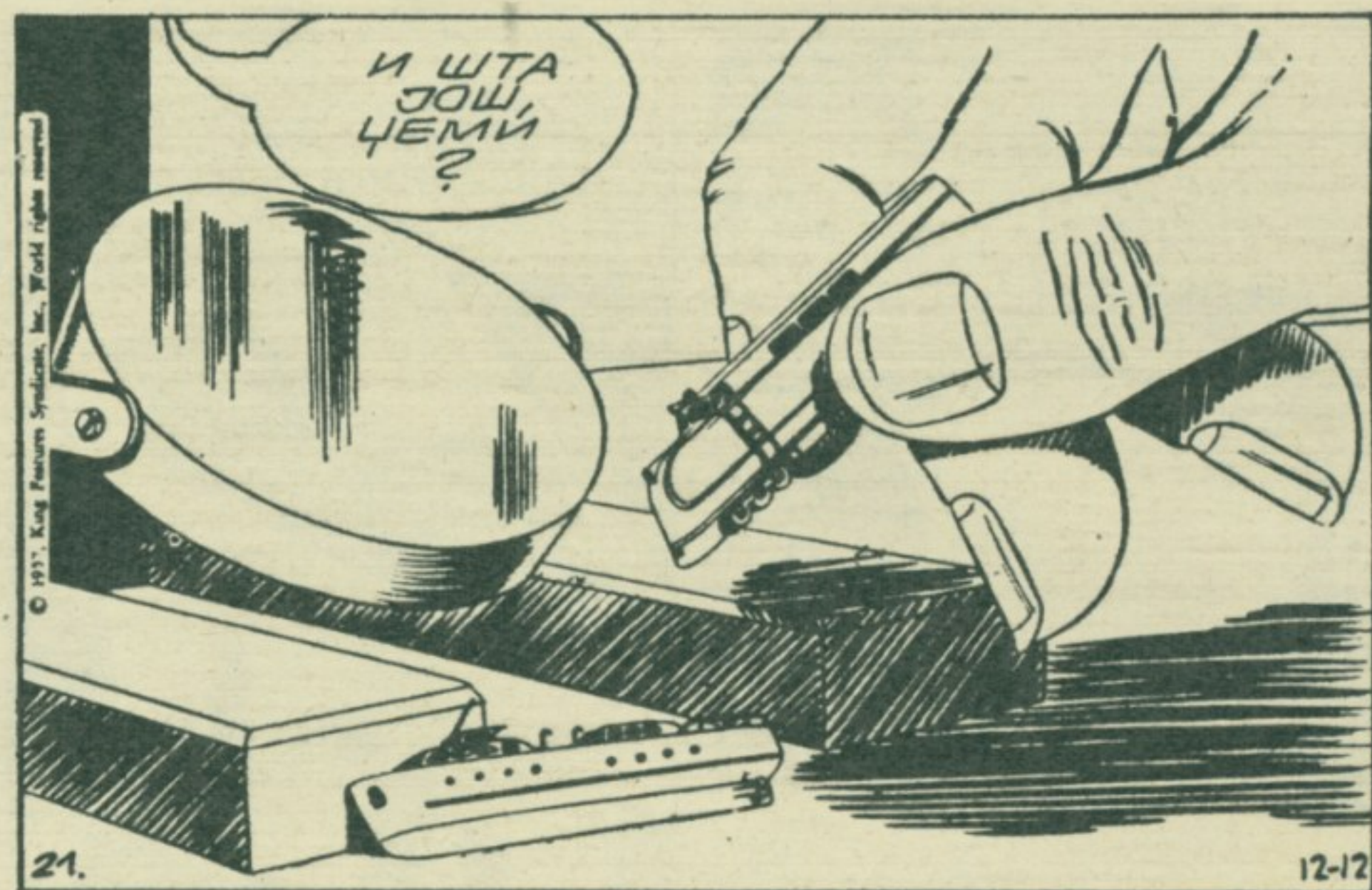

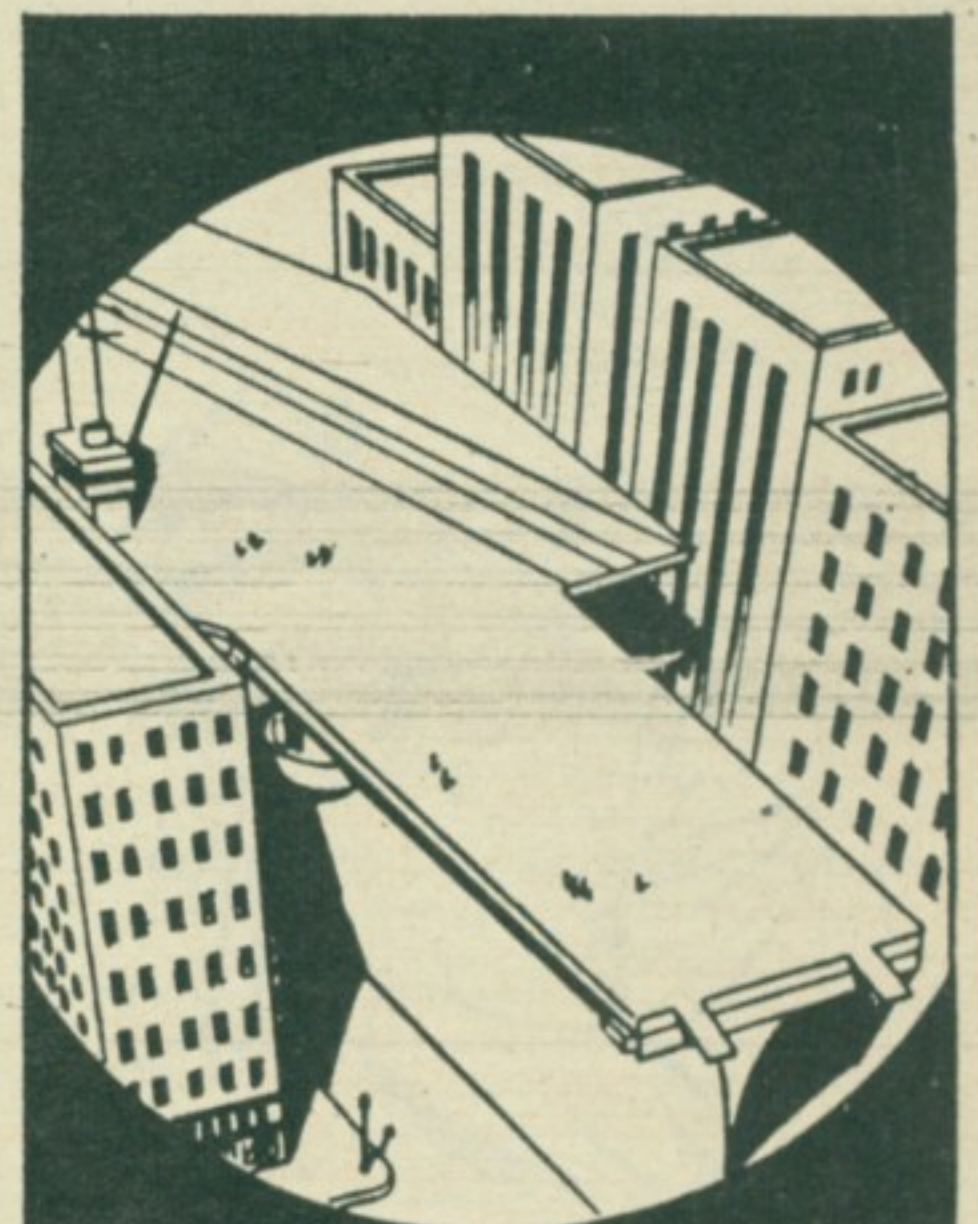
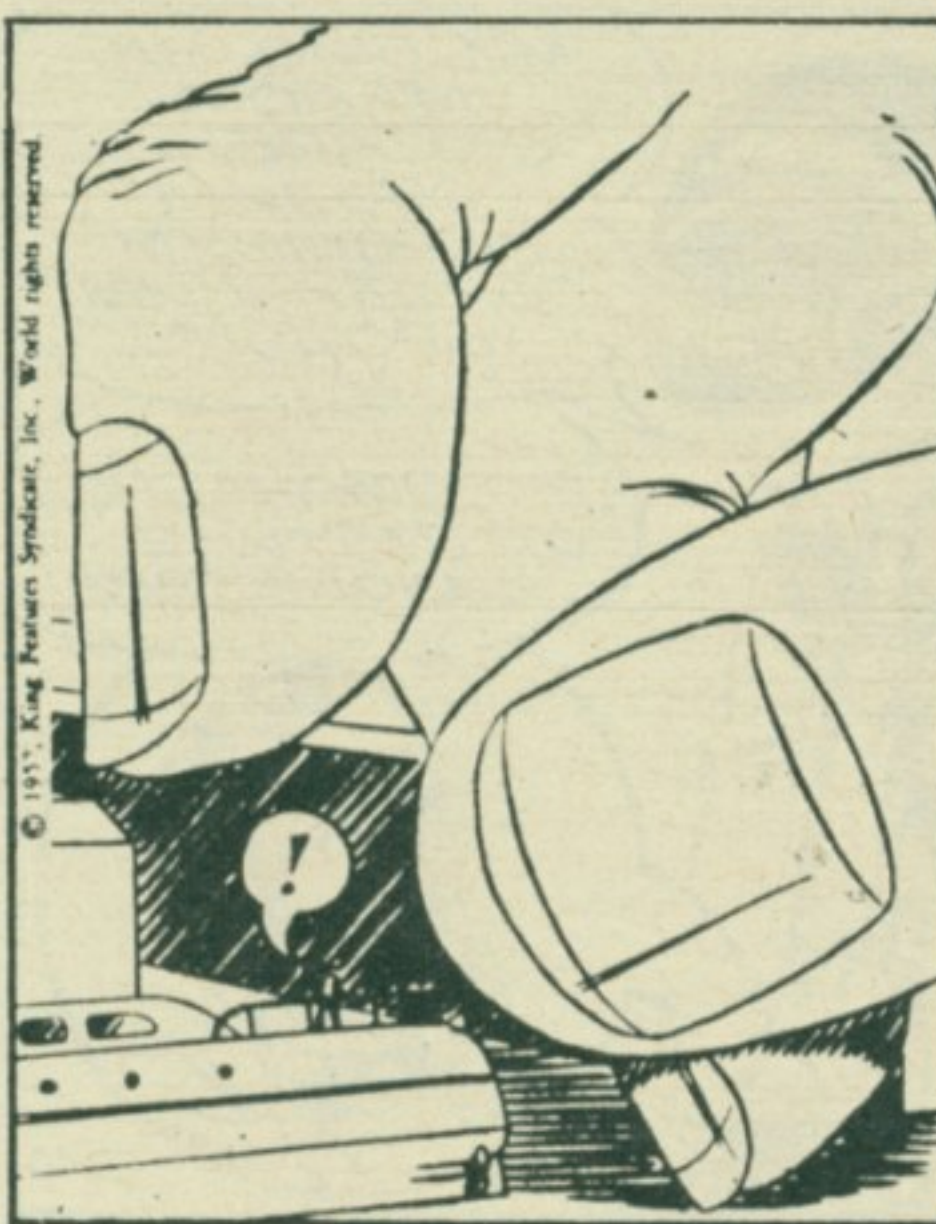
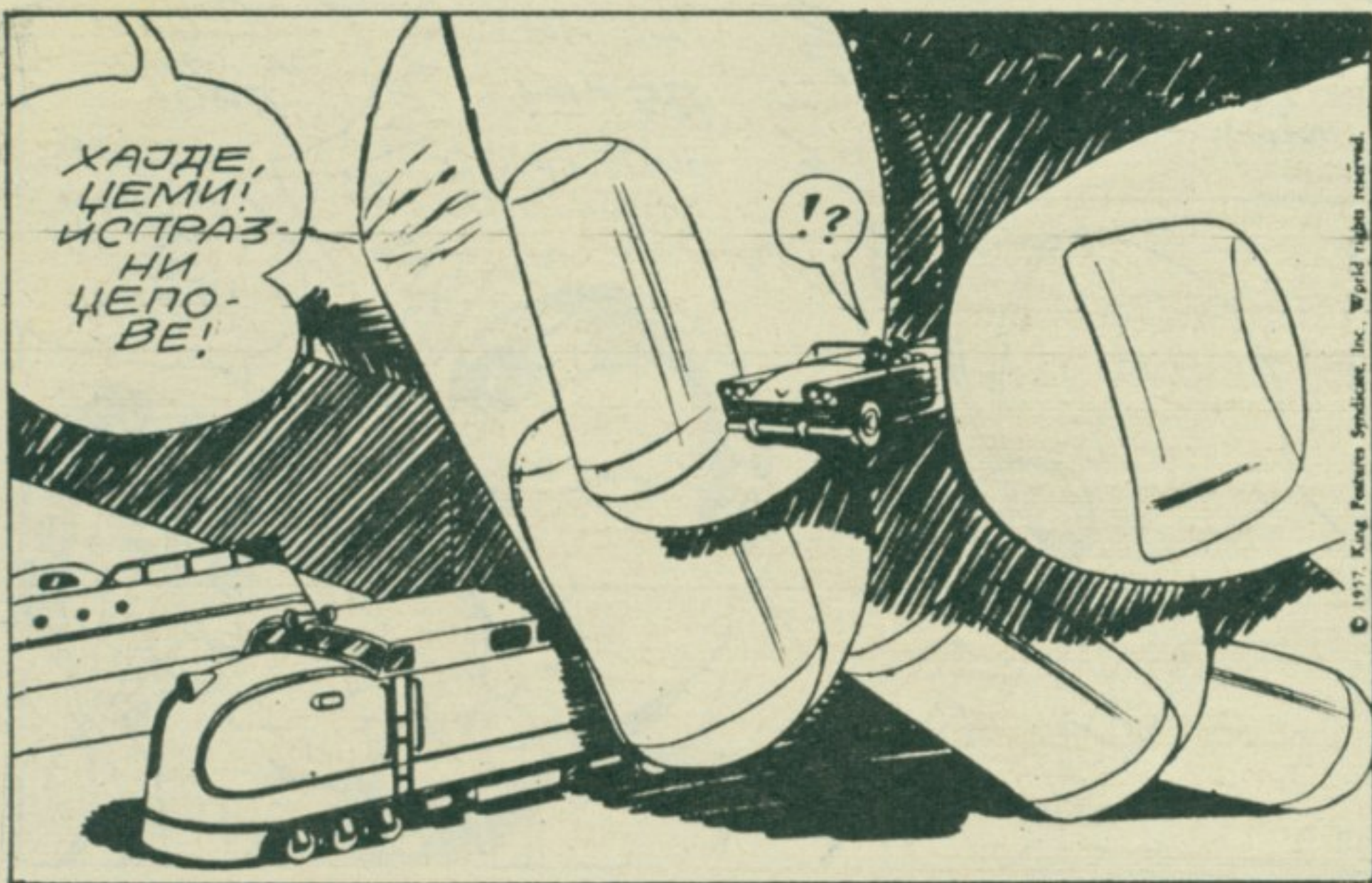

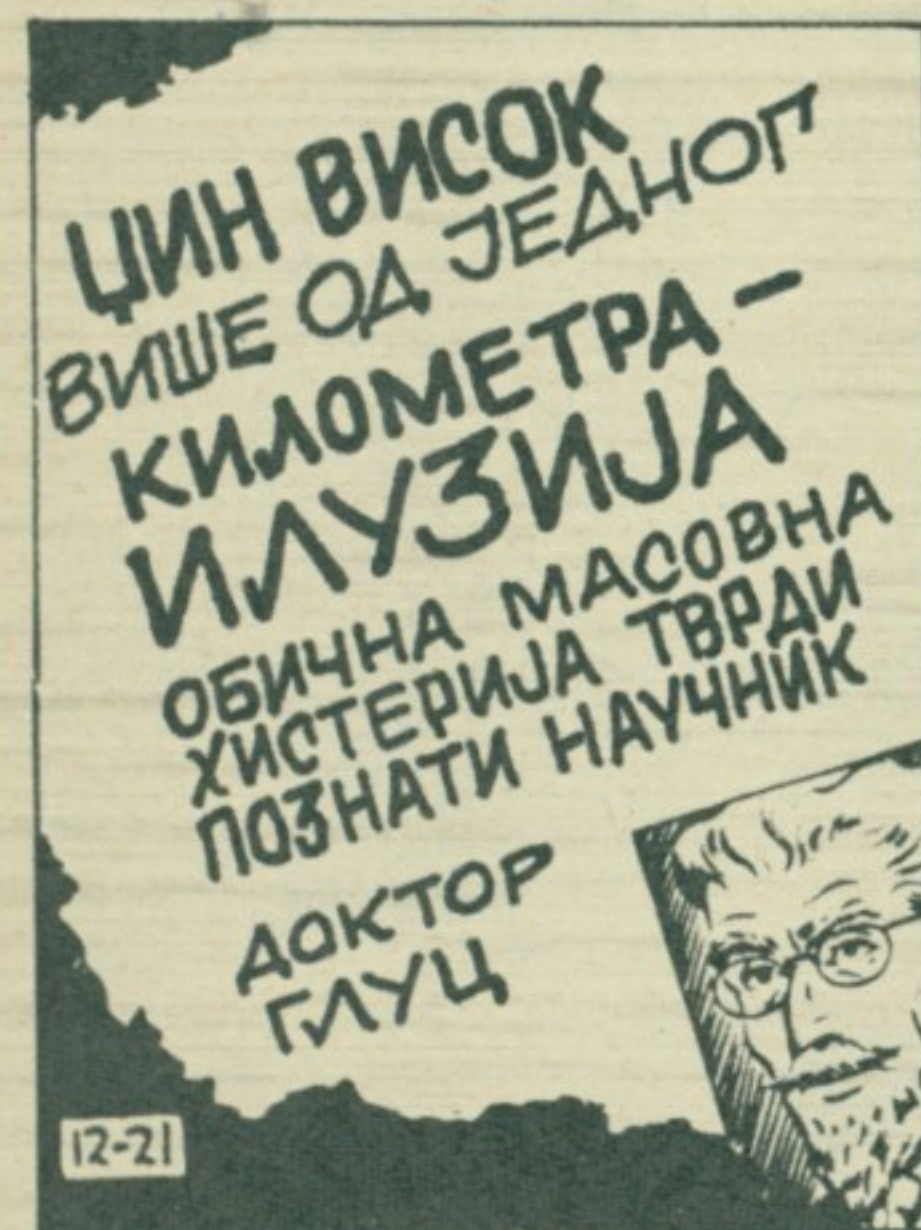
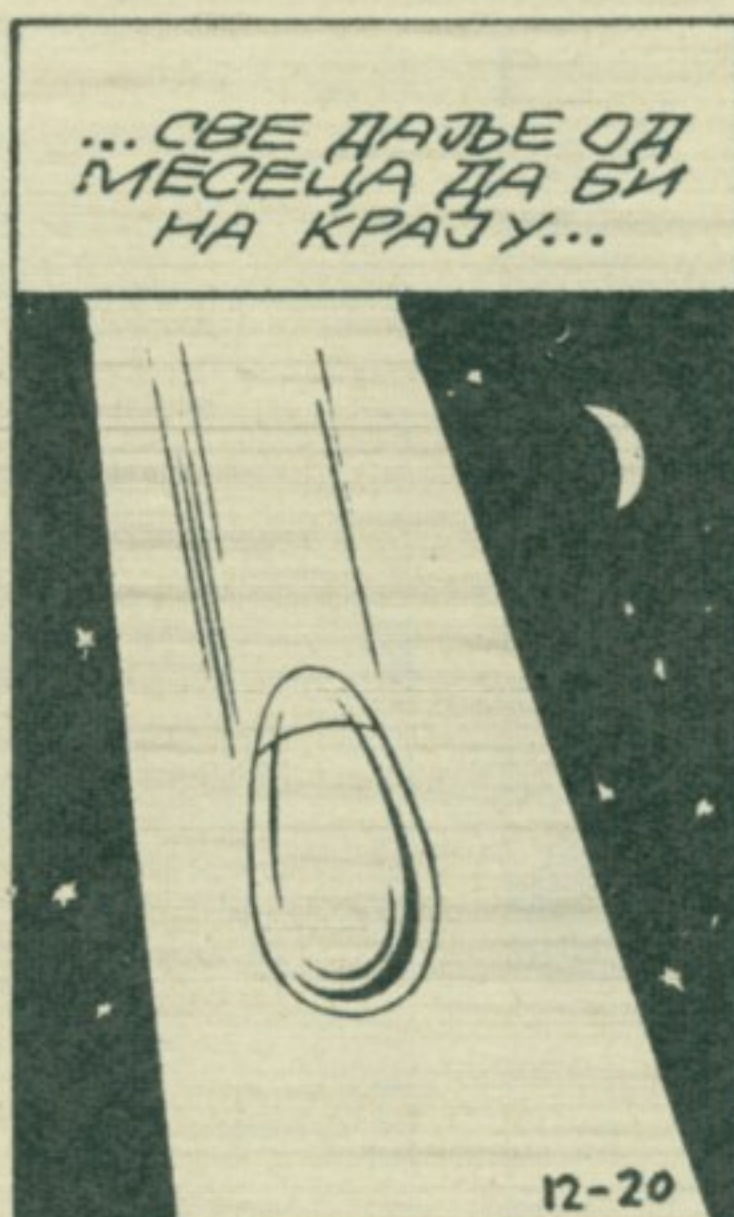

КРАЈ

ЗДРАВО,
ТИ...

ТАП

НУЛА Х ☆☆☆ ЗАВЕРА ПРОТИВ ЗЕМЉЕ

ОВДЕ ЈЕ
ЊЕГОВ ЛА-
БОРАТОРИЈА!
САД ЋУ ВАМ
ЈЕ ОТКЉУ-
ЧАТИ...

АААХ!

МРТАВ!
ПОЈЕ, ОН ЈЕ
МРТАВ! ВИНЕР
ЈЕ ПОСТАВИО
КЉОПКУ
НА
БРАВИ!

И ТО
НИЈЕ СВЕ!
ДОЊИ ДА
ВИДИШ,
ГРЕГ!

ХИДРОМАТСКИ РЕАКТОР!
ОН СТВАРА ТОЛИКО ЕНЕРГИ-
ЈЕ ДА МОЖЕ ДА РАСПО-
ЛУТИ ЗЕМЉУ!

ОН ТО И
НАМЕРАВА! КАЗАО
ЈЕ ЈАСНО И ГЛАС-
НО ДА ЋЕ СЕ ТО
ДОГОДИТИ
КРОЗ ДВЕ
НЕДЕЉЕ!

ТОЛИКО
ЋЕ ЕНЕРГИЈЕ БИ-
ТИ ПУШТЕНО У
ЗЕМЉИНУ КОРУ
ДА ЋЕ СЕ НАШ
СВЕТ
РАСПАСТИ!

ЧЕКАЈ!
ХАЈДЕ ОНДА ДА
НАЈЕМО ГЛАВНИ
ВОД И СПРЕ-
ЧИМО...

НЕ,
ГРЕГ
НЕ ДОДИРУЈ...
И ТО ЈЕ
ЗАМКА!

АААХ!

КРОВ!
ПУКОТИНА
У
ГЛАВНОЈ
КУПОЛИ!

РАДА ЈЕ ПОЧЕЛА ДА
НАВИРЕ ЦРВЕНА,
УСИДАНА ЈАВА...

ПУКОТИНА
ВОДИ СВЕ
ДО ЗЕМЉИНОГ
ДЕЗГРА!
РЕАКТОР
ЋЕ ЕКС-
ПЛОДИ-
РАТИ!

НЕЋЕ...
РЕАКТОР
ЈЕ
ЗАШТИЋЕН!
ЈЕДИНО ЋЕ СЕ
ЛАБОРАТОРИ-
ЈА НАПУНИ-
ТИ ЈАВОМ...

ЗАТВОРИ,
ВРАТА...
ДА ЈАВА
НЕ
ПРОДРЕ!

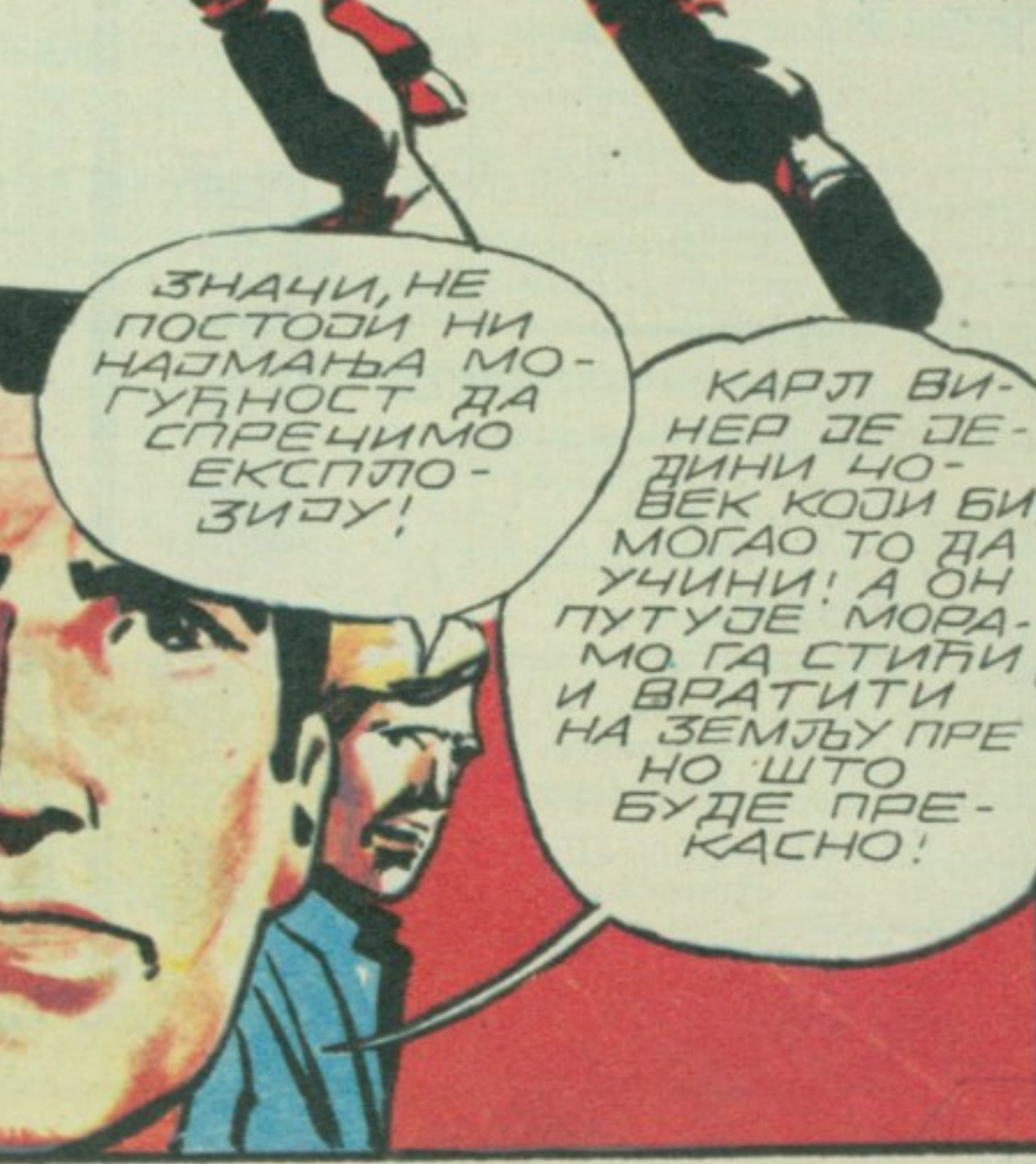
ДОБРО
ЈЕ!
ПОМОЗИ МИ...
ГУРАЈ!

ВРАТА ОД НАРОЧИТОГ МЕТАЛА
ИПАК СУ ЗАТВОРЕНА...

...УХУ... УС-
ПЕЛИ СМО!
ЛАБОРАТОРИ-
ЈА СА РЕАК-
ТОРОМ
БИЋЕ
ИСПУЊЕНА
ЈАВОМ...

А
ОПАСНИ РЕАК-
ТОР, ПОД СВО-
ЈИМ
ОТПОРНИМ
ОМОТАЧЕМ,
ОДЛИЧНО ЈЕ
ЗАШТИЋЕН!

ЗНАЧИ, НЕ
ПОСТОЈИ НИ
НАЈМАЊА МО-
ГУЋНОСТ ДА
СПРЕЧИМО
ЕКСПЛО-
ЗИЈУ!

КАРЛ ВИ-
НЕР ЈЕ ЈЕ-
ДИНИ ЧО-
ВЕК КОЈИ БИ
МОГАО ТО ДА
УЧИНИ! А ОН
ПУТУЈЕ, МОРА-
МО ГА СТИЋИ
И ВРАТИТИ
НА ЗЕМЉУ ПРЕ
НО ШТО
БУДЕ ПРЕ-
КАСНО!

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: ПОТЕРА!

3+333

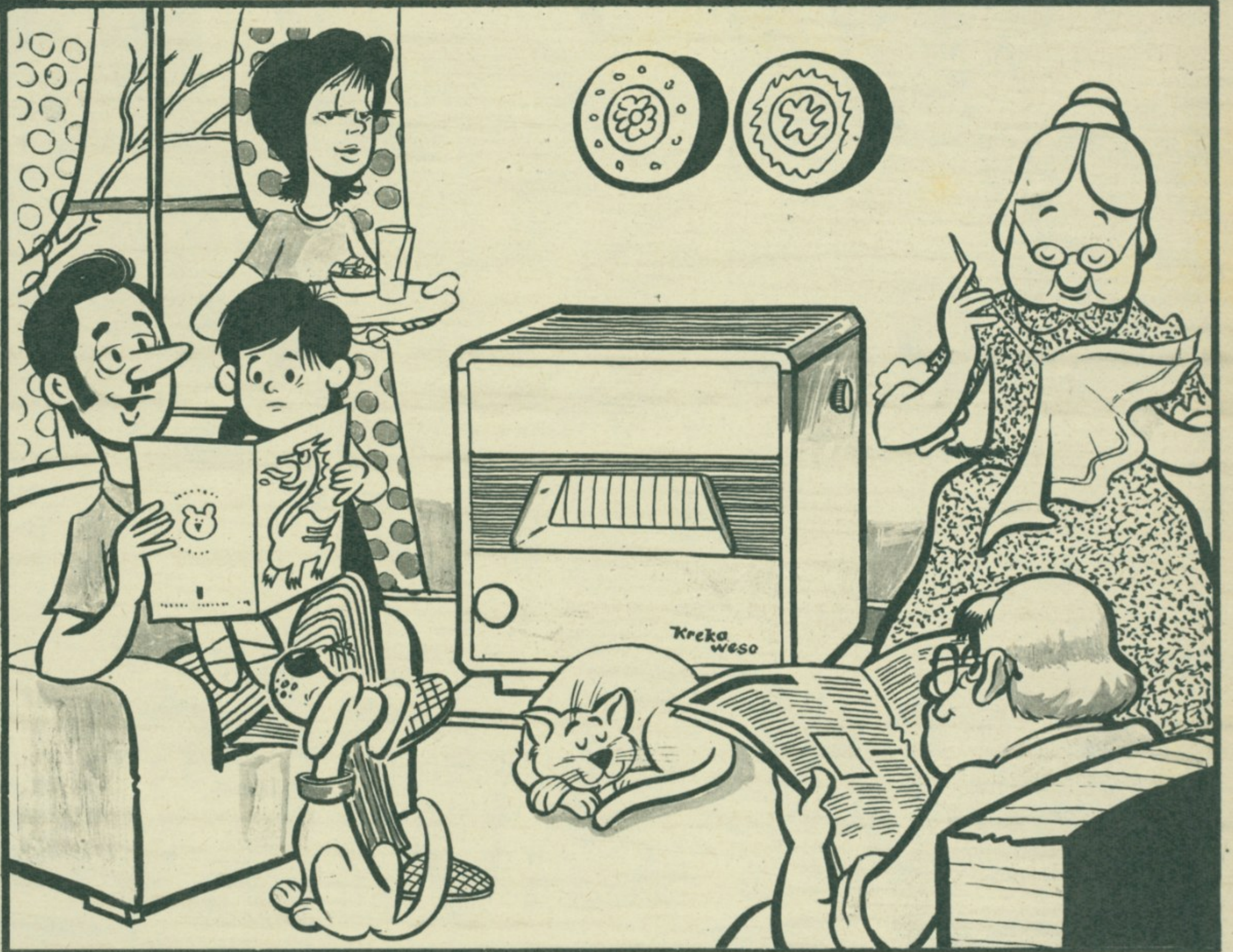
ЕНЕРГОИНВЕСТОВА НАГРАДНА ИГРА

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ!

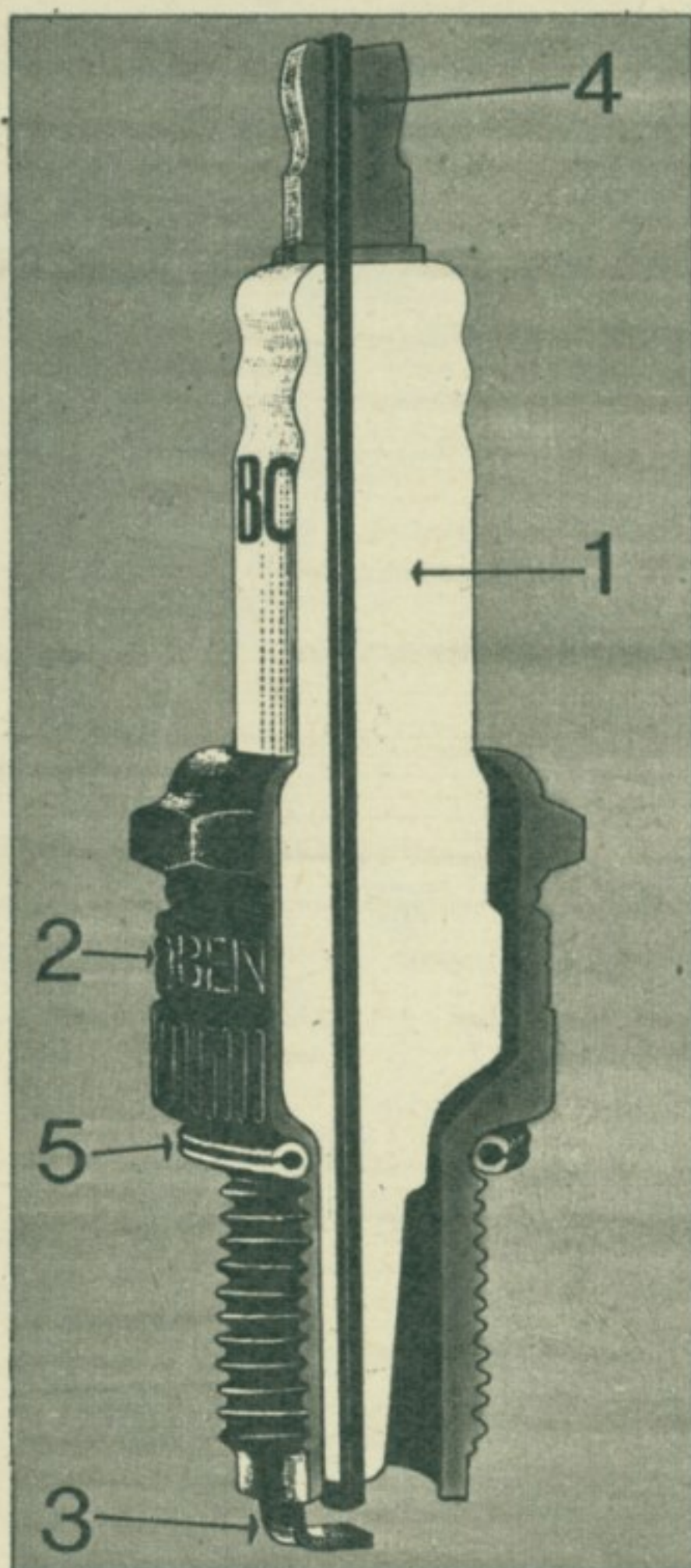
35 Деда Марко, његов син Жарко, бака, мама и Дарко, пас и мачка, него седећи, неко чучећи, греју се крај нове пећи. Одговорите: где се налази Енергоинвестова творница трајно жарећих пећи „Крека-Весо“?

ENERGOINVEST

Тачан одговор напиши на дописницу, исеци и залепи број задатка. На полеђини дописнице испиши своје име и тачну адресу и пошаљи на: **ЕНЕРГОИНВЕСТ** — за квиз — 71001 Сарајево.

ENERGOINVEST ★ ПРОИЗВОДНИ ПРОГРАМ

ОБЈАШЊЕЊЕ:

1. Порцулански изолатор 2. Метално тело 3. Бочна негативна електрода 4. Централна позитивна електрода 5. Заптивни прстен

АУТО·СВЕЋИЦЕ -БОСНА-

ЕНЕРГОИНВЕСТОВА ТВОРНИЦА ТРУДБЕНИК·ДОБОЈ

ИЗМЕЂУ ТАЧНИХ ОДГОВОРА, НА КРАЈУ ГОДИНЕ ИЗВУЋИ ЋЕ СЕ ДОБИТНИЦИ ТРИ ПРВЕ НАГРАДЕ: ПУТОВАЊЕ ЗА МЕКСИКО, ЗАМБИЈУ И ДИЗНИЛЕНД (САД) КАО И 333 ДРУГИХ ВРЕДНИХ НАГРАДА.

3+333

Да лакше решите задатак гледајте ТВ-ПОНЕДЕЉАК ЕНЕРГОИНВЕСТА на телевизији сваког понедељка у 19 часова.

ENERGOINVEST

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЊИ НАСТАВАК: НА НЕПРИЈАТЕЉСКОМ ТЕРЕЊУ!

Читање 1867. године Индијанци из племена Сијукса упорно су на падали сваки воз који би брехући и уз пиштање локомотиве покушао да прође кроз њихова доскора мирна и богата ловишта. Понекад би „железни коњ“ имао среће да читав пројурити кроз праву кишу стрела, али би зато други пут Индијанци навалили на пругу какву голему стену, воз би морао да се заустави и почињао је окршај. На бојишту је остало на десетине мртвих путника и службеника железничке компаније, а ни жртве Сијукса нису биле мале. У двобоју са пушкама њихове стреле нису увек најбоље пролазиле. Напади су тако учестали да је изгледало да ће саобраћај на тек подигнутој прузи Омаха — Сакраменто морати да буде обустављен.

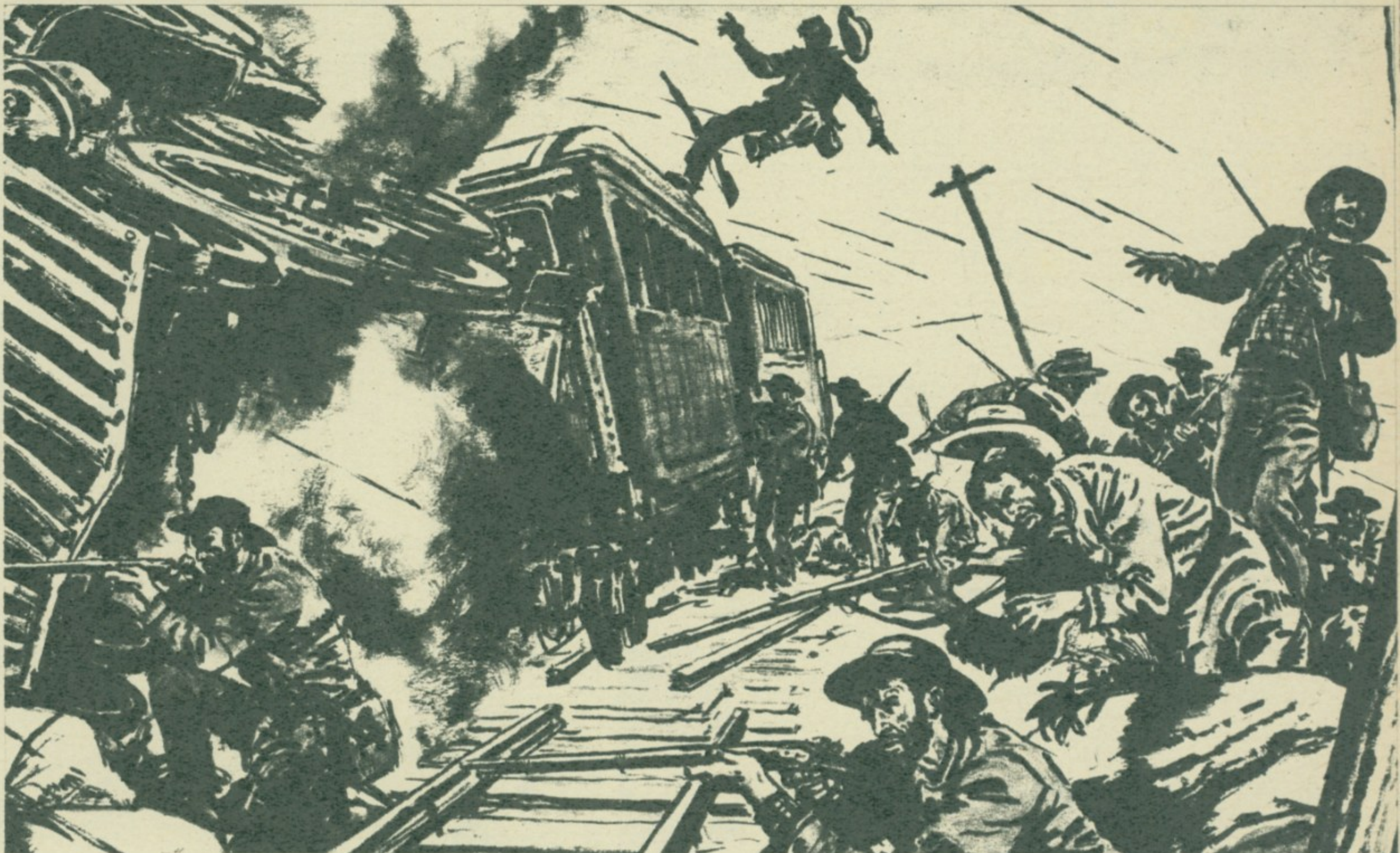
Тада се влада Сједињених Држава одлучила на очајнички корак: позвала је добровољце, људе од оружја, бивше револвераше да бране пругу.

ПРУГА ПО СВАКУ ЦЕНУ

Пруга је била од необичне важности за САД. Повећивала је већ развијени Исток са државама на Западу, Калифорнијом и Орегоном, које су колонисти насељавали фантастичном брзином. Међутим, да би се с атлантске обале стигло на Запад било је потребно, морем — шест недеља паробродом или читава четири месеца једрењакком. Кад се ишло копном, пратећи ток реке Мисури, дилижанса је овај пут преваљивала најмање за месец дана. Зато је председник Линколн, у пролеће 1863. док је још беснео рат између Севера и Југа, решио да се по сваку цену изгради пруга која ће повезивати два краја огромне земље. Пруга је требало да буде дугачка 3.000 километара и пролазила би великом америчком пустињом која се простира од долине реке Мисисипи до Калифорније.

Под немогућим временским условима почела је изградња. Пруга је коштала баснословно много новца а прогутала је и небројене људске жртве, већином сиромашне ирске досељенике. Најзад, 1866. пуштена је у рад. Али, тада се појавила нова неприлика — Индијанци. То је владу приморало да упутити овај необичан позив бившим револверашима.

Један од првих који се одазвао био је Џон Филипс, чувени револвераш звани „Португалац“. Уживао је глас храброг човека и већ је за собом имао многе окршаје са Индијанцима. Није имао ни породицу, ни кућу, па га ништа није везивало за једно место. Спаковао је најпотребније ствари у ма-

ТВРЂАВА НА 4 ТОЧКА

Поштом није могла да одбрани пругу од напада Сијукса, америчка влада по звала је у помоћ — бивше револвераше

ли ранац, узео стару траперску пушку „кентаки“ од које се никад није растајао и кренуо.

Сукоб Индијанаца са железничком компанијом достигао је врхунац 1868. године у држави Вајоминг. Цонови стрелци сложили су се да крену баш тамо где је „најгушће“. Ушли су у воз у Сиднеју, у држави Небраски, и кренули ка Чејену, главном граду суседног Вајоминга.

УПАЛИ СУ У ЗАСЕДУ

Локомотива је брехући журила преко моста који је водио преко реке Коре. Одједном је Филипс, који се налазио на осматрачници, приметио да су неки телеграфски стубови пред њи-

ма оборени а други опасно висе над шинама. Део пруге био је потпуно разорен.

Одмах је пиштаљком дао знак за узбуну. Машиновођа је притиснуо кочнице, али било је касно — локомотива је већ излетела из шина.

Са ужасним треском воз је јурнуо низ падину. Неки чудом зауставио се недалеко од провалије али браник је био потпуно уништен, у казану је избио пожар. Људи су као играчке излетели напоље.

Док су они који су проšli без тежих оштећења са земље, на њих се сручила права киша метака и стрела са гвозденим врховима. Улетели су право у заседу Сијукса. Изгледало је да су се Индијанци зарекли да нико одавде неће жив ући.

Филипс се први снашао: преврнуто локомотива по-

служила је као барикада. Али, стрелаца је било много мање од Индијанаца и њихова једина могућност да остану живи била је да се неко проборије кроз непријатељске редове Индијанаца и доведе појачање. Тај задатак поверен је Филипсу.

ТРКА СА СМРТЉУ

До оближње реке успео је да стигне пузећи, а онда је пошао уз њен ток скривајући се у високој трави крај обале. Знао је да мора наћи помоћ и вратити се пре зоре — иначе сви његови другови биће мртви.

Више трчећи него идући Филипс је успео да дође до једног војног логора 50 километара од Чејена, али ту је искрсла нова тешкоћа.

Нашао је само шаку људи — рудара и инжењера. Било их је мало да би могли да отерају Индијанце. Али, Филипс није био само храбар, већ и веома лукав човек. Наредио је људима да сакупе сав динамит којим су располагали, а онда им је наложио да направе чврсту ограду на дресини — то су отворена кола која се крећу пругом а њима се управља помоћу ручне кочнице.

Даске су прикуцали једну за другу и још изнутра појачали гредама. Оставили су само рупе за пушкарнице. Неколико часова касније „тврђава“ је кренула шинама.

Када су стигли до места сукоба, прошли сасвим без бедно кроз кишу метака и зауставили се недалеко од воза који је излетео из шина. Филипс је онда наредио својим људима да баце упаљене штапове динамита с једне и друге стране пруге. Читава долина затресла се од експлозије. Уплашени Сијукси разбежали су се куд који. Више им није падало на памет да нападну воз.

Када су најзад стигли у Чејен, Џон Филипс и чланови његове друштине дочекани су као јунаци. „Португалац“ је постао славан, а његове грешке из младости брзо су заборављене.

М. Ј.

БЕЛИ БИЗОН

Синклер се усправио, било му је врућина. Узео је чутурицу и жељно отпио неколико гутљаја. Одједном некакав шум привуче му пажњу. Погледа лево, па десно, свуда су људи радили на путу. На хоризонту се пушила једна локомотива. Тек што је довезла товар материјала за пругу. Одједан пут онај шум се претвори у галоп и Синклер спази, на стотинак метара од себе, белог бизона!

— Хеј! — викну узбуђено својим друговима. Бизон!

* НЕ ПУЦАЈ, БАЛАВЧЕ!

Он зграби карабинку коју је увек држао у близини у случају напада Индијанаца и прислони је на раме.

Неко викну:

— Синклере! Не!

Али каубој га није чуо. Притиснуо је обарач. Пуцањ одјекну. Бизон посрну, паде на предње ноге а онда одједном скочи и ишчезе у честару.

— Идиоте, шта си то урадио — приђе му крупан човек с гривом косе.

Следећег тренутка Синклер је лежао на земљи као проштац. Дејвид га је гледао презриво:

— Жутоткљунче, ово ће ти бити последњи бизон у животу! — Синклер ништа није схватао. — Зар не знаш колике смо муке имали да оклопимо мир са Индијанцима да пристану на изградњу пруге. И сад се ти, балавче, наћеш да раниш белог бизона! Зар не знаш да је он света животиња за Индијанце овога краја?

Људи су оставили посао и окружили их. Синклер је желео да пропадне у земљу. Дејвид отпљуну и отрча према коњушници.

— Идемо — рече двојици радника. — Покушаћу да се објасним са Оком Које Види Све.

Синклер јурну за њима, али Дејвид га заустави:

— Доста нас је. Снаћи ћемо се и без тебе, мангупе!

Синклер се врати пијуку, а три коњаника ишчезоше иза првог брежуљка.

* ДЕЈВИД ЈЕ ЗАРОБЉЕН

Увече кад се вратио у логор Синклер дуго није могао да заспи. Највише га је пекло оно „балавче“, кукавица. Иако је имао само 16 година, одлично је јахао и бацао ласо. Али то, изгледа, нема везе са храброшћу. Како да им докаже да је човек!

Из првог сна тргла га је галама. Неки човек је говорио.

— Индијанци су заробили Дејвида и његове другове! Певају ратничке песме — изговорио је човек задихано.

— Све то, због овог... и погледа у дечака.

Ово је било превише. Синклер скочи према вратима, али му каубој препречи излаз.

— Пусти ме да изађем, Вилијаме!

— Куда? Да направиш нову плупост?

Млади каубој дуго није могао да заспи: како да докаже Дејвиду и осталима да је човек

И Вилијам је кренуо за Синклером. Одјахали су према логору Индијанаца.

Вилијам није лагао. У долини, Индијанци су махнито играли око ватре. Три човека била су везана за стубове:

— Гледај! — узвикну Вилијам наједном.

Синклер умало не врисну: на земљи је лежао бели бизон.

— Дошао је да умре код њих! Све је против нас! — уздахну Вилијам. Трчим до тврђаве. Можда ћу стићи да обавестим чету.

* НУДИМ ТИ СВОЈ ЖИВОТ!

Синклер се те ноћи није вратио у логор. Чудна снага вукла га је према заробљеним друговима. Први га је угледао један леп ратник украшен перима.

— Ја сам човек који је убио белог бизона — рече му Синклер на индијанском. — Желео бих да говорим са Оком Које Види Све.

Без речи Индијанац га поведе са собом. Зауоставили су се пред једним шатором. Из њега изађе висок Индијанац — Око Које Види Све.

— Ти си, кажеш, убио белог бизона?

Синклер спусти главу и у неприлици помилова коња од кога се није одвајао.

— Ја сам.

— Белци нису одржали обећање — проговори поглавица. — Непустите ову земљу пре зоре. Или ћу вас ја сам истерати. А твоја тај друга морају остати.

Дечак извуче револвер из футроле и — баци га под ноге поглавице.

— Ослободи моје другове. У замену нудим ти свој живот.

Кад је Дејвид видео Синклера, избежумио се:

— Шта ћеш ти овде?

Индијанци одвезаше три белца. Синклер је покушао да се баци у загрљај Дејвиду, али чувари га одвукоше према стубу.

— Ви сте слободни — рече поглавица Дејвиду.

У истом тренутку земља је задрхтала. У даљини се указао облак прашине који се котрљао према логору.

— Бизони! — заурла неко.

Синклер одгурну Индијанца који је покушавао да га веже, скочи на свог коња, откачи карабинку причвљену за седло. Наста неопisivа гужва. Чопор је био на две до три стотине метара од логора. Синклер јурну право према њему.

Одлучио је да налети на чопор са бока, па пође у страну. Скиде са рамена пушку и опали. Коњ се пропе. Један се бизон свали на земљу, њега претразише следећи. Тада Синклер задрхта. Један бели бизон предводио је чопор... Догроби ласо, јашући у галопу завитла.

га из све снаге. Уже се као живо намаче животињи на врат.

Синклер повуче белог бизона ка себи јашући у галопу што је могао више ка левој страни. Животиња се препустила коњанику. Чопор је збуњено следио свог вођу и завио полако налево. Као необуздана грмљавина чопор, протутња поред индијанског логора. Облак прашине дуго је лебдео изнад равнице. Тада пред логор Индијанаца стиже дечак вукући са собом величанственог белог бизона.

Зауоставио се пред поглавицом, извадио нож из појаса и пресекао ласо. Бели бизон полете ка хоризонту и ишчезну у ноћи.

Око Које Види Све је гледало Синклера. Сви су ћутали. Наједном, поглавица пружи руку дечаку:

— Бели човече, био си храбар! Ти си спасао наше племе од пропасти. Поклањам ти живот, теби и твојим друговима.

Дејвид погледа Синклера који је окретао коња у правцу градилишта. Млади каубој се најзад смешио. Више га неће сматрати балавцем.

М. В.

НИЈЕ СЕ ОСВЕТИО

Слободно би се могло рећи да Томас Хенри Тиблс никад није био дете: већ у 10. години преузео је на себе одговорност одраслог човека. После очеве смрти као најстарији мушкарац морао је да се стара о великом имању, мајци и два млађа брата.

Томас је међутим, с уживањем прихватио обавезе и напоран рад. Али на његову несрећу и несрећу оних о којима се бринуо, према једном бесмисленом закону америчке државе Ајова који је тек недавно укинут, није било дозвољено да млада особа ради без надзора.

Једног дана пред кућом удовице Тиблс појавио се шериф. Кад је одлазио, иза

дина али већ је био прави човек, тешко детињство и самосталан живот учинили су да брже сазри. У то време у Сједињеним Државама почео је да узима маха покрет који се борио за укидање ропства. И Томас је постао одлучан поборник за ослобођење Црнаца. Видео је сличност између себе на оној проклетој фарми где је

ТОМАС ЈЕ МРАЧНО ГЛЕДАО ЧОВЕКА КОЈИ ГА ЈЕ ПРЕТХОДНЕ НОЋИ ОСУДИО НА СМРТ. РАЗМИШЉАО ЈЕ ШТА ДА РАДИ

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

њего на седлу вирила је Томасова глава. Дечак је предат на „чување“ неком фармеру у околини који је имао шест кћери али ниједног сина који би му помагао у пољу.

КАО У ЗАТВОРУ

— Устајао сам у четири ујутру — прича Томас. — Ложио ватру, хранио коње, говеда. Морао сам да помузем седам крвава пре доручка. А онда је тек почињао редован посао у пољу...

Али дечку је најтеже падало што није смео да посећује мајку и браћу. Тако је прошла пуна година, дечак је гутао неправду за неправдом, а онда више није могао да издржи. Одлучио је да побегне.

Једнога јутра 1851. године, пошто се пробудио као обично у четири ујутру, украо је коња и одјашао до имања своје мајке. Када га је угледала сирота жена заплакала је од среће, али јој се убрзо смирло; па њеног сина ће сматрати за обичног лопова и сигурно ће га ухапсити. Саопштила је сину своје стрепње, али то је само појачало његову одлуку да се никада више не врати на фарму. Опростио се с породицом и скривајући се отпутовао паробродом низ реку Мисисипи, до града Квинсија.

Имао је тада свега 16 го-

динчио од јутра до мрака и Црнаца који морају да раде за своје беле господаре, а немају никаква права.

И Томас је кренуо у борбу против робовласника, али на свој начин. Следећи пример храброг фармера Цона Брауна, који ће и главом платити борбу за ослобођење Црнаца, Томас се наоружао мускетом (старом пушком на фитиљ) и почео да агитује за Црнце. Убрзо је постао славан говорник.

Посебно су против њега били граничари пуковника Вилијама Титуса, познатог заступника ропства. Томас је сањао о томе да ће му се указати прилика да ухвати Титуса и преда га војницима Цона Брауна.

ОПТУЖЕНИ ЈЕ КРИВ

Једног дана стигао је Томас у Лекомптон, град на средњем западу. Како је био уморан, одмах се упутио у хотел, ставио пушку у угао собе и почео да се спрема за спавање. Наједном, нека трка степеништем, ударац чизме и — врата су већ била разваљена. У собу су улетела два граничара. пре него што је имао времена и да проговори већ су у њега уперили пушчане цеви. Везали су га и одвели у војни штаб. Ту се први пут

ћање. Исте вечери, у 19 часова, саопштена је пресуда — оптужени је крив. Томас Тиблс, стар 16 година, биће јавно обешен сутрадан ујутру у осам часова, без права жалбе.

Томаса су одвели у Титусову тврђаву ван града да сачека јутро и смрт.

ПУКОВНИК СЕ ПРЕДАО

Два наоружана војника увела су га у шатор и наредила му да легне на голу земљу. Када је пao мрак, један официр је ушао у шатор и издао војницима наређење:

— Ако затвореник покуша да побегне, убијте га на лицу места. Ако његови пријатељи нападну у току ноћи

орозу, када је Томас скочио. Сечиво бајонета прошло је кроз рукав кошуље младића, а у истом тренутку метак испалин испред шатора просвирао је стражару главу. Томас је зграбио пушку и истрчао напоље где су његови другови већ успели да продру у тврђаву. Ускоро су Титусови људи истакли белу заставу.

Томас је потрчао ка пуковничком стану, ушао у спаваћу собу и тамо нашао Титуса како седи у једном углу са крвавим завојем на десном рамену. Мислећи да је Томас дошао да се свети, Вилијам Титус је подигао руке у вис:

— Не пуцај! Не пуцај! Предајем се!

Томас је мрачно гледао човека који га је претходне ноћи осудио на смрт. Размишљао је шта да учини. На крају је спустио пушку и рекао пуковнику да устаче. Одвео га је капетану који је командовао војском абolicionиста.

Било је седам ујутру — још један час и Томас би био обешен. Остао је жив и постао једна од најбољих и најомиљенијих личности свога доба. Помагао је аболи-

нашао очи у очи с пуковником Вилијамом Титусом.

Суђење је одржано већ после неколико часова. Водио га је пуковник, који је био и тужилац и судија. Томас који се сам бранио одмах је схватио да ће бити осуђен, без обзира шта говорио.

Чланови пороте, међу којима је био један маршал САД, повукли су се на ве-

тврђаву, пуцајте на њега чим се зачује прасак прве пушке.

У саму зору Томаса је пробудио прасак пушке.

— Када сам подигао главу видео сам десетине рупа од метака на шатору — прича Томас. — Само је један стражар био у шатору и он је према наређењу подигао пушку и нанишанио. Прст војника већ се налазио на

лиционисте све док у грађанском рату 1861—65. није остварен њихов заједнички циљ — у САД је укинута ропство. Тада је постао још познатији као политичар, новинар и заступник потлачених Индијанаца, али није припадао ниједној странци.

— Увек сам ишао својим путем — говорио је. — А највише волим да тим путем идем сам.

Циркус онакав какав је данас постоји већ више од 200 година. Представа се одиграва у кружној арени пречника 13 метара око које се, један изнад другог, уздижу редови седишта за гледаоце. Изнад улаза у арену је место за оркестар. Тачке се брзо смењују и трају од 3 до 8 минута, ретко нешто дуже. Коњи и слонове у групама обично наступају при крају јер се за њихову тачку арена посипа струготином која се тешко уклања.

ПОЗНАТА ТАЧКА ДРЕСЕРА ШУМАНА /1925.г./

ГОСПОДИН
БЕНЕВАЗС
/1962.г./

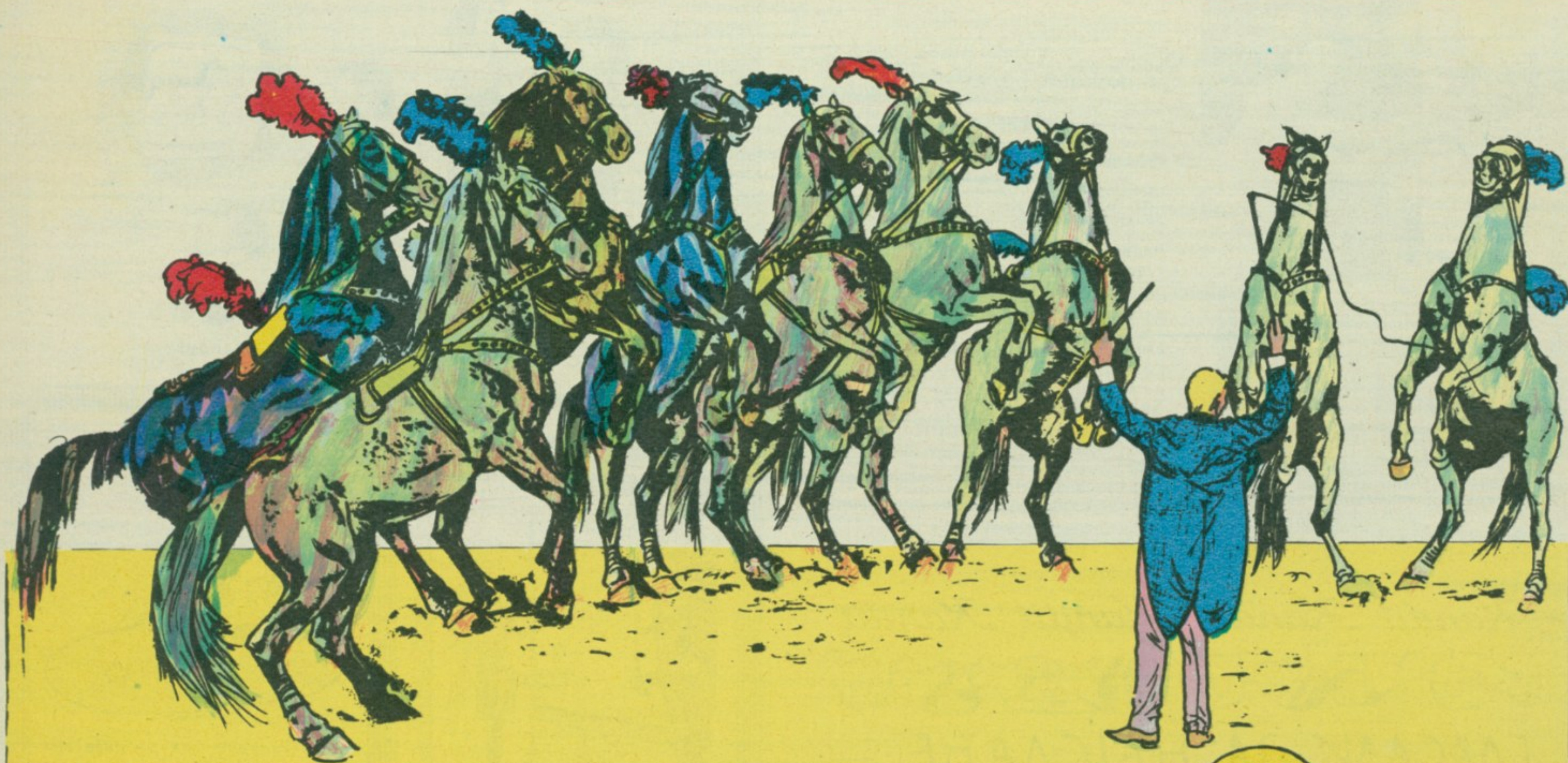

ПИРАМИДА СЛОНОВА У ЦИРКУСУ МИЛЗ /1955.г./

ПИРАМИДА НА КОЊИМА

ЫИ И СЛОНОВИ

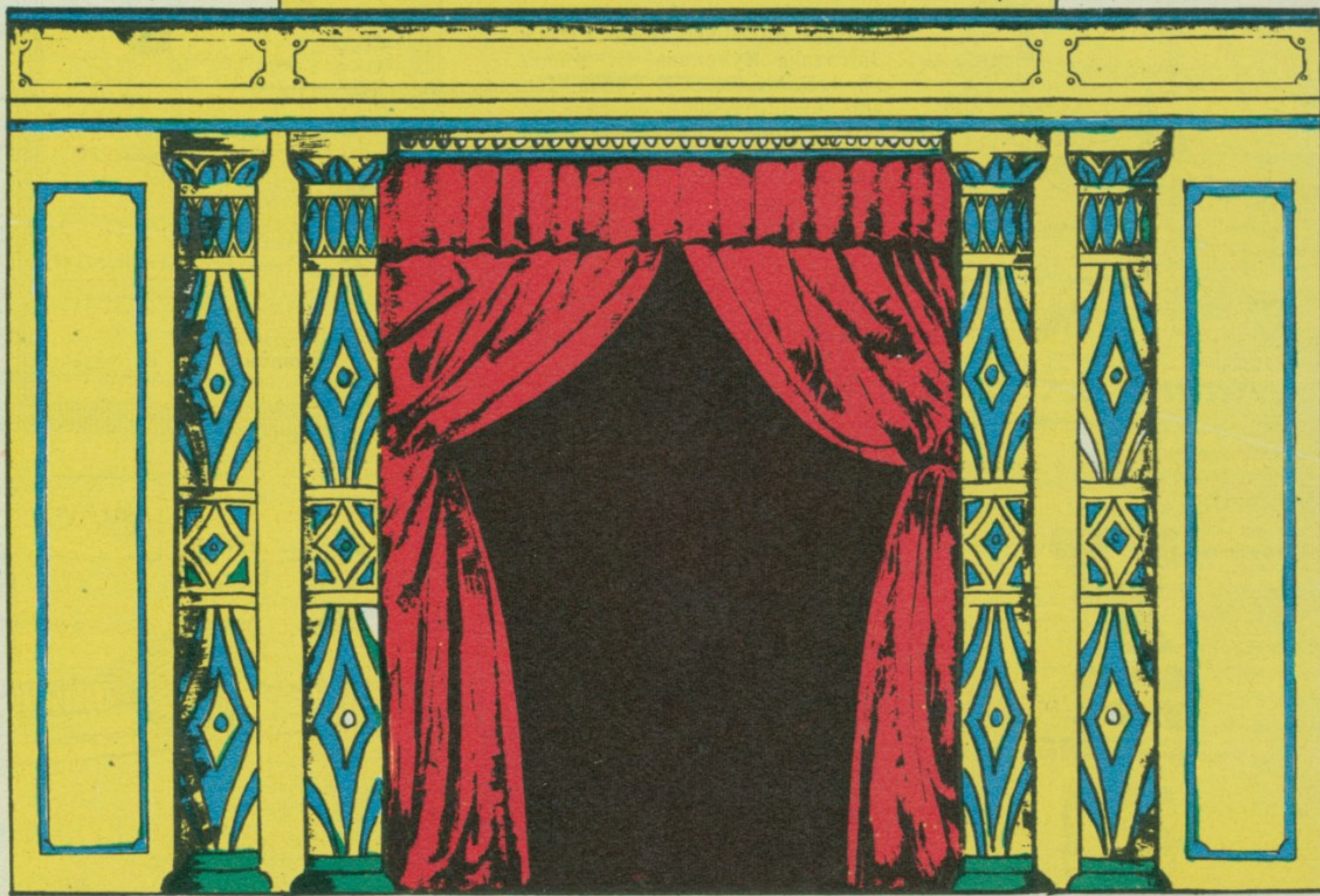
ДРЕСИРАНИ КОЊИ
У ЦИРКУСУ
ЛИБЕРТА
/1960.г./

БЕЛИ КЛОВН

БЕЛИ КЛОВН

УЛАЗ У АРЕНУ

У следећем броју: ЖИВОТИЊЕ ЖОНГЛИРАЈУ

ENERGOINVEST

НАГРАЂУЈЕ

3+333

Мирсад Милавић извлачи награде у 30. Енергоинвестовом задатку.

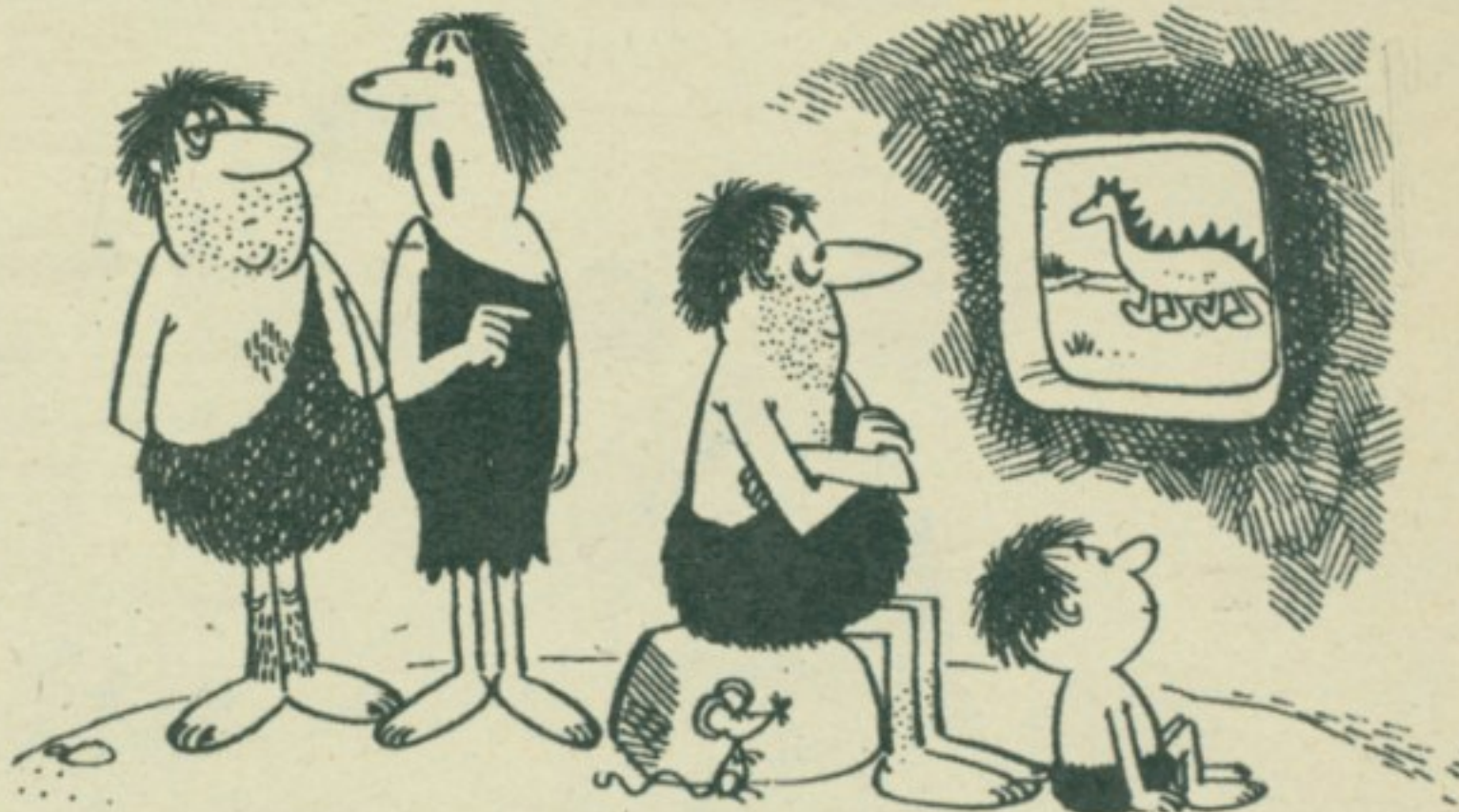
Са 30. Енергоинвестовом наградном игром објављеном у ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ (број 1025) извлачење награда као и објављивање имена добитника је унеколико измењено. Наиме, као и досад сваке недеље биће извучена имена награђених читалаца и објављена у нашем листу, али назив награда сазнаће се пред крај 1971. године.

Награде у 30. Енергоинвестовом наградном задатку извукао је МИРСАД МИЛАВИЋ, водећи стрелац Западне кошаркашке лиге.

Добитници су следећи:

1. САЊА КОВАЧ, Пере Косорића 4, стан 54, 71000 Сарајево.
2. ДРАГАН МОЈСИЛОВИЋ, Братства и јединства 8а, 19250 Мајданпек.
3. АНДРИЈАНА СУЏУКОВИЋ, Жике Месаровића 15, насеље Земун Поље 11080 Земун.
4. ВАСИЛИЈА КОЈАДИНОВИЋ, Карађорђева 16, 11260 Умка код Београда.
5. ЉЕРКА МАРЧЕЦ, Челинце 57, Марушевац крај Вараждина.

хумор

— Читаве дане буље у ову рупу на зиду!

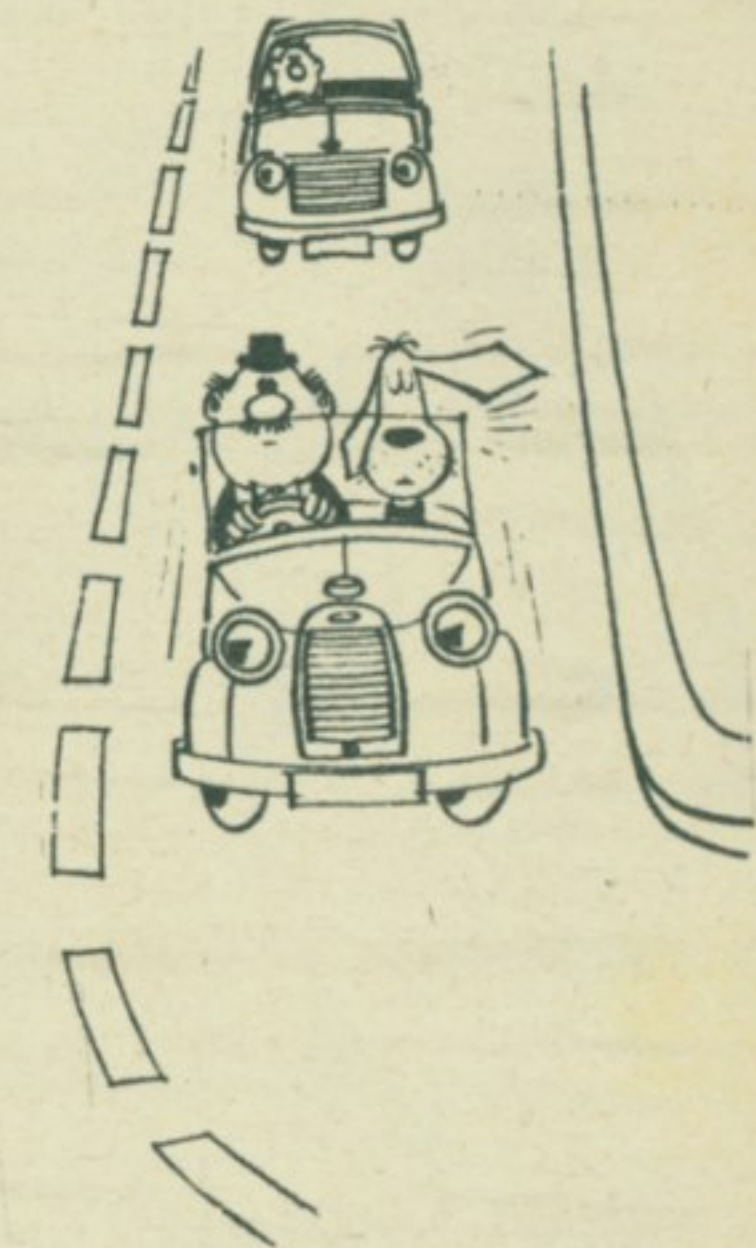
— Порука за вас, господине.

— Полудео бих да није тебе!

— Покварио нам се телефон!

БЕЗ РЕЧИ

Kandit Kandit Kandit Kandit

ГЛАСАЛИ ЗА НАЈСЛАЂЕ — ДОБИЛИ СЛАТКЕ ПАКЕТЕ!

Око хиљаду купона стигло је у петом колу за најслађе. Међу онима који су гласали за своје љубимце извучено је на срећу 10 добитника по једног слатког пакета — поклон фабрике бом-

бона и чоколаде KANDIT из Осијека. Награђени су:

1. Марјелица Носан, Томшићев трг 17/1, 63000 Цеље; 2. Љубица Ранковић, село Бајевац, з. п. Уб 14210; 3. Игор Попенко, Јенкова 19, 62000 Марибор; 4. Сурије Хоти, Коснозглобна болница, 97300 Охрид; 5. Аница Маленчић, Цветнарска 11, 21000 Нови Сад; 6. Звездана Кудриков, Е. Милош 10—1, 52394 Умаг; 7. Емина Маглић, VII Крајишке бригаде 53, 78240 Јајце; 8. Светлана Зрнић, Вардарска 4, 21000 Нови Сад; 9. Славица Јевтић, Радничка 2, 32240 Лучани; 10. Славица Јуричев, Хоткина 26/IV, 41000 Загреб.

Kandit Kandit Kandit Kandit

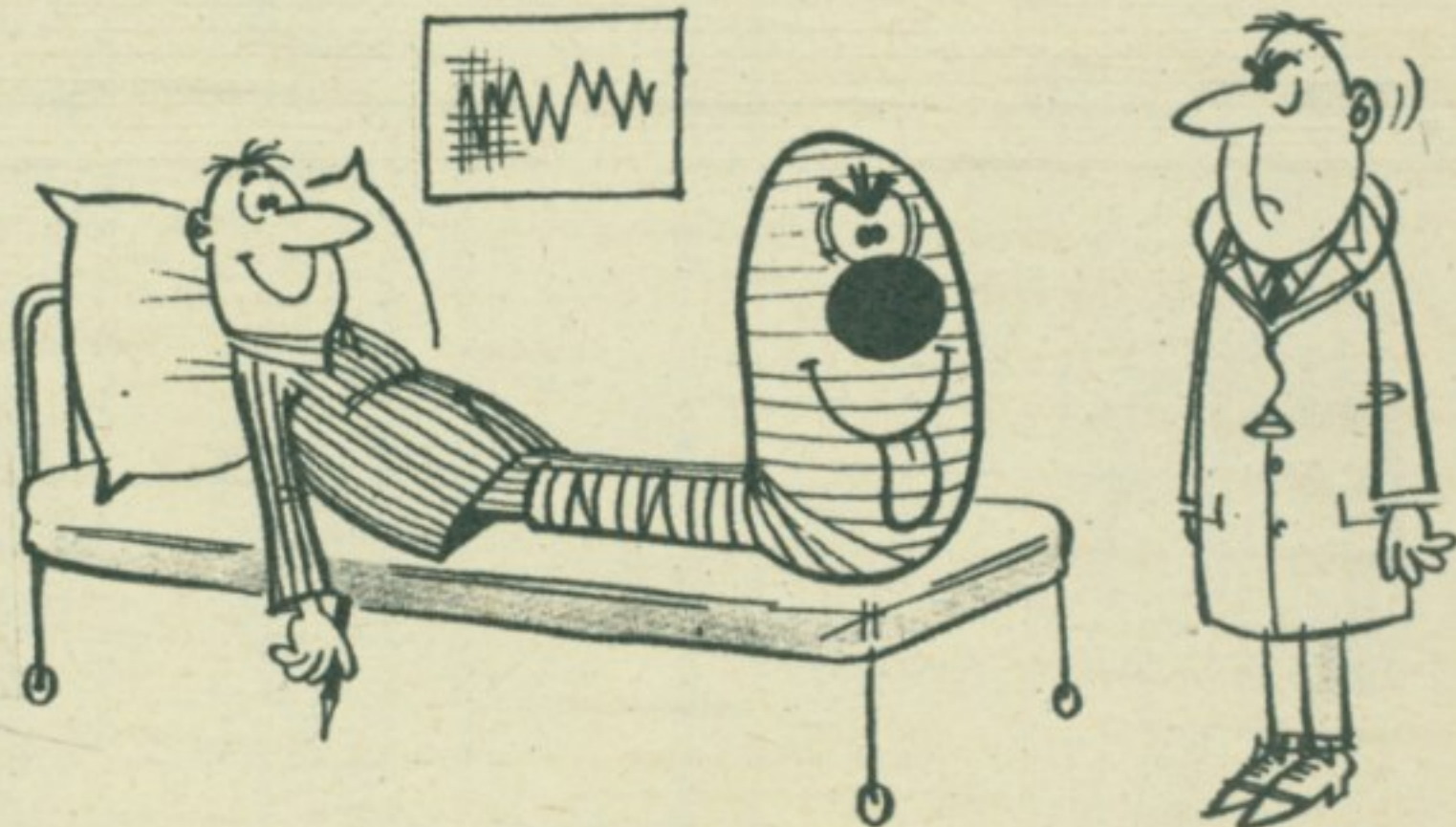
7

дана
увек
с вама

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

Слеп човек се склања од јарка а у њега упада онај који има очи
(Арабљанска пословица)

БЕЗ РЕЧИ

1030

Мој јешаша луд за спортом

51

ПОДВАЛА

АКО НАС «ФОТОН» СТИГНЕ
И НАЂЕ НА БРОДУ МЕНЕ
И ТЕСЕКТОР БИЋЕ ГУЖВЕ.
ТРЕБА НЕШТО СМИСЛИТИ

Таман је почео да ме хвата сан кад сам зачуо своје име кроз звучник. Звали су ме да хитно дођем код заповедника.

Дочекао ме је истојећи у својој соби. Није ме понудио да седнем. Одмах је прешао на ствар:

— Довољно си дуго на „Фотону“ и знаш какве су тим могућности и чиме располажу, а познајеш ли овај наш брод. Какве су наше шансе против њих?

— Никакве — одговорих онако како сам једино могао. — Али, шта се десило?

— Изгледа да су нам за петам. Још су довољно далеко, али по свему судећи истићи ће нас пре него што се дохватимо подручја Сиријуса 9. Звао сам те зато што ти једини познајеш „Фотон“ и можда ћеш имати неку идеју.

— Ако је реч о брзини и могућности бекства, ту помоћи нема. У отвореном сукобу страдали бисмо пре него што иједан наш пројектор буде спреман. Ако су нам заиста тако близу, лоше нам се чини. Мени нарочито.

ним летовима. Али ни то не би много помогло без Берте. Разуме се да ме на „Јунону“ нису узели због мог знања. Ту сам се обрео захваљујући потерници, а она је расписана за мноме због моје улоге у нестанку тесектора.

Тесектор је био тако слабо чуван да је била права шала утоварити га у свемирски брод и изгубити се у било ком правцу. У ствари, знали смо ми врло добро у ком правцу се треба изгубити. Сиријус 9 био је не само заинтересован да тесектор добро плати, него је чак и идеју о његовој крађи дао лично њихов представник на Јупитеру. Како су сазнали за њега, никоме није било јасно, тек сазнали су.

Заради свој гео!

Потерница за мноме издата је непосредно после крађе тесектора и баш захваљујући њој укрцао сам се на „Јунону“. Оптужен сам да сам својом непажњом помогао свемирским разбојницима да се домогну тесектора. Заповедник „Јуноне“ ме

тај апарат не већи од обичног старинског телевизора. Када би неко знао да га употреби не бисмо ни путовали „Јуноном“. На жалост, тога је требало да се сетим раније.

Та је могућност значи, отпала. А идеја која би нам помогла, ниједна да ми падне на памет. Промешко-љно сам се на лежају, окренуо на другу страну и заспао.

Када сам се пробудио, могао сам да мислим бистрије. Знао сам шта треба радити.

Код заповедника се није могло без позива или претходне најаве. Зато сам сачекао да ме позове.

Тако сам славодобитно ушао да му је већ по мом изразу лица било јасно да сам нешто смислио.

— Па, да чујемо! — рече он са осмехом какав још нисам видео на његовом лицу.

Сео сам иако ме није понудио и почео:

— Шта мислите, шта би друштво са „Фотона“ најрадије хтело да пронађе на овом броду?

Наставио сам не чекајући његов одговор:

Збунио се. Не зато што је схватио шта хоћу да кажем. Збунила га је моја сигурност. Помирљиво је рекао:

— Добро, објасни ми најзад шта си смислио.

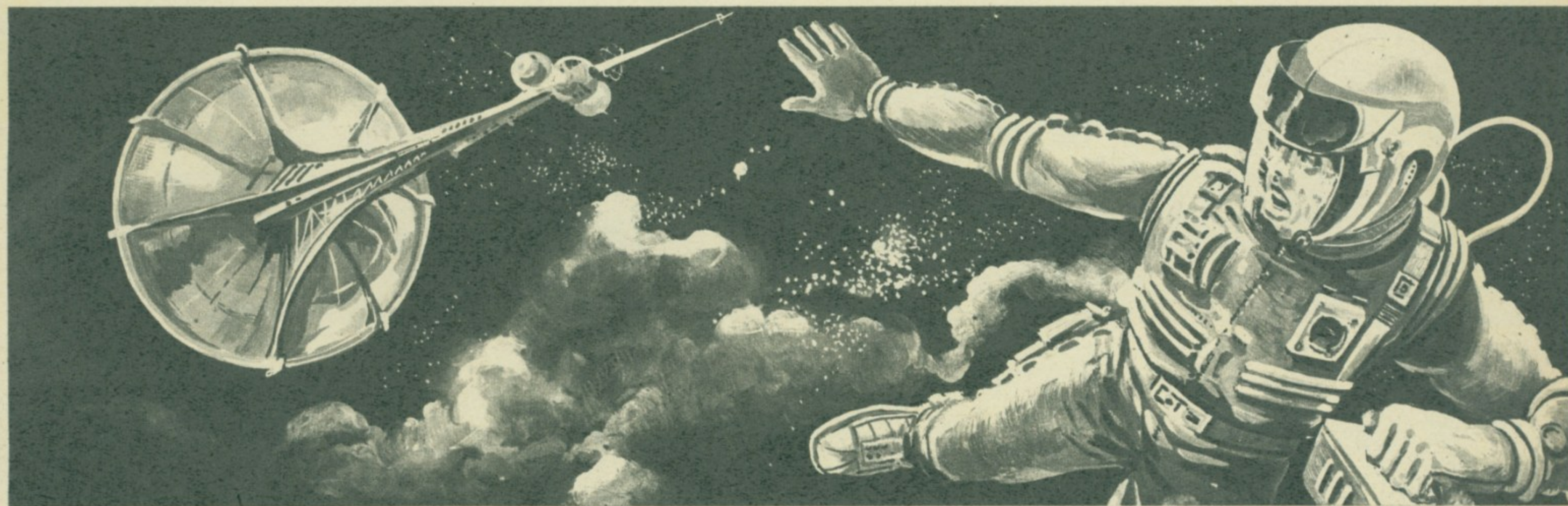
Пустио сам га мало да се пече од радозналости, па наставих:

— Ствар је врло проста. „Фотон“ ће нас стићи за неколико часова ако буде користио максималну брзину. Мене и тесектор неће наћи на „Јунони“ јер нећемо ни бити на њој. Одмах после овог разговора изаћи ћу из брода у свемирском оделу. Понећу тесектор. Берта ће имати нашу позицију и кад контрола са „Фотона“ прође, вратиће се то нас. Једноставно, зар не?

Мала шала

Овог пута лице му се заиста оза-рило. Скоро ми је био симпатичан тако насмејан. Пљеснуо ме је по рамену што сам схватио као врхунац признања.

— Одлично! Спремај се одмах! Надам се да ми нећеш нигде побе-

— Зато и рачунам на тебе. Смисли нешто. Времена немамо много, а твоја кожа је у питању.

— Разумем. Потрудићу се већ да нешто измозгам.

Тросируко компликовано

Вратио сам се у своју кабину и поново легао. Ситуација у којој смо се напали била је двоструко компликована. За мене лично, тросируко. Наш брод „Јунона“ био је пре за старо познате него за свемирски лет и јасним је јасно да не би могао да утекне ни обичном транспортеру, а о полицијском „Фотону“ и да не говорим. Посада скрпљена с копча и конопца ме би била у стању да води ни локалну крнтију за Месец, а камоли међузвездани брод чак до Сиријуса. Да није било Берте, како смо од милоште крстили управљачки компјутер, не бисмо ни маколи даље од Јупитера. Без икакве лажне скромности могу да кажем да сам ја једини имао појма о међузвезда-

је примио пред само полетање. Великодушно ме је спасао казне, али ми се чини да му је било потребније моје знање о свемирским летовима и познавање најбоље опремљеног брода свемирске полиције која ће сигурно кренути за њима. Мада је знао да на мене може да рачуна, ставио ми је до знања да свој удео у добити тек преба да зарадим. И ето, сада ми се та прилика указала. Требало је нешто смислити јер ако нас „Фотон“ стигне и нађе мене, а још и тесектор, биће гужве.

— Да ли би се што дамо учинити са тесектором? Не знам сигурно, можда би и могло, али нико од нас не зна да рукује њим. Знамо само да је у питању апарат фантастичних могућности — пројектор силе правитације. О њему сам знао само толико да омогућава тренутно савлађивање времена и простора. Простије речено помоћу њега се може превалити било које растојање за време које је блиско нули. Стиже се у било коју тачку свемира у тренутку поласка. Зато је Сиријус 9 и спреман да баснословно плати

— Две ствари. Тесектор и моју маленкост. Е, па нека изволе. Када не буду пронашли ни једно ни друго од те две ствари, мораће да се извине и врате се тамо одакле су дошли. Ал' шта мислите о томе?

Најзад ђредло!

До малопре љубазно лице заповедника отврдну и постаде строго.

— То знам и сам. Али и ти и тесектор ЈЕСТЕ на броду. Мислиш ли да су на „Фотону“ идиоти, и да неће детаљно претрести брод да би пронашли и знатно китнију ствар него што си ти, паметњаковићу?

Нисам му дозволио да настави. Осим тога није ми се свиђао тон којим ми се обратио. Коначно, ја сам дошао на идеју како да се извучемо из неприлике.

Пресекао сам га покретом руке:

— Не прекидајте ме. Ништа није разумели. Мислио сам баш онако како сам рекао. Они са „Фотона“ извиниће се и отићи кад не нађу ни тесектор ни мене. Значи да нас неће ни наћи. То, ваљда, разумете.

ли док се не вратимо по тебе!

Слатко се насмејао тој овојој шали. И ја реда ради испустих неки звук који је требало да буде смех. А до смеха ми стварно није било. Починио је најтежи део моје мисије. Досад сам само имао да употребљавам плаву, а сада је требало и радити.

Обукли су ме у свемирску опрему врло пажљиво, опремили малим примопредајником великог димета и причврстили на леђа тесектор. Сав преостали терет биле су залихе кисеоника и мало воде. Храну нисам добио јер је било важније да имам што више кисеоника. Није се могло знати колико ће дуго контрола да траје. Зато сам се добро наклаукао пилула пре изласка из брода.

Ушао сам у декомпресиону комору и док су се врата за мноме затварала помислио сам:

— Шта је, ту је. Сам си закувао, сам и аусај. Надам се да је Берта паметнија од мене и да ће тачно запамтити моје координате, иначе остадох у свемиру да изигравам ново небеско тело.

Господар мамута

Итак, тешило ме је да је тесектор довољно вредан да ће ме већ због њега пронаћи. Надам се на време.

Из декомпресионе коморе ваздух је извучен, притисак сведен на нулу и спољна врата су се отворила. Закорачио сам у слободан свемир. Снажно сам се одгурнуо од брода, изашао из његовог поља гравитације и за трен ока нашао се сам међу звездама.

Обични нестрључњаци

Напилао сам дугме опремника и подесио га на дужину коју сам договорио са Бекботемом, заповедником „Фотона“. Када је у мојим слушалицама одјекнуло:

— „Фотон“ говори, слушамо.

— Све је у реду — одговорио сам. — План потпуно остварен, моја позиција ми је непозната, али је има Берт, компјутер на „Јунону“. Пожурите. Стоп.

Никад ми бито „стоп“ у порукама преко радија или телевизије није значило ништа друго него да је разговор завршен. Сада ми се ипак чинило да има неко друго значење. Најезих се.

Све сам ово самом себи закувао. Била је то моја идеја да се за мном распише потерница, да ме пропласе за лопова, како бих могао да се увучем у „Јунону“. Члан свемирске полиције оптужен за крађу још како је радо виђен гост међу правим разбојницима. Моја се идеја допала заповеднику и пристао је на мој план. У ствари, то је био једини начин да се тесектор поврати. Шта би било да је доспео на Сиријус 9 савим је јасно кад се зна да тамо само чекају прилику да се реванширају Уједињеним планетама за пораз од пре стотинак година.

Додуше, све ово не би било потребно да смо знали да нико не уме да фукује тесектором. Било је довољно да „Фотон“ пожуре за „Јуноном“. Али ко је могао да претпостави да Сиријус 9 користи обичне нестрључњаци?

Никад ми време није тако споро пролазило. Знао сам да имам довољно кисеоника за 48 часова, али сам се надао да га нећу морати да користим тако дуго.

x x x

По мом часовнику било је прошло само десет часова откако сам напустио „Јунону“ кад сам угледао светлосне ракете са „Фотона“. Коначно сам могао да одахнем. Знао сам да ме сада чека најдосаднији део посла — писање извештаја.

ДРАМХ! ЖИВ... БОГОВИ ЖИВОТА И СМРТИ БИЛИ СУ НАМ НАКЛОЊЕНИ!

Али ТУНГА ?? НЕ ВИДИМ ГА...

СВЕ ЈЕ УНИШТЕНО! СМРТ ЈЕ СВУДА СТИГЛА! БОГОВИ, ЗАР НИСТЕ МОГЛИ ДА ИМАТЕ МИЛОСТИ ПРЕМА МОМ БРАТУ ?!!

ЖАЛОСТАН САМ, ПРИЈАТЕЉУ! ПОШЛИ СМО ДА ТРАЖИМО ОХАМУ А САД СМО ОСТАЛИ И БЕЗ ТУНГЕ!

ОХАМА ЈЕ ОДАВНО НЕСТАЛА И СИГУРНО НИЈЕ ВИШЕ МЕЂУ ЖИВИМА! ТУНГА ЈОЈ СЕ ПРИДРУЖИО У ЦАРСТВУ СМРТИ...

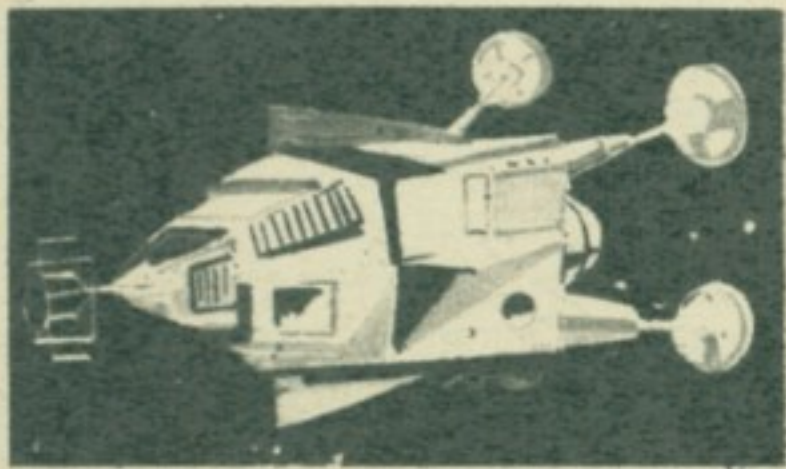
У ТОМ ТРЕНУТКУ, НА ДРУГОМ КРАЈУ ОБАЛЕ...

© EDITIONS LOMBARD

4030

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА!

ЗАБАВНИК РАДО ОБЈАВЉУЈЕ ДОБРЕ ФАНТАСТИЧНЕ ПРИЧЕ ДОМАЋИХ АУТОРА. ХОНОРАР — 25.000! ДУЖИНА ПРИЧЕ ДО 6 КУПАНИХ СТРАНА.

ПЛОЧА ЗА ВАС

БАЛАДЕ ЏОАН БАЕЗ

Џоан Баез, изванредан композитор и певач духовних и протестних песама, снимила је плочу са две нове композиције. То су мелодије из филма „Сако и Ванцети“. Прва се зове „БАЛАДА О САКУ И ВАНЦЕТИЈУ“ а друга „ИЗВОЛИ“. Њен пријатни глас прати гитара коју ова популарна певачица сама свира. Плочу је издао „Југотон“ а цена је 9,30 дина.

САМ НА СВИЈЕТУ

Ђорђе Новковић компоновао је два нова хита које са успехом изводи ансамбл „Про арте“, наш најкомерцијалнији састав — свака њихова плоча достигне сребрни или златни тираж. То су „ЕЛЕНА“ и „САМ НА СВИЈЕТУ“. Овом плочом још једном је потврдио свој квалитет и оправдао популарност коју ужива. Плочу је издао „Југотон“ а цена је 9,30 дина.

ПОРДИЦА БЕЗВЕЗИ

ТАТИ БЕЗВЕЗИКУ ОЧИГЛЕДНО
ЈЕ ТРЕБАЛА ХИТНА
ПОМОЋ КАД МУ СЕ НА
ГЛАВУ СРУШИ ДОБАР
КОМАД ТАВАНИЦЕ.

АЛИ, У ПОРОДИЦИ НИ-
КО НИЈЕ НИШТА ЗНАО О
ПРВОЈ ПОМОЋИ...

ШТА СЕ
РАДИ
СА ЧИВУР-
ГОМ?

ДА ЈЕ ЗВИЗ-
НЕМ ПА ДА
ЈЕ СПЉЕ-
СКАМ!

И ТАДА СУ ОД-
ЛУЧИЛИ ДА СЕ
ПРИПРЕМЕ ЗА
СЛУЧАЈ СЛИ-
ЧНЕ НЕЗГОДЕ...

КЊИЖАРА

ОВУ КУ-
ПУЈЕМ!

ХИТНА ПОМОЋ

СРАМОТА
ЈЕ ДА ТО
НЕ ЗНА-
МО!

ИЗВИЈАЧИ
КУРС
ПРВЕ
ПОМОЋИ
ЗА
ПОЧЕ-
ТНИКЕ

ЖЕНСКИ
КЛУБ

КУРС
ПРВЕ
ПОМОЋИ
ЗА
ДОМАЊИЦЕ

САД ЋЕ-
МО ЗНА-
ТИ ШТА
ТРЕБА
ПРЕДУ-
ЗЕТИ!

ЈА У
ТЕ НОВО-
ТАРИЈЕ
НЕ
ВЕРУЈЕМ...
САМО
У ТРАВЕ!

ВОЂА ИЗВИЈАЧА
НАМ ЈЕ ДАО ЗАВОЈЕ
И ФЛАСТЕР ДА
НИЈЕ ДАО
УДАЛАСЕ!

АЛИ, ДО ПРА-
ВОГ КОМАДА
ДРЕВЕТА НИЈЕ
ТЕШКО ДОЊИ...

ТАТА СЕ
ОПЕТ
УНЕСРЕ-
ЋИО!

НАПРАВИЋУ
МЕЛЕМ ОД
ТРАВА... К'О
ШТО ЈЕ ПРА-
ВИЛА И
МОЈА
БАКА!

ПУСТИ МЕ...
ДА УЗЕМ СВО-
ЈУ КЊИ-
ГУ!

ГДЕ
ЛИ САМ
ЈА СТРА-
ЛА МОЈЕ
БЕЛЕШКЕ
С КУРСА?

И ДОК СУ У КУЊИ СВЕ ПРЕТРЕСЛИ
ТРАЖЕЊИ КО КЊИГУ КО СВЕСКУ,
БАКА ЈЕ ВАРИЛА СВОЈ
МЕЛЕМ УЗОБИЛЕ
ДИМА...

НЕ ВИДИМ
КУДА ВОЗИМ!
МИСЛИМ ДА
САМ О НЕ-
ШТО
ТРЕСНУО!

ДУМ

УПРОПАСТИ-
ЛИ СТЕ МИ
КУЊУ!

А ЈА САМ
ЗБОГ ВАШЕГ
ДИМА УПРОПА-
СТИО СВОЈ
ПАРНИ ВА-
ЊАК! ЕВО
ТИ...

САМО ТИ
СТРПАЈ ТУ
СВОЈ НОС! МЕ-
ЛЕМ ПОМАЖЕ
И НОСЕВИ-
МА!

ВИЛА "СЛОГА"

МНО-
ГО БРА-
ТЕ ВРЕ-
ДЕ ТИ
КУРСЕВИ
ПРВЕ
ПОМОЋИ!

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Волим забавну музику, песме и радо читам књиге. Имам 16 година. Навијам за „Првену звезду“. Желео бих да се дописујем са девојкама из Југославије и иностранства. Јосип Субота, Кукурски пут б. б. Н. насеље, 25230 Кула.

Имам 9 година. Желим да се дописујем са друговима и другарицама. Навијам за „Првену звезду“. Скупљам салвете и омоте од чоколаде. Јелена Лабус, Железничка 65, 38210 Косово Поље.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље и иностранства. Имам 18 година. Завршила сам Економску школу. Волим забавну и народну музику. Ватрени сам навијач „Првене звезде“. Дописивање на српскохрватском и мађарском језику. Јованка Репац, Немањина 8, 24400 Сента.

Ученица сам VIII разреда. Сакупљам: хемијске оловке, књиге, разгледнице и марке. Желим се дописивати са друговима и другарицама широм наше земље и СССР-а. Волим спорт. Олигица Петровић, Андрије Мохоровића 4, 52000 Пула.

Желим се дописивати са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 12 година и скупљам разгледнице и фотографије певача. Татјана Шестовић, Огњен Прица 30/II ст. 12, 91000 Скопје.

Имам 14 година. Волим забавну музику. Скупљам сличице „Звезде микрофона“ и „Животињско царство“ и „Кандит“ маркице. Језик дописивања руски. Навијам за „Партизан“. Љиљана Пајић, село Ламинци 78407.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама. Сакупљам маркице „Кандид“ чоколаде. Имам 12 година. Љиљана Медић, Лоле Рибара 12, 23217 Велике Ливаде.

Желеле бисмо се дописивати са девојкама и младићима из Југославије. Језик дописивања чешки или српскохрватски. Jirži Začek (16 g), Hodyne č. 12, p. Svinare, Ok. Beroun, CSSR i Jarmila Roztočilova (19 g.), Svinare č. 51, Ok. Beroun, CSSR.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 15 година. Сакупљам луткице и привеске. Вељка Чабаркапа, Булевар Лењина 8/А, 81000 Титоград.

Имам 15 година и одлична сам ученица. Желела бих да се дописујем са другарицама широм земље и иностранства. Навијам за „Партизан“. Обожавам Ђорђа Марјановића. Скупљам Политикине забавнике. Мустафа Налић, ОШ „Михајло Вјелакловић“, 75430 Сребреница.

МАЛА ПОШТА

ЗА БРЖИ РАСТ КОСЕ

Драги уреднице,

Молим те, одговори ми шта да радим да ми коса брже порасте? Оливера Савић, Б. Кидрича 19, Београд.

Не знам, Оља, колико ти је година и због чега си закључила да ти коса не расте довољно брзо. Ако ти опада или није довољно густа најбоље је да масираш кожу главе раствором пантенола (Солутио).

(Solutio Panthenoli) и да узимаш дневно две таблете пантенола. Све то можеш набавити у апотеци. Таблете се не гутају већ се држе под језиком док се не растворе. Масирај кожу главе свакодневно, правећи танке раздјелке у које треба снажно да утрљаваш овај раствор, постепено по читавој глави.

ДОКТОР

Те три слатке ријечи: „Ја те волим“ не дан испуне твој.
Те три миле ријечи: „Ја те волим“ то све је што могу да дам.

Пусти да ја ти пољубац дам, уморне руке да пољубим ти ја. Нека ти снови донесу јутро, нека ти јутро мој поклон да.

Те три слатке ријечи: „Ја те волим“ не дан испуне твој.
Те три мале ријечи: „Ја те волим“ то све је што могу да дам.

БОБЕК ИЛИ БОШКОВ?

Драги Забавнице!

Молим те да ми одговорим ко је више пута играо у фудбалској репрезентацији Југославије, Бобек или Бошков, у питању је опклада? Јовић Зоран, Београд.

Ако си ти, Зоране, гласао за Стјепана Бобека, опклада је твоја. У фудбалској репрезентацији Југославије он је играо 63, а Вујадин Бошков 58 пута.

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП ГРИНГО:

ДЕВОЈЧИЦА С ПУШКОМ

* укршшене речи *

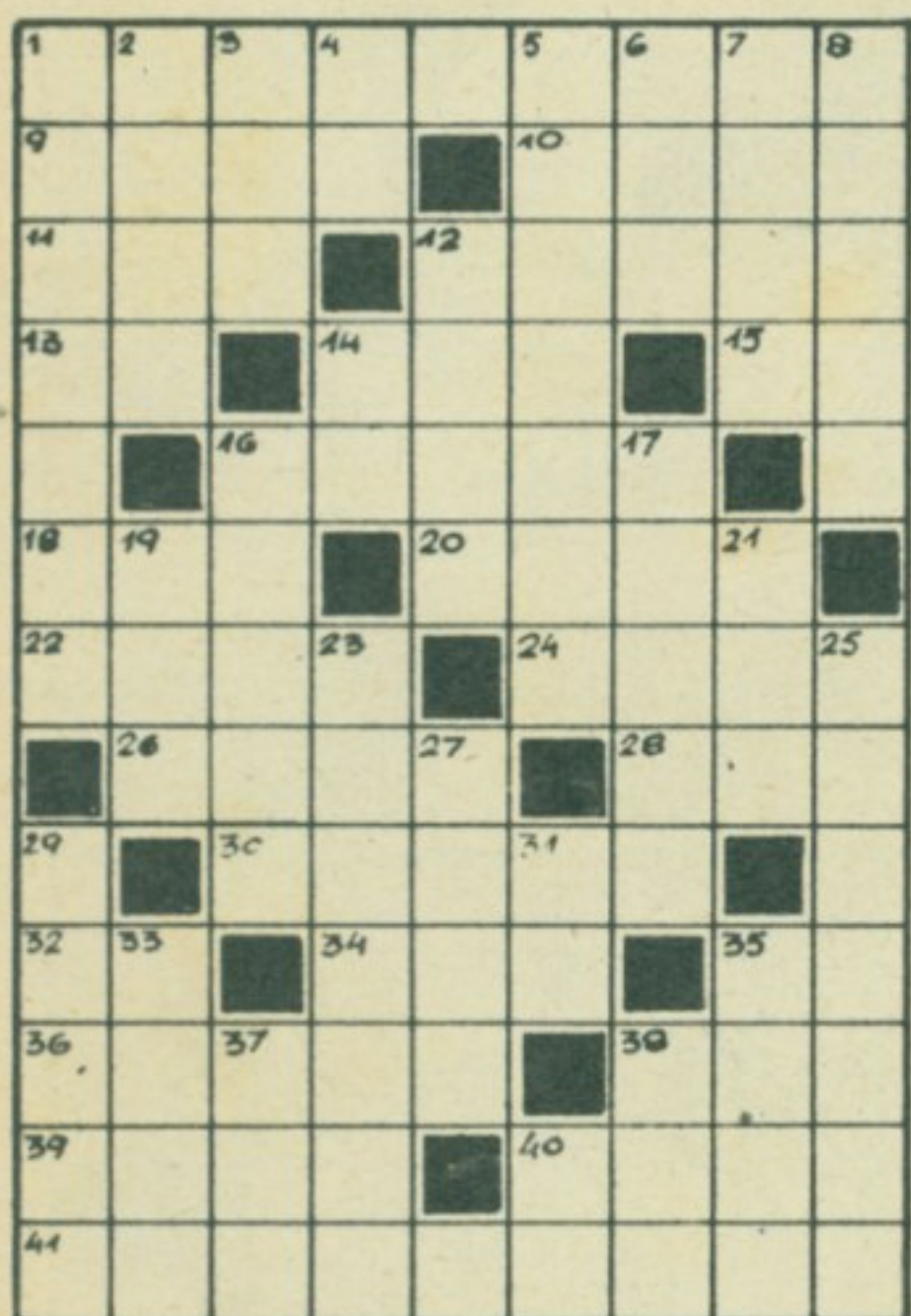
Водоравно: 1) планина у Србији; 9) наркотично средство; 10) јело од кромпира; 11) речна риба; 12) посуда за воду; 13) слово латинице; 14) артиљеријско оруђе; 15) дршка на виолини; 16) листић спортске прогнозе; 18) индустријска област у западној Европи; 20) блесак; 22)

мера за папир; 24) врста индијског новца; 26) стара мера за течност; 28) згодитак у фудбалу; 30) град у Италији; 32) почетна слова азбуке; 34) недаћа; 35) иницијали нашег дечака; 36) арома; 38) шумска звер; 39) град у Срему; 40) личност из Дизнијевих стрипова; 41) град у Србији.

Усправно: 1) морска риба; 2) корално острво; 3) усамљен; 4) скраћеница за музичку ознаку „тремоло“; 5) јуначка борба једног народа; 6) домаћа животиња; 7) мера за папир; 8) врста поврћа; 12) спортска грана; 14) лична заменица; 16) пантљика; 17) врста плеса; 19) сат, час; 21) узвик бола; 23) острво у Средоземном мору; 25) колач; 27) амерички филмски глумац (Орсон); 29) кућно огњиште; 31) два слова; 33) пулс; 35) француски композитор („Фауст“); 37) шанац; 38) вртлог; 40) хемијски знак за мазуријум.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) лав; 4) стрип; 9) Алек; 11) „рено“; 12) спорт; 14) пас; 15) ти; 16) Ири; 18) тт; а; 19) Анина; и; 21) Иво; 22) Свир; 24) анал; 25) Пеле; 26) Мали; 27) ера; е; 28) анекс; а; 31) та; 33) акт; 34) ер; 35) инч; 37) сорта; 39) стег; 41) ранг; 42) тепих; 43) као.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владислав Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00 дин, тромесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

КИЋИН ХИТ

Драги Забавнице!

Молим те да објавиш ријечи популарне пјесме „Три слатке ријечи“ коју пјева Кићо Слабинац. Унапријед ти захваљује твој стални читалац из Тузле.

ТРИ СЛАТКЕ РИЈЕЧИ

Нека ти ноћ донесе сан, нека ти вјетар пољубац да, нека ти снови донесу јутро, нека ти јутро мој пољубац да.

ПРЕТПЛАТИТЕ СЕ НА „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“

Ако ниси сигуран да ћеш сваког петка моћи да добијеш Политикин забавник, претплати се на лист

НАРУЏБЕНИЦА

Претплаћујем се на ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК ћирилица (не латиница)
потребно предати). Износ од 88 н. д. за годишњу претплату, односно 44 н. д. за полугодишњу претплату (непотребно предати), послаћу вам кад добијем од вас уплатницу.

Име и презиме: _____

Место, улица и број: _____

Попуни, изрежи и залепи на дописницу и пошаљи: ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска 29.

